

Hoàng Thu Dung

Điệu Buồn Tình Yêu

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Hoàng Thu Dung

Điều Buồn Tình Yêu

Chương 1

Nắng chiều đã tắt. Vào mùa này, tìm một ngày nắng thật hiếm hoi. Chiều nay như lại càng hiếm hoi hơn. Bầu trời chỉ hửng lên một lát, rồi lại trở về màu trắng đục đến ảm đạm.

Hoàng Thúy buông cọ, thông thả bước lùi lại phía sau ngắm nghía bức tranh. Những màu sắc tươi vui trong tranh như có vẻ tương phản với khuôn mặt hui hắt mùa thu. Nhưng cô lại bỏ qua được ấn tượng đó. Cô vẽ theo cảm hứng chứ không phụ thuộc vào thời tiết. Nhất là chiều nay cô được đứng trong vườn hoa nhà Hương Chi chỉ cần cảm nhận cái đẹp của hoa cỏ là cô đã đủ yêu đời rồi.

Cô dọn dẹp giá vẽ rồi mang vào nhà. Hương Chi cũng đang loay hoay với bức tranh tĩnh vật của mình. Thấy Hoàng Thúy, cô mỉm cười:

- Sao sớm vậy ?
- Không có hứng nữa, về.
- Mai chừng nào tới.
- Sáng, nếu trời không mưa.

Hoàng Thúy ra sau chào cô Trâm, rồi trở ra phòng khách. Cô nói ngắn ngủn:

- Bai.

Hương Chi nói với theo:

- Thứ sáu tao về đó.

Hoàng Thúy hơi đứng lại:

- Sao mày nói tuần sau, húng gì kỳ vậy ông, bỏ tao lại một mình hả?
- Tao đổi ý rồi, nhớ ông Hoài quá, về thôi.
- Hừm... mở miệng là Hoài Hoài, chán mấy người này quá.

Hương Chi bật cười:

- Biết ngay là mày sẽ nói câu đó mà. Yêu đi em, rồi mày cũng sẽ không đi đâu nổi một tuần vì nhớ chàng đấy.
- Không biết đến lúc đó tao có yêu như mày không chứ thấy mấy người yêu nhau mất tự do quá, bức cả mình.

Hương Chi bước tới trước mặt Hoàng Thúy, tay hươu hươu cây cọ:

- Mày cứ ở lại về sau, tao có bắt mày về đâu.

Hoàng Thúy liếc cô, hứ một cái rồi ngoe nguẩy bỏ đi. Hương Chi mà về thì cô ở lại làm gì, chán chết. Uống công mấy ngày trời cô nỉ non thuyết phục cô nàng ra Đà Lạt. Hoàng Thúy rất mê vườn hoa của cô Trâm. Được đứng vẽ giữa cây cỏ hoa lá thì không gì hứng thú bằng. Cả hai dự định sẽ ở một tuần. Nhưng mới chỉ hai ngày con nhỏ đã đòi về. Yêu với đương, chán thật. Cô rời nhà cô Trâm, lững thững đi bộ về nhà đi Liên. Nhưng chưa kịp rẽ vào ngõ hẻm thì một chiếc mô tô từ trong phóng ào ào ra. Trong phút bất ngờ, cô chỉ kịp nhảy vào lề. Nhưng cũng không xong, chiếc mô tô thắng kít lại.

Hoàng Thúy bị hất văng vào cột đèn, rơi chéo xuống vũng nước đầy bùn.

Cuộn tranh của cô rơi phịch xuống gần đó nằm chờ vợ giữa đám bùn và cỏ.

Người thanh niên nhanh nhẹn dựng xe, nhảy về phía Hoàng Thúy:

- Cô có sao không ?

Anh ta đỡ cô đứng lên. Người thì không việc gì, chỉ hơi bị hoảng vía. Nhưng quần áo thì ướt nhem đến tận lai áo. Chiếc áo len trắng muốt lấm tẩm những bùn. Nhưng Hoàng Thúy không để ý lắm. Gạt tay anh ta ra, cô chạy quỳnh quáng đến cầm cuộn tranh và lật bật mở ra xem.

- Trời ơi.

Hoàng Thúy thốt lên rưng rờ. Tờ tranh bằng vải ướt sũng nước bùn. Màu đất loang lổ xen lẫn các màu xanh đỏ. Nhìn thật bi đát. Miệng Hoàng Thúy méo xệch. Cô ngẩng phắt đầu lên, run giọng:

- Đây là bức tranh dự triển lãm của tôi, bây giờ tại anh mà nó ra nông nổi này, anh chạy xe như vậy đó hả ?

Không kèm được, cô nói như hét:

- Anh đền tôi đi.

Gã thanh niên im lặng nhìn bức tranh. Rồi lịch sự:

- Tôi chạy nhanh quá, thật là bậy, xin lỗi cô.

- Xin lỗi rồi tranh của tôi có sạch lại được không, anh làm nó bẩn như vậy, chỉ cần xin lỗi là đủ sao.

- Tôi sẽ mang về giặt cho cô vậy.

- Giặt cũng không sạch được bùn, anh thừa biết như vậy mà.

- Chắc không đến nổi đâu, xà bông bây giờ tốt lắm, cái gì lại không tẩy được. Nếu cần thì xài đến nước tẩy.

- Lại càng không được, rùi nó bay mất màu thì sao chứ.

- Ờ thì...

Anh ta nhún vai, bất lực. Cử chỉ đó càng làm Hoàng Thúy giận lên. Cô bặm môi xem xét bức tranh, tiếc đứt ruột.

Càng tiếc càng tức điên cả người. Cô nuốt nước miếng, cắn chặt răng cổ dẫn cơn tức:

- Anh có biết tôi đã đầu tư cho nó như thế nào không. Gần một tuần tôi chỉ vẽ được bao nhiêu đó, mà đây lại là đề tài tôi thích nhất, thế mà chỉ vì anh...

Anh ta ngắt lời:

- Thế thì cô vẽ lại đi, cô đã vẽ được thì làm lại cũng được thôi.

- Anh có biết vẽ là thế nào không ? Bộ muốn bắt đầu lại là bắt đầu được sao.

Cản hứng đã qua thì làm sao lấy lại được đây, anh đừng có nói vô trách

nhiệm như vậy.

Gã thanh niên lắc đầu, thở hắt một cái như bực tức. Nhưng vẫn cố lịch sự:

- Vậy cô hãy chỉ cho tôi cách sửa đi, tôi sẽ cố gắng để chuộc lỗi của mình.

Hoàng Thúy vung tay, nói một tràng:

- Còn sửa thế nào được chứ, xem như vứt đi rồi. Công trình tâm đắc nhất của tôi... thế mà chỉ vì anh, anh chạy xe cầu thả như vậy. Sao số tôi xui đến mức gặp phải anh chứ. Sao anh không tông vào cột đèn cho đáng đời mà lại bắt tranh của tôi hứng chịu, anh đúng là là...

- Thôi.

Gã thanh niên chột quát lên, làm Hoàng Thúy giật mình im bật. Anh ta có vẻ hết chịu nổi, và thật sự nổi nóng:

- Chuyện đã lỡ như vậy rồi, tôi biết lỗi và đồng ý đền, như vậy cũng không chịu, cô muốn gì đây chứ.

Hoàng Thúy gân cổ lên:

- Anh đừng có nói ngang, không biết lỗi còn ngang ngược như vậy hả?

- Xin lỗi cũng không chịu, đền cũng không chịu, cô khó chịu vừa vừa thôi, nếu cần thì đi thưa đi, tôi đi hầu.

Hoàng Thúy quát mắt nhìn anh ta:

- Đúng là đồ ngang ngược.

Cô bặm môi, dẫn cuộn tranh vào tay anh ta:

- Đền tôi đi.

Anh ta hất hất nó trên tay, rồi xòe ra nhìn một cách soi mói, giọng anh ta ngang như cua:

- Vẽ xấu như ma mà tưởng đẹp lắm sao, nếu tôi mà đi xem triển lãm thì tôi chẳng để mắt tới đâu.

- Anh...

Hoàng Thúy tức nghẹn, không nói được. Cô giật phắt cuộn tranh lại, quắc

lên:

- Đồ không biết điều, coi chừng cả xe lẫn người đều phải vô bệnh viện đấy.

Anh ta cũng không vừa:

- Coi chừng vẽ bức tranh nào thì cũng bị rớt xuống bùn hết đấy, nếu không thì cũng bị chuột gặm.

Hoàng Thúy nhìn anh ta một cách căm ghét. Rồi quay ngoắt người bỏ đi. Cả người run lên vì tức. Nếu lúc này có lọ màu trên tay, chắc cô sẽ không ngần ngại hất thẳng vào mặt anh ta Chưa bao giờ có một người lạ làm cho cô tức điên như vậy.

oOo

Buổi tối cô loay hoay mang tờ tranh ra giặt lại. Vừa giặt vừa khóc tím tím. Cô ngồi ở sàn nước kiên nhẫn vuốt nhẹ nhẹ mặt vải chứ không dám giặt mạnh. Xung quanh cô, bọt xà bông tràn ra đầy sàn nước. Cô làm một cách tần mẩn và nhẫn nại, khác xa thái độ hung hăng của buổi chiều. Không làm gì được cái gã ngang ngược ấy, cô đành phải tự mình cứu lấy tranh của mình vậy.

Cô không dám bỏ vào máy giặt để sấy, mà treo lên tường rồi bật quạt hong cho khô Phải ngồi chờ cả tiếng để ủi lại tấm vải. Vừa cực vừa mất thời giờ. Càng nghĩ cô càng thấy ghét gã nọ kinh khủng. Cô biết lúc chiều mình quá dữ, nhưng như vậy mới xứng đáng với tính không biết điều của hắn.

Đến khuya thì cũng xong. Tờ tranh thật trắng và phẳng. Không có dấu vết gì của bùn. Hoàng Thúy thở phào nhẹ nhõm. Cô lúi húi dọn dẹp. Vừa dọn vừa hắt hơi liên tục, nước mũi chảy ướt cả khăn tay Cô chui vào giường mà cảm thấy ơn ƠN. Và cố ngủ để quên cảm giác nhức bưng cả đầu.

Hôm sau cô nằm suốt cả buổi sáng vì bị cảm. Buổi trưa Hương Chi đến tìm cô, cô nàng có vẻ ngạc nhiên:

- Mới chiều qua mày còn tỉnh bơ, sao bệnh nhanh vậy ?

Dì Liên nói như ca cẩm:

- Vọc nước suốt cả buổi mà không cảm sao được. Con coi đó, có tấm tranh như vậy mà nó ngồi giặt cả buổi trời, trời lạnh còn ngâm nước, sức nào chịu cho nổi.

Hương Chi tròn mắt:

- Sao lại giặt, bộ mày khùng hả ?

Hoàng Thúy ủ rũ:

- Tức phát khùng thì có, hôm qua tao bị xe tông, tao thì văng xuống nước, tranh thì rớt xuống bùn, lấm lem hết luôn. Đã vậy hấn còn nói nganh chê tao vẽ xấu đủ thứ.

Hương Chi tò mò:

- Ai mà vô duyên vậy, rồi mày có bắt đền không ?

- Không đền được, nhưng tức nhất là hấn bảo tao vẽ dở, tao mà gặp lại hấn lần nữa thì hấn biết tay.

- Mày sẽ làm gì hấn nhỉ ? - Hương Chi giễu cợt.

Hoàng Thúy im lặng. Đúng là cô chưa nghĩ ra được. Đã có chứng cứ hấn hỏi còn không làm gì được hấn, huống gì là chuyện đã qua. Nhưng nhớ lại cô vẫn thấy nóng cả người vì tức. Thậm chí cô tiếc hôm qua đã không nói nhiều cho hấn nhức đầu.

Thấy cái miệng cong lên của cô, Hương Chi cười xòa, và an ủi:

- Gặp người không biết điều thì cũng tức thật, nhưng may là tranh còn nguyên dù người suy suyền một ít, kệ nó, bỏ qua đi nhỏ, xem như tháng này mày xui vậy mà.

Dì Liên xen vào:

- Đã vậy còn đòi mai về, dì không cho về đâu, có chuyện gì mẹ nó đền dì nữa. Con ở lại với nó đi, hết bệnh dì mới cho về.

Hương Chi dạ nhỏ. Đồng thời lại nén một tiếng thở dài. Dì Liên không để ý.

Nhưng Hoàng Thúy thì thấy hết. Chờ dì Liên đi ra, cô thì thầm:

- Đừng lo, tao ráng uống thuốc thế nào chiều cũng hết, sáng mai hai đứa về luôn.

- Thôi đi ông, bệnh hoạn như vậy còn nói ngon, gì thì gì tao cũng ở lại chờ mày hết mới về.

- Còn anh Hoài thì sao?

- Thì gọi điện bảo ông đừng chờ.

- Thôi đi, bắt Ngưu Lang Chức Nữ xa nhau lâu như vậy, tao không nỡ đâu.

Hương Chi phì cười:

- Chà, biết thông cảm quá há. Ừ, dễ chịu đi kéo trời quả báo, mai một mày sẽ gặp ông người yêu mà mày yêu ít ỏi.

- Tào lao, vớ vẩn. Yêu với chả thương, mất tự do như mày tao mệt quá, làm gì...

- Thôi, stop, không được ca bài cũ nữa.

- Ừ thì không ca, nhưng nghĩ thì vẫn cứ nghĩ đấy.

Hương Chi không thèm trả lời. Cô mà cãi với Hoàng Thúy thì kéo dài cả ngày cũng chưa chắc xong. Con nhỏ luông hỉnh mũi tuyên bố không chịu mất tự do như cô Và luôn cười cô vì nổi yêu anh Hoài như bóng với hình.

Còn cô thì luôn không hiểu trái tim cô nàng cấu tạo bởi cái gì. Con nhỏ chả hề để mắt đến ai dù có khối người đeo đuổi. Chỉ thích vẽ. Cô cũng thích vẽ đấy chứ, nhưng vẫn có thời giờ để yêu, chứ đâu có kỳ cục như vậy.

Đến hai tuần sau, cả hai đã có mặt trong buổi lễ khai mạc triển lãm. Dĩ nhiên là Hoàng Thúy cũng gửi bức tranh xui xẻo nợ đến tham dự. Buổi sáng có khá đông khách mời. Đông ngoài dự kiến của ban tổ chức và các họa sĩ.

Hoàng Thúy đứng trong góc phòng nói chuyện với mấy người bạn. Cô không để ý một thanh niên cứ đứng trước bức tranh "Vườn bướm" của cô Anh ta cúi xuống góc bức tranh xem tên tác giả, rồi mỉm cười một mình.

Hương Chi đứng bên cạnh, tò mò nhìn anh ta:

- Anh có vẻ thích bức tranh này ?

Người thanh niên quay lại, trên môi vẫn lơ lửng nụ cười:

- Tôi thấy nó hay hay, chị thấy thế nào ?

- Đó là tranh của nhỏ bạn tôi đấy, anh có muốn biết mặt tác giả không ?

Anh ta quay hẳn lại nhìn cô, nhướn mắt:

- Vậy cô cũng là họa sĩ à ?

- Vâng.

- Cô thân với tác giả bức tranh này lắm không ?

Vừa nói anh ta vừa hất mặt về phía trước. Trên môi vẫn là nụ cười khó hiểu.

Hương Chi lại hiểu cái cười ấy theo nghĩa khác. Chắc chắn đây là một trong những cây si của Hoàng Thúy. Còn bày đặt giả vờ. Cô tinh quái nhìn anh ta:

- Rất thân.

Gã thanh niên nhìn cô từ đầu đến chân:

- Nhưng cô có vẻ hiền hơn cô ta.

- Hả, anh nói gì ? - Hương Chi giương mắt nhìn chằm chằm vào mặt anh ta, ngơ ngác.

- Tôi nói là, nhìn cô có vẻ hiền hơn Hoàng Thúy.

- Ủ... Ồ... cũng không biết được, chưa có ai nhận xét về chúng tôi nên không để ý.

Cô quay đầu tìm Hoàng Thúy, rồi nói một cách nhã nhặn:

- Để tôi gọi nó đến tiếp anh.

Anh ta giơ tay chặn lại:

- Thôi thôi.

Hương Chi ngạc nhiên:

- Anh không cần gặp nó à ?

- Cô ta mà thấy tôi thì sẽ có chuyện lôi thôi to.

- Sao thế ? Tôi không hiểu. Theo tôi biết thì anh không phải là bạn Hoàng Thúy, không quan hệ gì sao lại có chuyện.

Anh ta ngẩng đầu nhìn bức tranh, rồi lược cặp mắt xuống Hương Chi, giọng anh ta đùa đùa:

- Tôi chỉ đến để xem bức tranh bị tôi làm bẩn có ra mắt được không ? Bây giờ thấy nó hoàn chỉnh rồi, tôi thấy tội lỗi của mình giảm được năm mươi phần trăm.

Hương Chi cau trán cố nhớ, rồi bật kêu lên:

- A, vậy anh là người tông xe vào nó ở Đà Lạt. Chu choa, anh tránh gặp nó là phải rồi, anh mà gặp coi chừng lòi thối thật đấy.

- Cô biết tính bạn cô quá nhỉ ?

- Chứ gì nữa, anh có biết anh làm nó khổ sở thế nào không, phải giặt lại bức tranh đến khuya, rồi bị cảm lạnh nữa, đã vậy còn bị chê vẽ xấu, đấy, anh bất lịch sự như vậy bảo sao đừng bị ghét.

Gã thanh niên nướng mắt:

- Đến nông nổi đó lận à, không ngờ tôi đáng ghét như vậy.

- Dĩ nhiên.

Anh ta nhìn về phía Hoàng Thúy, cười cười. Rồi quay lại Hương Chi:

- Nhờ cô nói lại giùm, có người xin lỗi cô ta, mong cô ta đừng giận.

- Bây giờ qua rồi, chắc nó không nhớ đâu.

Anh ta chặn lại:

- Chưa, để tôi nói hết. Tôi muốn nhấn điều này, hãy nói cho đúng nguyên văn nhé : Nếu cô ta bớt dữ, chắc cô ta sẽ xinh hơn nhiều, và tranh cũng sẽ đẹp hơn nhiều.

Hương Chi há miệng, im sững nhìn anh ta Còn anh ta thì cúi chào cô rất chi là lịch sự. Rồi phớt tỉnh bỏ đi.

Hương Chi đứng im nhìn theo. Rồi cô lao về phía Hoàng Thúy, kéo tay cô

nàng ra phía cửa sổ, giọng như bị kích động:

- Này, mày có biết tao vừa gặp ai không ?

- Anh Hoài.

- Tầm bậy, mở miệng là Hoài, Hoài. Tao gặp anh chàng tông xe mày ở Đà Lạt đấy, nhớ anh ta không ?

- Không bao giờ quên. Sao ?

Hương Chi kể một mạch về những gì cô đã thấy ở anh ta Rồi xuýt xoa:

- Công nhận hần đẹp trai kinh khủng, tao chưa thấy ai đẹp như vậy. Phong cách hần cũng đặc biệt hết ý, lạ lắm kìa. Phải cái tội khoái châm chọc và hơi bất lịch sự, nếu không thì tao sẽ chấm hần mười điểm.

Hoàng Thúy đứng yên, cau trán cố nhớ gương mặt anh ta Nhưng không nhớ nổi. Lúc ấy tâm trí cô dồn cả vào bức tranh nên không để ý cái gì khác. Cô chỉ nhớ mang máng hôm ấy anh ta mặc áo gió màu đen, đội nón bảo hộ. Và khi nói chuyện với cô, anh ta chỉ đẩy tám kính trước mặt lên chứ không bỏ nón ra.

Tóm lại, cô không chắc mình sẽ nhận ra anh ta khi gặp lại. Nhưng chắc mình sẽ nhận ra anh ta khi gặp lại. Nhưng chắc chắn một điều, cô không khi nào quên cách nói năng bất lịch sự của anh ta Và cũng không hề tò mò về vẻ đẹp trai hay phong cách đặt biệt mà Hương Chi ca tụng.

Nhưng Hương Chi thì hình như rất ấn tượng về anh chàng đẹp trai ấy. Cô nhíu mày suy gẫm:

- Không biết hần làm nghề gì, một là diễn viên điện ảnh, hai là người mẫu. Hần đẹp như vậy thì làm nghề đó là đúng nhất.

Hoàng Thúy châm chọc:

- Coi chừng đó là một tên chuyện lừa bịp. Chỉ có những người như vậy mới lảng xê bề ngoài của mình. Tóm lại, nếu mi có ý định bỏ anh Hoài thì nhớ báo trước với anh ấy.

- Con khi, ăn với nói, bộ khen là đã thích sao. Trong mắt ta ấy hả, anh Hoài đẹp trai nhất, ga lăng nhất. Nói tóm lại là...

- Đó là một vị thánh, chịu chưa ?

Hương Chi cười khúc khích:

- Dĩ nhiên.

Chợt nhớ ra, cô nín cười:

- Ê, mày có biết hấn nhẩn gì không. Sao y bản chánh nhé. Hấn bảo nếu mày bớt dữ thì sẽ xinh hơn nhiều, và tranh cũng sẽ đẹp hơn nhiều.

Hoàng Thúy mím môi:

- Hấn nói gì mặc hấn.

Rồi cô im lặng. Nhưng im lặng không có nghĩa là bỏ qua Hấn bảo cô đẹp xấu gì mặt hấn, cô không hề quan tâm. Nhưng cái cách hấn chê tranh thì làm cô đau điếng. Đó là bức tranh tâm đắc nhất của cô Từ sáng giờ chưa có ai nhận xét về nó. Cô rất hồi hộp. Bây giờ nghe một gã xa lạ phê phán, cô thấy xuống tinh thần hơn bao giờ. Và cố tự an ủi rằng hấn chẳng biết gì là nghệ thuật, có nói nhăng nói cuội cô cũng chẳng thèm nghe. Vì hấn là một tên nhỏ mọn.

Điệu Buồn Tình Yêu

Chương 2

Hoàng Thúy bước vào phòng máy vi tính. Cô chọn một máy vừa ý và ngồi vào thực tập. Hơn một tuần nay cô hay đến phòng máy này học, vì nó nằm trên con đường có hàng cây vắng vẻ, dù từ đó đến nhà tương đối xa. Đi có cực một chút, nhưng bù lại, được đi trên con đường mình thích. Cô thấy có thể sẵn sàng đi xa hơn nữa.

Hoàng Thúy loay hoay lấy quyển sách đặt lên bàn, bắt đầu thực tập phần Excel. Học mãi một lát thấy chán, cô chuyển qua chương trình Word và vào thư viện hình ảnh lấy ra một bông hồng, thu nhỏ kích cỡ cho vừa ý, rồi chuyển đến góc trên màn hình.

Cô định nhập vào máy một bài thơ thì máy cứ đứng không nhập được, rồi hàng trên cùng của máy hiện ra dòng chữ:

"Cô vẽ bông hồng đẹp quá, cho tôi xin nhé ?"

Hoàng Thúy nhìn màn hình, hoang mang. Tự nhiên máy hiện lên một câu đúng với điều cô đang làm. Cô không hiểu ra làm sao, và không dám nhấn bất cứ nút nào trên bàn phím, sợ máy hư.

Thấy người hướng dẫn đi ngang, cô gọi lại:

- Anh ơi, máy tôi đang làm sao tự nhiên hiện lên câu này, thế là sao ?

Anh ta nhìn màn hình, rồi mỉm cười một cách ý nghĩa:

- Cô đánh OK vào đi.

- OK - Hoàng Thúy ngoan ngoãn làm theo.

Máy lại hiện lên dòng chữ:

"Cám ơn cô bé, lát nữa tôi sẽ lấy."

Hoàng Thúy nhú mày không hiểu. Cô cứ ngồi chờ người suy nghĩ. Khi dòng chữ biến mất, cô mới thận trọng nhập nội dung vài thơ mà mình ưng ý vào máy, cô gõ bàn phím với tâm trạng khá hồi hộp, vì sợ máy hư.

Máy lại đứng, và hiện lên dòng chữ:

"Thơ hay quá, chúng tôi người đẹp từ hình thức đến tâm hồn".

Hoàng Thúy đọc một cách ngơ ngác. Rồi mỉm cười một mình. Máy tính ở đây lịch sự ghê, biết cả "đổi thoại" với người học.

Cô chưa biết phải làm gì thì dòng chữ lại hiện lên:

"Chúc mừng bức tranh "Vườn bướm" của cô được giải thưởng".

Hoàng Thúy nhú mày, không hiểu nổi ! Thế này là sao nhỉ? Làm sao máy có thể biết cả chuyện riêng của người học nhỉ ? Tò mò quá mức, cô gọi

người hướng dẫn đến:

- Thế này là sao, tôi thật tình không hiểu gì cả, tôi phải làm sao bây giờ.

Anh ta mỉm cười:

- Cô trả lời đúng với ý nghĩ của cô đi.

- Cảm ơn - Hoàng Thúy gõ nhẹ bàn phím.

Lập tức một dòng chữ lại hiện lên:

"Trong cái rủi có cái may, cô có thấy vậy không. Xin lỗi vì đã làm bức tranh của cô bị bẩn. Cô có đồng ý bỏ qua không ?"

Hoàng Thúy mở to mắt ngạc nhiên. Đến mức này thì cô không sao hiểu nổi. Viết như thế thì chỉ có thể là hấn, cái gã đã tông vào cô ở Đà Lạt. Còn nếu không phải hấn thì chỉ là Hương Chi Nhưng chiều nay Hương Chi đi về ở công viên, nó vào đây làm gì. Vả lại con nhỏ đâu có học vi tính.

Hoàng Thúy quay ngoắt đầu tìm kiếm. Cô thấy một gã thanh niên ngồi ở góc phòng đang gõ bàn phím, còn mắt thì nhìn cô mỉm cười. Cô quay lại màn hình, dòng chữ lại hiện lên:

"Hy vọng cô không phải là người chấp nhận, OK ?"

Rõ ràng anh là người đáng lên câu đó. Chắc chắn là anh ta Hoàng Thúy không nên được, cô quay lại nhìn anh ta chăm chú, trán cau lại cố nhớ một nét quen. Nhưng chịu, cô không tài nào nhận diện được gã con trai đã từng làm mình khốn đốn.

Cô quay lại máy nghĩ ngợi. Lần đó Hương Chi đã bảo anh ta rất đẹp trai, đẹp trai cực kỳ. Tên ngồi bên máy kia cũng rất đẹp. Thế thì đúng là hấn thật rồi. Cô nhìn nhìn màn hình. Rồi vụt hiểu tất cả. Thì ra phòng vi tính này là một hệ thống mạng thống nhất. Mỗi máy có mã số riêng để phân biệt. Anh ta vào mạng trêu chọc cô này giờ. Còn cô thì cứ ngây thơ cho là máy dễ thương.

Lại còn ngoan ngoãn trả lời từng câu nữa chứ.

Hoàng Thúy thấy buồn cười hết sức. Nhưng nhớ ra, cô cau mặt ngồi im. Nếu là người khác thì cô đã trả lời vui vẻ rồi. Nhưng đây lại là người cô đã từng ác cảm. Mỗi lần nhớ lại chuyện đó, cô vẫn còn thấy tức. Cô không nhớ mọn để tức chuyện bị té. Đi đường bị xe tông phải chỉ là chuyện rủi, cô không để ý. Nhưng cách ăn nói ngang ngược của hấn lần đó khiến cô thấy ghét. Và hoàn toàn không thích nói chuyện với hấn.

Hoàng Thúy lẳng lẳng mở lại sách, tiếp tục học phần Excel. Gã thanh niên cũng không đùa nữa, ít ra hấn cũng còn chút lịch sự và tự trọng. Hấn thừa biết cô không ưa hấn, nên đã rút lui. Nếu không thì chắc cô sẽ lập tức bỏ về ngay.

Đến chiều, Hoàng Thúy thấy hơi mệt. Cô định xong phần này sẽ về thì máy chợt hiện lên dòng chữ:

"Nghỉ đi bạn, học nhiều quá sẽ bị nặng đầu đấy"

Cô ngồi im, biết chắc anh ta đánh câu đó. Thế là cô ngồi lì lại học tiếp, cô

không muốn để anh ta đắc thắng vì đã điều khiển được cô. Và mặc dù không học nổi, cô vẫn cứ ngồi lì một chỗ đến tối.

Cuối cùng chịu hết nổi, cô xếp sách lại. Máy lại hiện lên dòng chữ mà cô biết chắc là của hắn.

"Nghỉ đi nào, tự ái như thế chỉ mệt cho cô thôi. Và nhớ ngày mai đừng vì sợ tôi mà bỏ đi nơi khác nhé?"

Không kiềm được, Hoàng Thúy quay phắt lại ném cho hắn một tia nhìn đầy ác cảm. Hắn ngồi tựa vào ghế, mỉm cười tỉnh bơ. Thậm chí giơ tay chào cô. Hoàng Thúy nghiêm mặt đáp lại nụ cười của hắn. Rồi đứng dậy bỏ ra cửa. Hôm sau đến giờ thực tập, cô phân vân cả buổi. Nửa muốn đến phòng máy ấy, nửa muốn đi chỗ khác. Đến đó thì sợ gặp hắn. Còn không đến sẽ gây cho hắn ý nghĩ cô sợ. Loay hoay một lát, cô quyết định sẽ đến nơi khác. Chỉ cần đừng có gặp hắn, còn thì hắn nghĩ ra sao cô mặc kệ. Không việc gì cô phải quan tâm đến ý nghĩ của người dung.

Nhưng thật là lạ, khi cô đến thực tập ở phòng máy khác, thì ngay chiều hôm sau hắn cũng có mặt ở đó. Hắn không nói gì với cô. Nhưng mắt cứ dán vào cô đến mức cô thấy nhột nhột. Thật là chịu không nổi. Hoàng Thúy bực mình vô cùng. Nhưng không có cơ gì để nói hắn. Cô đành ráng chịu đựng. Đến khi cô về, hắn cứ chạy chậm chậm phía sau như hộ tống. Hắn lặng lẽ làm cái đuôi suốt cả tuần lễ. Hắn theo cô về tận nhà, rồi lên tiếng chào khi cô dừng lại ở cổng. Hoàng Thúy không hiểu được hắn làm trò khi gì. Bực mình không chịu được.

Chiều nay cũng thế, khi cô rời phòng máy thì gã thanh niên cũng bước ra dắt xe. Không kiềm được, cô đến đứng đối diện, nhìn tận mặt anh ta:

- Tôi không đồng ý hành động của anh đâu tại sao anh cứ bám theo tôi hoài thế, tôi đâu có thiếu nợ anh.

Cô tưởng anh ta sẽ quē mà bỏ đi. Ngược lại anh ta tỉnh bơ nhướng mắt nhìn cô:

- Đúng rồi, cô không thiếu nợ tôi, nhưng tôi đã một lần nợ cô.

- Tôi biết rồi, nhưng tôi đâu có đòi anh, anh đừng có trả kiêu đó tôi chịu không nổi đâu. Lúc đó anh nói năng ngang ngược, bây giờ đòi trả nợ, tôi không hiểu thần kinh anh có bình thường không?

- Rất bình thường.

- Nhưng tôi không chịu nổi cách anh đi theo tôi như vậy, tôi bực mình lắm, anh biết không.

Gã thanh niên lại nhướng mắt như vô cùng ngạc nhiên. Khuôn mặt đẹp trai của hắn làm ra vẻ vô tư nhất trên đời:

- Xin lỗi. Tôi không hiểu mình đã làm gì để cô bực, có thể nói cụ thể không?

Bực mình quá, Hoàng Thúy nói như gắt:

- Làm gì thì tự anh biết lấy.

Nói rồi cô bước đến dắt xe, hăm hăm bỏ đi. Đôi mắt đẹp như vẽ của cô ánh lên một tia lửa giận dữ. Từ cảm giác bức mình, cô chuyển sang ghét cay ghét đắng. Cô đã từng có nhiều người làm quen. Nhưng chưa ai lì lợm như hấn.

Lì lợm và sòng sượng. Bộ hấn không biết tự ái là gì sao.

Tính Hoàng Thúy rất thẳng. Một là yêu, hai là không. Cô không chịu được sự đeo đuổi lập lờ kiêu đó. Và một khi không thích, càng bị đeo bám cô càng bức mình vì phiền toái, anh ta không hiểu điều đó sao.

Mấy ngày sau, mỗi ngày cô đều phải thay đổi chỗ thực tập. Gã thanh niên đó không hiểu hấn đã làm phiền cô đến thế nào. Mà đâu phải đến điểm nào cũng đều có máy trống để học đâu. Bỗng nhiên bị một tên con trai quấy nhiễu, cô tức mình vô cùng mà đành chịu, vì không thể làm gì được hấn.

Suốt hơn một tuần thoát được hấn, Hoàng Thúy thấy dễ chịu và bắt đầu quên. Thì hấn lại xuất hiện. Không phải xuất hiện trước mặt cô, mà cái cách hấn bắt cô phải nhớ sự có mặt của hấn trên đời thì... thật là không chịu nổi.

Tối nay đi chơi về, Hoàng Thúy thấy một chiếc hộp gói giấy hoa để trên giường mình. Cô tò mò cầm lên ngắm nghía. Hương Chi nằm ở giường bên cạnh ngóc đầu lên:

- Có người tặng quà cho mày đó, bảo là quà của ngày 14.2. Đó là một chàng đẹp trai, cao ráo.

- Ai vậy nhỉ, mày có biết không ?

Hương Chi cười cười:

- Xem đi rồi biết, hỏi làm gì.

Hoàng Thúy cẩn thận gỡ chiếc nơ ghim trên hộp, rồi mở giấy. Trong hộp hiện ra chiếc hộp khác trong suốt, màu hồng nhạt điểm những bông hoa nhỏ nhỏ xinh xắn. Bên trong là một bông hồng bằng pha lê huyền ảo. Cô nín thở, thì thầm:

- Trời. Đẹp quá.

Hương Chi cũng chồm qua ngắm nghía, rồi xuýt xoa:

- Chậc, đẹp tuyệt, dễ thương quá. Ông này có thâm mỹ cao thật, nghĩ ra được một món quà quý tộc như vậy.

- Công nhận dễ thương quá trời.

Cô tìm mảnh giấy ghi lời tặng. Nhưng không viết gì nhiều ngoài một dòng chữ bay bướm:

"Tình bạn làm cho niềm vui nhân đôi và nỗi buồn xẻ nửa. Hãy loại bớt "kẻ thù", bạn sẽ thấy vui hơn"

Họ viết gì vậy nhỉ ? Hoàng Thúy nghiêng đầu nghĩ nghĩ. Rồi chuyển qua cho Hương Chi:

- Anh ta viết vậy là sao, theo mày, thì anh ta có ẩn ý gì.

- Còn ẩn ý gì nữa, anh ta khuyên mày đừng coi anh ta là kẻ thù, vậy mà cũng

không hiểu.

Thấy Hoàng Thúy sắp đoán ra, cô bồi thêm một câu:

- Người ta đã giàn hòa như vậy, không lẽ mày cứ ghét hoài.

Hoàng Thúy lẳng lặng xếp chiếc hộp lại, đặt vào một xó:

- Sao lúc ấy mày không trả giùm tao, mày thừa biết tao sẽ không nhận quà của anh ta mà.

Hương Chi kêu lên:

- Vô duyên kinh khủng, người ta tặng thì nói sao mà không nhận, tặng mày chứ bộ tặng tao sao.

- Thì mày bảo cho anh ta biết là tao không nhận.

- Khùng, ai mà biết mày nhỏ mọn đến vậy.

Hoàng Thúy không trả lời. Tự nhiên cô thấy tức lên. Cô ghét anh ta cay đắng, bộ anh ta không biết sao. Khi đã ghét một người thì cách hay nhất họ nên làm là tự rút lui. Những quà tặng hay đeo đuổi chỉ càng làm người ta nổi giận. Cô không phải mẫu con gái thích chơi mèo vờn chuột. Nếu thích được hấn thì cô sẽ tự động thích, không cần phải chinh phục gì cả. Cô sẽ tìm cách nói cho hấn hiểu điều này mới được.

Hương Chi chột lên tiếng:

- Mày ghét anh ta ở điểm nào vậy?

- Không biết.

Hương Chi cười thầm một mình. Cô biết Hoàng Thúy đang giận lây cả cô, giận về nỗi không chịu trả quà lại anh ta Tệ hại hơn, còn bênh vực anh ta và chê cô nằng nệ nhỏ mọn. Có lúc cô nằng nệ con nít kinh khủng.

Đây không phải là lần đầu Hoàng Thúy chạy trốn một tên đeo đuổi. Lúc còn ở đại học, ngay từ năm thứ nhất, cô nàng đã có khối người tấn công. Nhưng nó thì cứ ở trên mây, suốt ngày lơ lơ lửng lửng, mơ mơ mộng mộng. Mà mơ mộng những thứ gì chỉ có trời mới biết được.

Và mặc dù là con gái. Hương Chi cũng phải công nhận Hoàng Thúy đẹp kỳ lạ. Nó lạnh lùng ở chỗ có vẻ thánh thiện, thoát tục. Như không hề biết đến những điều trần tục của thế gian. Có lần Hương Chi đã cười suốt mấy ngày khi Hoàng Thúy mơ mộng yêu nhân vật Lê-vin trong tiểu thuyết của Lep Tônxtôi. Theo cô, con trai là phải trầm tĩnh như thế, gàn bướng như thế. Mà ở giữa đời thường, tìm đâu cho ra một nhân vật có tính cách như vậy. Thế là cô nàng vẫn cứ là ngôi sao cô đơn khó tính.

Mà, hình như vẻ lẳng đãng xa vời của cô lại có sức thu hút với đám con trai.

Ngay năm thứ nhất, anh chàng Lã Vọng cùng lớp đã tấn công cô ráo riết.

Nào rủ đi chơi, nào tặng quà, kể cả làm khối bài thơ tỏ tình. Nhưng tất cả đều không ép phê Vì anh chàng có vẻ lóc chóc quá. Cô yêu sao nỗi con nít.

Chuyện đó Hương Chi thông cảm được. Nhưng đến cuối năm thứ hai,

Hoàng Thúy từ chối Quốc Linh thì cô không sao hiểu nổi. Anh ta là bạn thân

của anh Hoài, một kỹ sư hóa, không đẹp trai lắm nhưng rất dễ mến, rất hào hoa lịch thiệp. Hương Chi thuyết phục cả buổi Hoàng Thúy mới chịu đi chơi riêng với anh. Rồi sau đó trốn chui trốn nhủi. Lý do là cô không thích những người thực tế quá. Cô không quen nghe con trai nói về bon chen cuộc sống. Như thế không có tí gì là lãng mạn cả.

Sau đó lại có vài người khác. Cũng rất si tình nhưng không ép phệ Đến bây giờ ra trường rồi Hoàng Thúy vẫn cứ là hoa hồng đầy gai. Muốn hái không phải dễ. Còn Hương Chi thì thật tình thích anh chàng đẹp trai ấy. Lần này thì cô nhất định giúp anh ta bẻ hết gai của cô nàng lạnh giá này.

Thấy Hoàng Thúy có vẻ mơ màng, cô ngóc đầu lên, nằm lăn đến mép giường:

- Tao thấy mày vô lý không chịu được, người ta lỡ đụng một chút, và cũng đã xin lỗi. Vậy mà cứ khăng khăng ghét người ta, nhỏ mọn kinh khủng.
- Tao không ghét anh ta vì chuyện đó.
- Thế thì chuyện gì ?
- Tao không thích mấy người nói ngang, và cũng không hiểu tại sao tao đi đâu anh ta cũng biết, bộ anh ta rảnh lắm sao. Thế có ai đó rình rập mày, mày có chịu nổi không ?
- Tùy trường hợp, anh ta theo dõi chứ không phải rình rập mày.
- Cách nào cũng vậy thôi, điều đó chứng tỏ anh ta là dân công tử, chẳng có việc gì làm nên anh ta mới làm chuyện vớ vẩn như vậy.

Hương Chi cười tinh quái:

- Đừng vội phán đoán nhé, anh ta không phải người vô tích sự đâu, nếu mày bệnh thì mày sẽ thấy anh ta là chúa tể.
- Mày nói cái gì ?

Hương Chi lấp liếm:

- Đâu có gì đâu... Nhưng mày không thích thì thôi, làm gì dữ vậy. Làm ơn nhận quà giùm đi, đừng có gai góc quá vậy.
- Nhận rồi đấy chứ, tao có trả lại được đâu.

Hương Chi phì cười, rồi lăn đầu:

- Tao không biết mày có phải con gái không, con gái phải biết điệu dàng, dù không thích người ta thì cũng làm điệu một chút ít để giữ chân họ. Còn mày thì cứ từ chối thẳng. Trong tình cảm thì mười chia hai đâu nhất thiết phải là năm, thẳng thắn quá không phải là con gái đâu.

Hoàng Thúy hếch mũi:

- Nếu con gái mà bắt buộc phải vờ vĩnh e ấp, để tao làm con trai sướng hơn. Không thích mà phải nói quanh co tao không quen đâu.
- Hừ, không cãi với mày nữa.

Rồi cô nằm ngửa, hát nghêu ngao:

"Con gái nói ghét là thương, con gái nói thương là ghét đó, con gái nói một

là hai, con gái nói hai... "

Hoàng Thúy chặn lời:

- Thì đúng là hai thật.

Hương Chi ngừng hát, phì cười:

- Mày đâu có nằm trong số đó, nói làm gì đến mày.

- Hừ.

Hoàng Thúy không nói nữa. Cô nằm lẩn vào tường, nghĩ ngợi lan man. Việc anh chàng lì lợm đó cứ ráo riết tấn công làm cô thấy phiền không ít. Cô không hiểu nổi anh ta Chẳng lẽ anh ta không biết tự ái ?

Cô có cảm tưởng anh ta biết rất rõ về cô Còn cô thì ngay cả tên và nghề nghiệp của anh ta cô cũng không biết. Không hiểu làm thế nào mà anh ta nắm được thời khóa biểu của cô Đúng là dân vô công rồi nghề.

Điều Buồn Tình Yêu

Chương 3

Một tuần sau Hoàng Thúy theo Hương Chi ra Đà Lạt dự đám cưới con cô Trâm. Hôm sau, sau tiệc cưới, cô mang giá vẽ ra tận thác Prenn vẽ cảnh ngoài trời. Buổi trưa du khách rất vắng. Dù không có nắng, nhưng trời không lạnh lắm. Giữa không gian lạnh lạnh, khoác chiếc áo len mỏng là vừa đủ ấm. Cô thấy thật là dễ chịu.

Cô đứng bên cạnh thác nước để chọn khung cảnh đối diện. Chẳng có gì mới lạ ngoài cây cỏ và những phiến lá. Nhưng cô nhìn theo nó theo góc độ của mình, với một cảm hứng riêng. Cầm tấm palette, bắt đầu quét nền. Và vẽ một mạch không nhớ cả thời gian. Lát sau mới quá, cô buông cọ xuống, vung vung tay cho đỡ mỏi. Động tác đó làm cô đụng phải một người đứng phía sau. Cô giật mình quay phắt lại nhìn người ấy. Một lần nữa, ánh mắt cô mở lớn kinh ngạc. Đúng là anh ta Không thể lầm lẫn được nữa. Đó là cái người làm cô trốn chui trốn nhủi ở thành phố. Nhưng sao anh ta lại ở đây ? Cô lùi lại một bước, hai mắt vẫn dán chặt vào anh ta. Mãi khá lâu mà cũng không nói được một tiếng. Còn anh ta thì đường hoàng chìa tay về phía cô:

- Xin chào.

Cô rút phắt tay lại, không thèm bắt tay anh ta:

- Thì ra này giờ anh theo dõi tôi.

- Tôi xem cô vẽ, chứ không phải theo dõi, dùng từ đó hơi quá đáng đấy.

- Nhưng tôi không đồng ý anh làm như vậy.

- Lý do.

- Tôi không thích có người quấy rầy tôi.

Anh ta nhún vai:

- Như vậy là xâm phạm quyền tự do của người khác rồi. Tôi là du khách, tôi có thể xem bất cứ cảnh nào mà mình thích. Cô cấm như vậy là độc đoán quá đó.

Hoàng Thúy cứng họng, đứng yên. Lý luận của anh ta gần đỡ không chịu được. Nếu đầu óc thoải mái một chút, cô có thể bẻ lại anh ta. Nhưng bây giờ đang quá bất ngờ và bức tức, cô không nghĩ ra được điều gì. Chỉ có thể hiện ác cảm của mình bằng cái nhìn đầy lửa.

Anh ta tỉnh bơ nhìn bức tranh, rồi nhận xét:

- Vẽ vẫn xấu như lúc trước, không khá hơn được tí nào. Vậy mà còn làm cao, khó khăn quá ai chịu cho nổi.

Hoàng Thúy nổi khùng lên:

- Tôi vẽ ra sao mặc tôi.

Anh ta cố ý chọc tức cô bằng một nụ cười:

- Sao lại mặc cô cho được, phải nhìn một bức tranh xấu như vậy, chẳng khác nào thẩm mỹ bị xúc phạm. Cô làm tôi mất cả hứng.

Bất giác, Hoàng Thúy quay lại nhìn giá vẽ. Rồi bậm môi cố tìm một câu trả đũa. Nhưng nghĩ lại, cô thấy im lặng là hay hơn cả. Một người như vậy, đối đáp làm gì. Hoàng Thúy quay lại, cố lấy tư thế đường hoàng tiếp tục vẽ. Như không thèm để ý sự có mặt của anh ta Nhưng nghĩ là nghĩ thế. Chứ không cách gì cô tập trung cho được. Cô quệt màu lung tung, máy móc. Rồi, không kiềm được, cô liếc mắt xem anh ta làm gì. Anh ta cho hai tay vào túi, nghiêng đầu nhìn khung vải ra cái điều chăm chú cực kỳ. Cử chỉ của anh ta đầy giễu cợt. Rõ ràng là anh ta nhận thấy sự lúng túng của cô Và cố tình đẩy sự chăm chú của mình đi xa hơn để trêu chọc cô.

Chịu hết nổi, Hoàng Thúy xẵng giọng:

- Anh vui lòng đi chỗ khác được không. Tôi không quen làm việc bên cạnh một người lạ.

- Sao vậy, sợ vẽ xấu hơn hả ? Yên tâm đi tôi không cười đâu.

Hoàng Thúy nhìn chỗ khác, cố nén không trả lời. Cô quay lại pha màu, cố tình không quan tâm đến anh ta Anh ta phớt lờ cử chỉ lạnh nhạt của cô Và nói như nhắc nhở:

- Sắp mưa rồi đó, cô không định về sao ?

Hoàng Thúy ngừng tay, ngược mắt nhìn lên trời. Đúng là sắp mưa thật. Nãy giờ bị anh ta chi phối nhiều quá nên vẽ không để ý. Cô vội xếp cọ và màu cho vào hộp. Anh ta cũng gỡ khung giấy khỏi giá vẽ. Động tác của anh ta thành thạo như thể đã từng vẽ như cô Nhưng sự giúp đỡ của anh không làm cô cảm động. Ngược lại, chỉ càng thấy khó chịu. Cô nói ngắn gọn:

- Cảm ơn.

- Không có chị Nhưng cảm ơn kiểu đó tốt nhất là đừng nói.

Hoàng Thúy nhìn anh ta một cái. Cô chúa ghét con trai nói nhiều. Còn anh ta thì không những nói nhiều mà còn nói như sộc vào đầu người ta Hành động thì như tán tỉnh. Còn nói năng thì đúng là chọc cho người ta ghét. Thật là bực mình khi vương phải một người bất thường như vậy.

Cô xếp lại giá vẽ. Định bỏ đi. Nhưng mưa đã bắt đầu rơi. Anh ta hất mặt về phía lối ra, đứng đĩnh:

- Bây giờ cô chạy lên đó cũng không kịp đâu. Tốt nhất là ở lại dưới này mà đợi mưa. Rất tiếc là tôi chỉ mang theo mỗi một chiếc áo. Và cũng không hẹp hòi gì mà không cho cô che chung.

Hoàng Thúy lẳng lặng đi theo anh ta đến phía gốc cây. Anh ta không đề nghị như vậy thì cô cũng sẽ nén tự ái mà nhờ vả. Cô không sợ mình ướt . Nhưng phải lo bảo vệ bức tranh. Chưa khi nào cô thấy cái tật hay quên làm hại mình

nghĩ như vậy. giá lúc sáng mang áo mưa theo thì không đời nào cô chịu đứng chung áo với anh ta đâu.

Cả hai đứng bên nhau, im lặng nhìn mưa. "Giống hết một cặp tình nhân". Ý nghĩ đó làm cô thấy càng khó chịu. Không biết anh ta có nghĩ như cô không. Đúng là anh ta có nghĩ thật. Anh ta chợt cười khẽ:

- Giống như người yêu với nhau vậy, lãng mạn chứ hả ?

Hoàng Thúy không thèm trả lời. Anh ta tỉnh bơ cúi xuống nhìn cô:

- Không hỏi tôi tên gì sao ?

- Tôi không thắc mắc chuyện vợ vãn đó.

- Chưa ngoa thế, nhưng tôi vẫn cứ nói, tôi tên Quốc Uy. Uy có nghĩa là uy lực đấy, đừng có quên nhé.

Hoàng Thúy quay mặt chỗ khác. Anh ta liếc nhìn cô một cái, rồi cười :

- Cô dùng thái độ như vậy để đáp lại lòng tốt của tôi sao ? Làm việc từ thiện thì cũng phải được cảm ơn chứ.

- Rất cảm ơn anh. Và xin anh im lặng cho tôi nhờ.

Quốc Uy nói tỉnh bơ:

- Tôi lặn lội ra đây không phải để đứng yên mà nhìn cô. Cần phải nói một điều gì đó chứ, chuyện thuộc về tình cảm chẳng hạn.

Hoàng Thúy quay lại:

- Tôi không thích nghe đùa.

- Những chuyện như vậy, ai lại đùa bao giờ.

Hoàng Thúy không trả lời. Nhưng hoàn toàn không tin. Cô không tin có một tên con trai vượt hơn trăm cây số ra đây để tán tỉnh cô, khi anh ta thừa biết cô không ưa anh ta.

Nhưng... có lẽ anh ta không phóng đại sự việc. Bằng chứng là anh ta đã có mặt bên cô. Không lẽ có sự trùng hợp ngẫu nhiên đến vậy. Cô quay phắt lại:

- Tại sao anh biết tôi ở đây chứ, tôi muốn anh nói thật.

Quốc Uy khẽ nhún vai:

- Khi người ta muốn, người ta có thể làm được tất cả mọi việc, huống hồ đây chỉ là chuyện nhỏ.

Anh ta nói chung chung quá, rốt cuộc cô cũng không hiểu được lý do. Nhưng việc anh ta theo cô ra tận đây thì làm cho cô tức muốn điên lên. Đó là cảm giác phiền toái khi có người cứ bám riết lấy mình, mà tệ hại hơn nữa, người đó mình lại ghét cay ghét đắng. Cô mím môi, nói thẳng:

- Nếu có thật như vậy, anh chỉ làm tôi thấy phiền thêm thôi. Nói anh đừng buồn, tôi không muốn gặp anh đâu.

- Cô ghét tôi ?

- Đó là tự anh nói đấy nhé.

- Nhưng nó đúng ý nghĩ của cô, phải không ?

Hoàng Thúy gật đầu:

- Tôi không phủ nhận vì lịch sự đâu, anh đừng buồn.

- Chuyện như vậy đâu có gì đáng buồn, tôi không buồn chút nào.

"Đúng là trơ trẽn, anh ta thật sự không biết tự ái là gì" - Hoàng Thúy nghĩ thầm. Chợt nhớ đến hộp quà của anh ta, cô nói thẳng thừng:

- Cảm ơn lần đó anh đã gửi quà cho tôi, nhưng mai mốt anh đừng có làm như vậy nữa. Tôi không thích đâu, tôi nói thật đấy, không khách sáo đâu. Im lặng một lát, cô nói thêm:

- Và từ đây về sau, anh đừng bao giờ tìm tôi nữa. Cảm ơn anh đã có tình cảm tốt với tôi, nhưng tôi không thích như vậy đâu.

Quốc Uy nhìn cô một cách thú vị, rồi chợt buông một câu lẳng nhách:

- Này, cô có phải là con gái không vậy ?

Anh ta nheo mắt:

- Nếu bản chất là con gái, thì khi được đeo đuổi, cô phải tỏ ra dịu dàng một chút chứ. Ít nhất cô cũng phải nhỏ nhẹ mà tiếp chuyện với tôi. Còn nếu không ưa tôi thì cũng nên tìm một lý do từ chối cho khéo léo một chút.

- Tôi phải làm những chuyện đó nữa sao, tôi không quen đâu.

- Vậy thì tập lần đi. Cô có biết thế nào là một cô gái đáng yêu không, để tôi nói cho biết nhé.

Hoàng Thúy ngắt lời:

- Tôi không muốn biết mấy chuyện đó.

- Phải nghe để dễ thương lại nào. Có nghĩa là, khi người khác tán tỉnh, cô phải thật hiền dịu mà đáp lại rằng cô chưa nghĩ đến tình cảm, hoặc một lý do khác như là cô đã có người yêu chẳng hạn, đừng có thẳng băng như vậy.

Hoàng Thúy im lặng nghe, nét mặt cô hoàn toàn dửng dưng. Cô nhìn anh ta một cách nghiêm nghị:

- Tôi biết tất cả những điều đó đấy, biết tất cả những mánh khéo để thu phục người khác, vì tôi cũng là con gái. Nhưng tại sao tôi phải làm bộ điệu dàng như vậy chứ. Tôi không thích tỏ vẻ đáng yêu khi tôi không hề thích anh. Và tôi nghĩ, khi đã không thích, tốt hơn hết là đừng làm cho người ta hy vọng.

- Sao vậy nhỉ ?

- Với tôi, như vậy là ác lắm, tại sao mình cứ để người ta ảo tưởng, trong khi mình đã không đáp lại họ, tôi nghĩ con trai không phải là đồ ngốc, khi biết tôi đùa cợt, họ sẽ ghét tôi hơn đấy.

Quốc Uy có vẻ chăm chú nghe. Thấy cô chợt im, anh nhắc:

- Rồi sao nữa, cô nói tiếp đi.

- Có gì đâu mà nói, tôi nghĩ như vậy đấy, đó là nghĩ cho họ rồi, tôi thấy như vậy có tình người hơn.

- Còn bản thân cô thì sao ?

- Tôi rất bực khi bị quấy rầy, tôi nói thật đấy, có thể là khó ưa, nhưng tính tôi là vậy, sửa không được.

Cô ngừng lại suy nghĩ, rồi cười khẽ:

- Bạn bè tôi cũng đã từng phê bình rồi, nhưng tôi cũng không vì vậy mà khác đi, một là ghét, hai là thích, không có sự đả đọa đâu.

Quốc Uy gật gù:

- Có nghĩa là tôi nên rút lui, và hoàn toàn không hy vọng.
- Để thời gian đó anh đi chinh phục người khác thì hay hơn.
- Nhưng khổ nỗi, tôi chỉ thích một mình cô.

Hoàng Thúy quay mặt chỗ khác:

- Tùy anh, nhưng hy vọng sau đó anh đừng hối hận rồi quay lại trách móc tôi.

- Tôi đâu phải là trẻ con. Hết mưa rồi kìa, về chứ.

Hoàng Thúy giơ tay ra hứng nước. Mưa vẫn còn lất phất không đến nỗi làm ướt áo. Nhưng có thể thấm qua giấy. Và biết đâu nó sẽ đổ xuống bất ngờ, trước khi cô kịp lên mặt đường.

Thấy cô phân vân, Quốc Uy hơi giễu cợt:

- Sao rồi, không muốn về nữa hả, này, đừng có đòi nán lại để làm quen với tôi đó nhé, tôi không thích bị ai tán tỉnh đâu.
- Trơ trẽn. Hừ.

Hoàng Thúy bật kêu lên, rồi lách qua anh ta bỏ đi. Anh ta lững thững đi theo cô:

- Không ngờ cô dễ tự ái đến vậy, có cần tôi xin lỗi không đấy ?

Thấy khuôn mặt lầm lì của cô, anh cười tỉnh bơ:

- Cho cô năm phút để suy nghĩ, có nên vì ghét tôi mà tự về một mình, hay để tôi đưa về, lựa chọn đi.

Hoàng Thúy quay phắt lại:

- Tôi thấy anh là người thiếu tự trọng nhất trong số những người tôi quen biết, và tôi hối hận vì lúc này đã nhờ vả anh.

Cô nghiêm mặt nhìn anh ta, rồi đi thật nhanh lên những bậc thang. Lên đến mặt đường, cô đưa mắt tìm xe. Nhưng đang buổi trưa và trời mưa lất phất, đoạn đường vắng hoe Cô nén cái thở dài, đi bộ trên đường chờ một chiếc xe chạy ngang.

Phía sau chợt có tiếng kèn. Cô quay lại nhìn. Một chiếc du lịch màu sữa chạy chậm chậm bên cô Hoàng Thúy nghiêng đầu vào xe nhìn người tài xế. Thấy Quốc Uy, cô lập tức ngừng lên và tiếp tục bỏ đi. Anh ta cho xe lướt tới chắn đường cô, rồi mở cửa bước xuống. Giọng anh ta nghiêm chỉnh:

- Lên xe, tôi đưa về.
- Cảm ơn, tôi tự tìm xe được
- Đang buổi trưa thế này, hiếm có người lăm, không chừng cô phải đi bộ vào thành phố đấy.
- Như vậy cũng đỡ tệ hại hơn là quá giang anh.

Quốc Uy nhún vai:

- Đừng có bướng một cách ngốc nghếch như vậy.

- Tôi lại thấy đó là sáng suốt nhất.

Vừa nói cô vừa đi băng băng. Quốc Uy đi tới trước cô một bước, giơ tay như ngăn lại:

- Được rồi, cho là lúc này tôi ăn nói kém lịch sự, nhưng tôi đã đồng ý xin lỗi và thật tình muốn giúp cô, như vậy đủ chưa ?

Hoàng Thúy đứng lại:

- Tôi không để ý chuyện đó, cũng không cần anh xin lỗi, tôi chỉ không thích bị quấy rầy, nói vậy anh hiểu chưa.

Thấy một chiếc Honda chạy tới phía trước, cô đi nhanh ra giữa đường, giơ tay vẫy. Quốc Uy khẽ nhún vai nhìn theo. Khi bóng Hoàng Thúy mất hút anh mới trở lại xe mình.

Điều Buồn Tình Yêu

Chương 4

Buổi tối Hoàng Thúy đến nhà cô Trâm. Hương Chi mở cửa cho cô với nụ cười tủm tỉm:

- Sao, lúc trưa vui không ? Bực dữ lắm hả?

- Sao mà biết tao bực ?

Hương Chi lập tức nói lái đi:

- Thấy mặt mày hình sự quá, đoán vậy mà.

Hoàng Thúy không để ý nụ cười là lạ của Hương Chi. Cô ngồi xuống ghế, ngán ngẩm:

- Mà có biết chuyện gì xảy ra với tao không ?

- Chưa nói nên chưa biết.

- Không đùa nhé, từ chiều giờ tao bực muốn chết được. Ôi, thật là chịu hết nổi.

- Sao thế ?

- Lúc trưa tao đi vẽ thì gặp anh ta. Tao không hiểu nổi làm sao anh ta biết tao ở đâu, rồi lại còn biết tao đi vẽ ở đâu nữa. Cứ như anh ta đã theo dõi tao rất kỹ không bằng.

Cô vung tay, vô tình lặp lại:

- Thật là không chịu nổi

- Vậy hả ?

- Mà mà có biết tao bực gì nhất không, anh ta nói chuyện cứ như chọc vào đầu người ta vậy. Riết rồi tao không hiểu ra sao cả.

- Hiểu gì nữa, người ta thích mà và chinh phục cho bằng được, dám theo mà ra tới đâu là chứng tỏ tình cảm nó dữ dội đến mức nào. Vậy mà còn bảo không hiểu.

Hoàng Thúy nhăn mặt:

- Không phải vậy, anh ta không bình thường như mấy người kia, họ nói chuyện ngọt ngào và tình cảm. Còn hấn thì chưa hề tán tỉnh một câu, hết chê vẽ xấu rồi quay qua chọc ghẹo, bảo là tao thiếu nữ tính, tao chưa thấy ai kỳ quái như vậy cả.

- Thì mỗi người tán tỉnh theo một cách, hấn có cá tính khác người, cách chinh phục cũng khác người, mà cứ nhìn vào việc hấn làm thôi, nghe nói làm gì.

- Làm sao mà tao không nghe được chứ, trừ phi bị điếc, khi tao vẽ thì hấn đứng một bên lải nhải. Ôi ! Thật là không chịu được.

Hương Chi cười khúc khích:

- Tại mày thôi, nếu mày bình thường như người ta thì hẳn sẽ có cách tấn công mềm hơn, ai bảo mày cứng rắn, không thích là cứ gạt phăng, ai chịu cho nổi.

- Nhưng tao có bảo hẳn đeo theo tao đâu, tự hẳn theo rồi quay lại khó chịu. Cô nói như rên rỉ:

- Sao tự nhiên tao bị vướng vào một tên kỳ cục thế này, không cách gì đuổi cho được. Sao trên đời có người lì đến vậy kia chứ.

- Để khỏi phải bị phiền, tốt hơn hết là mày nên đồng ý yêu hẳn, mày sẽ hết ghét hẳn ngay.

Hoàng Thúy chỉ còn thiếu nước nhảy lên, cô la toáng vào tai Hương Chi:

- Yêu hẳn ấy à, thả tao vào tu viện còn sướng hơn, tao chưa ghét ai như ghét hẳn cả. Càng ngày càng ghét, gặp lần sau lại ghét hơn lần trước, làm sao mà yêu cho nổi chứ.

- Không yêu thì thôi, làm gì dữ vậy.

Hoàng Thúy chợt nhận ra thái độ hung hăng của mình. Cô hơi què và chữa thẹn bằng một câu đe dọa:

- Mai một mày còn nói câu đó thì hãy cẩn thận giữ lấy răng, coi chừng bị bẻ gãy.

Hương Chi phì cười:

- Tao chưa thấy ai kỳ cục như mày, người ta thích mình mà cứ coi người ta như hung thần, thật không hiểu được.

- Nếu mày gặp một người như vậy, bảo đảm mày cũng sẽ khôn đốn, có ở trong cuộc mới hiểu.

Hương Chi cười tư lự:

- Mày mà bỏ qua hẳn, mày sẽ hối hận đấy. Được một người như vậy yêu, lẽ ra mày phải đền chùa tạ Ông trời. Đàng này còn chê ông chê eo. Thật là bực.

Hoàng Thúy nhún vai:

- Ngoài hình thức đẹp trai ra, tao không thấy anh ta có gì hay cả.

- Có đấy, anh ta đẹp trai có cá tính, nói chuyện rất thu hút, sâu sắc, trầm tĩnh, rất dễ mến.

Hoàng Thúy châm chọc:

- Vậy là mày nói chuyện với anh ta nhiều lần lắm rồi chứ gì, vậy mà tao không biết đấy.

Hương Chi lập tức nói trở đi :

- Nhìn người là biết rồi, cần gì phải nói chuyện.

Hoàng Thúy vẫn tiếp tục trêu chọc :

- Chỉ nhìn thôi là đã hiểu hết người ta à ? Ôi, tài thật, trong khi tao nói chuyện cả buổi mà không thấy được gì cả. Đến giờ tao mới phát hiện mình có nhỏ bạn giỏi khoa tướng số, cảm phục quá sức.

Hương Chi đập lên tay cô:

- Cầm chầm chích nghe chưa, đập chết bây giờ.

Cô ngồi im ngẫm nghĩ, rồi tỉnh quái:

- Vậy là mày đến để nói chuyện đó thôi, thì ra anh ta cũng đủ sức chi phối mày đó chứ, vậy là hay quá rồi còn gì.

Hoàng Thúy làm thinh. Cô không biết anh ta có hay hay không. Nhưng nếu nói như Hương Chi thì đúng là anh ta đã chi phối cô. Vì cô không thể không nghĩ tới anh ta, mà mỗi lần nhớ đến thì khổ sở vì tức. Một cảm giác tức mà nói ra chưa chắc ai hiểu, chỉ có người trong cuộc mới biết.

Không được con trai để mắt đến thì cũng đáng buồn. Nhưng được theo đuổi đến mức như vậy thì đúng là một áp lực. Nếu bây giờ thoát được hẳn, cô sẽ thấy cuộc sống nhẹ đi nghìn cân.

Hôm sau cô vẫn đi vẽ, nhưng đi với tâm trạng hồi hộp lẫn nặng nề. Cô sợ Quốc Uy đến quấy rầy. Rất may là anh ta không đến. Ý nghĩ anh ta tự trọng rút lui làm cô nhẹ nhõm cả người, nhẹ đến mức cô có thể bay lên được.

Buổi tối Hoàng Thúy và Hương Chi vào quán cà phê Chủ yếu là để nghe nhạc và nhìn thiên hạ. Đang ngồi thì Hương Chi chợt vẫy tay gọi lớn:

- Anh Uy.

Hoàng Thúy quay phắt lại ngó theo hướng Hương Chi kêu rồi rít:

- Đừng gọi anh ta, trời ơi, mày làm cái trò gì vậy?

Nhưng đã muộn. Quốc Uy đã đi về phía bàn cô. Cười rất lịch sự:

- Xin chào. Tôi có thể ngồi đây không ?

Hoàng Thúy nói nhanh:

- Chúng tôi sắp về đây.

Nhưng Hương Chi vờ như không nghe, cô nói vô tư:

- Được chứ, anh ngồi với tụi em cho vui, anh đi một mình hả ?

- Một mình thôi.

- Đi uống cà phê một mình không buồn sao ?

Quốc Uy lắc đầu:

- Không, tôi chưa bao giờ biết buồn cả.

"Tự tin đến mức đáng ghét" - Hoàng Thúy nghĩ thầm. Cô ngậm chiếc muỗng, ngó chăm chăm vào một góc, như không cần giấu giếm sự bức mình.

Quốc Uy phớt lờ cô, chỉ quay sang Hương Chi:

- Hôm nay Hương Chi thế nào, có vẽ được gì không ?

- Không, em chỉ đi đám cưới thôi.

Cô cười tủm tỉm, rồi nói như vô tình:

- Ngày mai tụi em về rồi. Còn anh ?

- Cũng vậy, anh chán ở lại rồi.

- Ôi, vậy hả, vậy cho tụi em quá giang nghe ?

- Không từ chối.

Hoàng Thúy lập tức lên tiếng:

- Nhưng ngày mốt tui này mới về, cảm ơn anh.

Hương Chi tròn mắt:

- Ủa, mày đòi ý rồi hả, đã nói là mai về mà.

- Thì ngày khác cũng được vậy.

- Vô duyên, tao hẹn anh Hoài rồi chứ bộ.

Hoàng Thúy hơi đuối lý. Nhưng vẫn cố nói dứt khoát:

- Nếu hẹn thì mày cứ về trước, mốt tao về.

Quốc Uy cười cười, rồi nói như can thiệp:

- Nếu vậy thì để Thúy ở lại, Hương Chi về trước với anh.

Hoàng Thúy mím môi, cách can thiệp của anh càng làm cô thấy ghét, bất mãn. Từ đây về thành phố một mình buồn chịu gì nổi. Còn về chung với anh ta thì thà cô đi bộ. Biết rằng mình hơi quá đáng. Nhưng nếu còn dây vào anh ta thì chẳng khác nào tạo điều kiện cho anh ta làm tới.

Mặc kệ Hương Chi muốn gì thì muốn, cô nhất quyết sẽ không quá giang anh ta.

Cô ngồi im nhìn ra ngoài, một mực không tham gia nói chuyện. Quốc Uy cũng chỉ chú ý vào Hương Chi. Anh ta vừa đủ tự trọng để không tìm cách nói chuyện với cô. Khá lâu anh ta chủ động đứng lên, đi qua bàn khác, dù Hương Chi nhiệt tình mời anh ta ngồi lại.

Quốc Uy đi rồi, Hương Chi quay lại cự nự:

- Mày giờ chứng gì vậy, đã nói mai về, bây giờ kỳ vậy ?

- Không lẽ trước mặt anh ta tao bảo là không thích về chung à ? Như vậy sẽ bảo là tao bất lịch sự, đáng lẽ lúc này mày không nên nói như vậy, mày thừa biết tao không thích như vậy mà.

- Thôi đi, đừng có con nít quá, mày đúng là cực đoan. "Ghét nhau ghét cả đường đi lối về", chịu hết nổi mày luôn.

- Đã không ưa người ta mà còn nhờ vả, như vậy mới là vô duyên đó.

- Thôi thôi, không cãi nữa. Nhưng ta quyết định ngày mai hai đứa cùng về.

- Với điều kiện là đi xe đồ.

- Ừ, thì mày đi một mình đi, thoải mái không muốn, muốn chen chúc cho cực, tính mày khó không thể tưởng.

Hoàng Thúy nổi sùng:

- Thế mày nhất định về với anh ta ?

- Dĩ nhiên, ngày mai anh đến nhà cô Trâm rồi qua đón mày sau.

Hoàng Thúy mím môi:

- Khỏi đón, mày cứ về với anh ta đi, tao đi xe đồ.

Hương Chi bĩu môi, không thèm trả lời. Cô nhất quyết làm găng tới cùng.

Chuyện như vậy không chiều chuộng được. Cô không tin Hoàng Thúy dám

về một mình mà không có cộ Cuối cùng con nhỏ cũng phải chịu thua thôi. Sáng hôm sau Quốc Uy đến đón Hương Chi Cô đã chuẩn bị xong và đang chờ anh. Nghe tiếng xe phía trước, cô chợt nghĩ ra, và đến gọi điện qua nhà bà Liên:

- Alô.

Nhận ra giọng Hoàng Thúy, cô vui vẻ:

- Dậy rồi đó hả, chuẩn bị nhanh nhé, tao qua bên đó ngay đây, khoảng hai mươi phút nữa có mặt.

Hoàng Thúy hỏi thận trọng:

- Đi với ai vậy ?

- Với anh Uy chứ ai, hôm qua đã nói rồi.

Hoàng Thúy im lặng một lát, rồi nói cương quyết:

- Tao không đi như vậy đâu, và sẽ về xe đồ một mình.

- Mà nói thật hả ?

- Thật.

Hương Chi nổi nóng lên:

- Mà đừng có đồng đánh được không, về xe đồ một muốn chết, bộ khỏe lắm hả ?

- Thì tao có bắt mày đi chung với tao đâu.

Tức quá, Hương Chi la lên:

- Khó chịu vừa vừa thôi, đợi tao năn nỉ nữa hả ?

- Tao đã nói là tao ghét anh ta, sao mày cứ bắt tao tiếp xúc hoài vậy, mày mới là đồng đánh. Đừng lo cho tao, tao ra bến xe ngay bây giờ đây.

- Ê, khoan, không được...

Nhưng Hoàng Thúy đã gác máy. Hương Chi thở hắt một cái, mặt hầm hầm như sắp gây đến nơi. Cô quay ra cửa. Thấy Quốc Uy đang ngồi nhìn mình, cô lắc đầu:

- Em vừa gọi điện cho nó, nó nhất định không về chung. Ra bến xe rồi.

Quốc Uy hơi nhướng mắt, rồi nhún vai như không có ý kiến. Hương Chi thở dài:

- Vậy nhờ anh đưa em ra bến xe giùm, em về với nó, bỏ nó đi một mình em không yên tâm.

- Cũng được.

Anh giúp Hương Chi mang đồ ra xe. Và chỉ cười cười khi nghe cô nàng ca cẩm than thở. Anh nói như nhận xét:

- Em có một cô bạn cứng rắn như thép, hai cô chơi chung như vậy kể cũng hay thật.

Hương Chi nhăn mặt:

- Tính nó như vậy đó, ghét ai là ghét tới nơi tới chốn. Nói hoài không được, giống con nít hết sức.

Cô quay lại nhìn Quốc Uy, e dè:

- Làm anh mất công ra đây, em đâu có ngờ nó bướng như vậy, biết vậy em không cho anh hay.

- Không sao. Coi như anh đi nghỉ mát vậy mà.

- Này, anh không bỏ cuộc chứ ?

Quốc Uy vẫn nhìn thẳng phía trước, nụ cười trên môi anh bộc lộ vẻ cương quyết không kém Hoàng Thúy, anh nói ngắn gọn:

- Anh không bỏ cuộc, ngược lại.

- Ngược lại thế nào ?

Quốc Uy quay lại nhìn cô :

- Chỉ có tin rằng nhất định Hoàng Thúy sẽ thuộc về anh không ?

- Em muốn như vậy lắm, nhưng thấy khó quá, anh không biết đâu, từ đó giờ có bốn người như anh rồi, cũng quyết tâm lắm, nhưng cuối cùng phải bỏ cuộc hết. Có người thì có bồ khác, có người vẫn chưa thích ai.

Quốc Uy nói như tự tin:

- Xem như lần này anh phiêu lưu, và phải thắng, tính anh háo thắng lắm nhỏ ạ, và chưa bao giờ bị thất bại.

- Thế anh chinh phục nó vì háo thắng hay vì yêu ?

- Anh không rảnh để tiêu phí thời giờ cho một người mình không yêu, hoặc yêu ít ỏi.

Hương Chi tò mò :

- Thế, trước đây anh có yêu ai chưa ?

- Thích thì có. Yêu thì chưa ?

- Thích rồi có tấn công như nhỏ Thúy không ?

- Nếu anh nói có, em có bức giùm bạn em không ?

Hương Chi phì cười , hỏi lại:

- Có nghĩa là có chứ gì ?

- Anh đâu có phủ nhận.

- Anh thật là... Con trai thật khó tin, rồi sau đó thì sao ?

Quốc Uy lắc đầu:

- Không đi đến đâu cả, nhìn xa thì thấy hay, nhưng lại gần thì không hợp, vậy là anh rút lui.

Hương Chi le lưỡi:

- Anh ghê thật, anh làm em sợ giùm nhỏ Thúy, rủi mai một nó thích anh, anh mới phát hiện là không hợp rồi rút lui, ớn quá.

Điều Buồn Tình Yêu

Chương 5

- Đừng lo nào, anh đã nghiên cứu tính cô ấy rất kỹ, chưa có ai thu hút anh như vậy. Và anh giống Thúy ở điểm ngoan cố, cái gì thích anh nhất định sẽ chiếm cho bằng được.

- Người nào cũng quyết liệt như nhau, hai người làm em tò mò ghê, không biết kết cục ra sao.

Cô chợt chồm tới ngó ra phía trước:

- Hình như nó kia, phải không, nó đi bên kia đường.

Quốc Uy nhìn theo, rồi lắc đầu:

- Không phải đâu.

Hương Chi cũng vừa nhận ra cô gái ấy, cô gật gù:

- Anh hay thật, mới nhìn đã biết không phải, đúng là tình yêu làm cho người ta nhạy cảm với những gì có liên quan đến người yêu.

Quốc Uy sửa lại:

- Người mình thích thì đúng hơn.

Hương Chi lườm anh:

- Có cần phải nói chính xác vậy không ?

Quốc Uy không trả lời, anh rẽ vào bến xe. Và kiên nhẫn ngồi trong xe chờ.

Hương Chi đi dọc qua các dãy xe đồ tìm kiếm. Nhưng chẳng thấy Hoàng Thúy đâu. Cô hỏi thăm thì người ta bảo có chuyến xe vừa rời bến. Chấn chấn Hoàng Thúy không thể ra kịp. Thế là cô và Quốc Uy quyết định đứng chờ.

Chờ mãi cũng không thấy cô Cuối cùng Quốc Uy sốt ruột:

- Hương Chi gọi về nhà xem cô đi chưa.

Anh lấy máy ra đưa Hương Chi Cô bấm số rồi chờ. Bà Liên bảo Hoàng

Thúy đã đi khá lâu. Cô nhìn Quốc Uy, cau mặt:

- Nếu nó đi lâu thì phải tới rồi chứ, kỳ vậy.

Quốc Uy thoáng lo ngại:

- Để anh đi tìm cô. Chi ở đây đi, nếu gặp Thúy thì nhớ gọi điện cho anh.

Hương Chi vừa bước xuống xe thì thấy Hoàng Thúy đang đi vào cổng. Dáng điệu có vẻ hoang mang, hơi thiếu tự tin. Cô quay lại Quốc Uy:

- Nó kia.

Anh nhào người qua cửa nhìn, rồi chợt cười:

- Trông cô ta có vẻ rụt rè quá.

- Nó sợ lắm đó, có em nó mới dám, chứ đời nào nó chịu đi xa một mình.

Quốc Uy nhún vai:

- Vậy mà chọn cách đó, dũng cảm thật. Hình như lần đầu tiên anh bị một người ghét như vậy.

Hương Chi phì cười:

- Anh buồn hả ?

- Không hề. Nay, Chi cứ để đồ đạc lại đây về thành phố anh sẽ mang đến nhà Chi, hai cô đi xa như vậy không nên mang đồ linh kinh.

Hương Chi cười cười định nói, thì anh đã lấy trong túi ra một gói nhỏ:

- Thuốc của Hoàng Thúy, chắc chắn cổ sẽ cần đây.

- Chà. Lo kỹ ghê, ước gì anh Hoài lo cho em được như vậy.

Cô vẫy vẫy tay :

- Em đi đây. Anh về trước đi.

Quốc Uy gật đầu. Nhưng vẫn cứ ngồi yên bên tai lái nhìn theo cả hai. Ở đằng kia, Hương Chi nói gì đó với Hoàng Thúy. Cô quay đầu nhìn về phía xe. Bất gặp cái nhìn của anh, cô miễn cưỡng cười đáp lại. Rồi kéo tay

Hương Chi bỏ đi.

Hoàng Thúy uống bùm nước, rồi nằm vật xuống giường, nhắm nghiền mắt lại. Con nhức đầu buốt nhói hoa cả mắt, thật khó chịu. Mấy ngày rồi cô không ngủ được, cảm giác ớn lạnh làm cô không muốn ngồi đây. Tất cả thuốc mà Hương Chi mua về đều không có kết quả. Chỉ mới mấy ngày mà cô yếu như đã bệnh từ lâu lắm.

Hương Chi đang loay hoay soạn thuốc thì bà chủ nhà bước vào:

- Cô Chi có người tìm đây.

- Dạ.

Hương Chi ngồi lại lấy cho xong thuốc, bà chủ nhà bước tới sờ trán Hoàng Thúy, chép miệng:

- Nóng quá, nay mà mấy ngày rồi mà không hết, hay là cô đưa cổ vô bệnh viện xem.

- Dạ, con định nếu không bớt thì ngày mai đưa, hôm nay đi chích tiếp xem sao.

- Cô ra với bạn đi, để tôi gọi cổ uống thuốc cho.

- Dạ.

Hương Chi đứng dậy đi ra cửa. Quốc Uy đang ngồi trên xe chờ cô Hương Chi gượng cười:

- Anh Uy.

- Rảnh không Chi ?

- Dạ, cũng hơi bận.

- Bận à, định rủ Chi đi uống cà phê.

Hương Chi suy nghĩ một lát, rồi nhìn vào nhà:

- Có chuyện này em không biết nên cho anh hay không, Thúy nó đang bệnh

đẩy.

Quốc Uy bước ngay xuống xe:

- Bệnh gì ? Lâu chưa ?

- Gần một tuần.

Quốc Uy thở hắt ra, lắc đầu:

- Sao Chi không cho anh hay ?

Hương Chi hơi lúng túng:

- Tại lâu quá anh không đến, em tưởng anh không đến nữa, và anh đã thay đổi ý định...

Quốc Uy ngắt lời:

- Em nghĩ lung tung gì vậy, thật là bậy.

- Với lại nó đang bệnh, đâu có tiếp anh được.

- Anh đâu có cần cô tiếp, chỉ cần lo cho cô thôi.

Hương Chi phì cười:

- Anh làm sao mà lo được, anh có biết thuốc men gì đâu, với lại...

Cô im lặng, cảm thấy khó nói. Quốc Uy khoát tay:

- Anh hiểu rồi, chuyện đó đâu có quan trọng, đưa anh vô thăm cô đi.

- Nhưng nếu nó có thái độ khó chịu, anh nhớ không được buồn nghe.

Quốc Uy không trả lời, anh lẳng lặng đi theo Hương Chi Bà chủ nhà đang lay lay Hoàng Thúy, còn cô thì nằm li bì như không muốn dậy. Hương Chi bước đến kéo mào. Ánh sáng làm Hoàng Thúy che mặt lại, nói nhura nhura:

- Đóng cửa giùm tao.

Quốc Uy gạt đầu chào bà chủ nhà. Rồi ngồi ngay xuống cạnh giường, đưa tay sờ trán Hoàng Thúy. Cử chỉ của anh làm Hương Chi hơi dị ứng. Cô không ngờ Quốc Uy thân mật quá đà như vậy. Cô sợ anh làm Hoàng Thúy khó chịu. Nhưng thật lạ, Hoàng Thúy chỉ hơi nhăn mặt tỏ vẻ phản đối, hoàn toàn không có vẻ quyết liệt từ chối. Cô mệt đến mức không làm gì nổi. Kể cả bực mình.

Quốc Uy chợt quay lại Hương Chi :

- Cổ nằm thế này mấy ngày rồi.

- Em không nhớ kỹ, hình như hơn một tuần.

Quốc Uy hỏi như một thầy thuốc:

- Triệu chứng thế nào ?

Hương Chi hơi ngạc nhiên, nhưng cụng trả lời:

- Nó cứ bảo nhức đầu, ớn ớn lạnh, suốt ngày cứ nằm lơ mơ, nhiều khi hỏi gì cũng không trả lời.

- Có ngủ được không ?

- Ờ... ban đêm thì em không biết. Nhưng em không thấy nó ngủ, và không chịu ăn gì cả.

Quốc Uy nghiêng người tới lấy hộp thuốc trên bàn xem xét. Rồi ngẩng lên:

- Em chuẩn bị đi, đưa cổ vào bệnh viện.
- Đưa ngay bây giờ à ? Bệnh nặng đến vậy sao ?
- Không phải là cảm thường đâu, vào bệnh viện làm xét nghiệm mới biết chắc được.

Thái độ của Quốc Uy từ nãy giờ làm Hương Chi hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn ngoan ngoãn làm theo, vì thấy anh có vẻ "thầy thuốc" quá. Cô xếp ít đồ cho Hoàng Thúy. Rồi ngồi xuống cạnh giường:

- Thúy ơi, dậy đi, thay đồ rồi vào bệnh viện này.

Hoàng Thúy chống tay, cố ngồi lên. Quốc Uy đi ra ngoài cho cô thay đồ. Vẻ ngoan ngoãn của cô làm anh thấy hài lòng. Khi bệnh cô không nhẫn nại khó tính. Nếu cô khăng khăng từ chối anh như trước, chắc anh cũng phải chịu thua.

Hương Chi dìu Hoàng Thúy ra xe. Thấy Quốc Uy, cô cũng không hề có dấu hiệu phản đối. Ngồi vào xe cô tựa đầu trên vai Hương Chi, đôi mắt khép lờ mờ. Quốc Uy đưa tay sửa kính chiếu hậu để quan sát cô Anh hơi quay đầu lại :

- Cô thấy trong người thế nào ?

Hoàng Thúy cố mở mắt:

- Tôi khó chịu lắm.

Hương Chi mỉm cười. Nãy giờ thái độ của Hoàng Thúy cũng làm cô ngạc nhiên không ít. Cũng như Quốc Uy, cô sợ con nhỏ giờ chứng không chịu đi, lúc đó chắc cô cũng chịu phép. Hoàng Thúy mà không muốn cái gì thì có trời mới ép được.

Xe vào bệnh viện, Quốc Uy đưa cả hai vào phòng khám. Anh nói gì đó với cô y tá. Rồi vào phòng trong. Cô ta bước đến Hoàng Thúy:

- Chị đi nổi không. Nếu đi không nổi tôi mang xe đẩy tới.

Hoàng Thúy lắc đầu yếu ớt:

- Tôi tự đi được.

Cả hai dìu cô lên lầu. Cô ta mở cửa phòng. Rồi giúp Hoàng Thúy nằm xuống giường. Hương Chi nhìn quanh, e ngại:

- Nằm phòng này chắc đóng tiền cao lắm. Bô...

Cô y tá mỉm cười:

- Đây là phòng đặc biệt, chắc chị này là người nhà của bác sĩ?
- Bác sĩ nào ? - Hương Chi ngơ ngác.

Cô y tá cũng ngạc nhiên:

- Bác sĩ Uy. Vậy chị không phải là người nhà của ông ấy à ?

"Quốc Uy làm ở bệnh viện này sao ? Thảo nào..." Hương Chi nghĩ thầm một cách ngạc nhiên. Từ đó giờ cô cứ nghĩ anh làm ở một công ty nào đó.

Còn anh thì cũng không nói mình làm nghề gì. Bây giờ cô mới hiểu động tác thăm bệnh thuần thục của anh lúc nãy.

Cô y tá nhắc lại :

- Chị này không phải người nhà của bác sĩ sao ?

Hương Chi lấp liếm :

- Phải chứ, nó là người nhà, còn tôi là bạn nó.

- Vậy hả ? Thảo nào tối nay không phải ca trực mà bác sĩ cũng vào.

Cánh cửa chợt mở. Rồi Quốc Uy bước vào. Hương Chi nhìn nhìn anh. Trong chiếc áo blu, nhìn anh có vẻ lạ hẳn. Cô đứng qua một bên chờ anh khám cho Hoàng Thúy. Anh nói gì đó với cô y tá. Khi cô ta đi ra. Hương Chi bước tới:

- Nó bị gì vậy anh Uy. Không phải bị cảm sao ?

- Chờ làm xét nghiệm mới biết chính xác, nhưng anh đoán là thương hàn.

- Ủi trời, bệnh nặng vậy sao ?

- Lẽ ra em nên cho anh hay từ đầu.

Hương Chi cười như có lỗi:

- Em sợ làm phiền anh, biết anh có thích nó nữa không mà gọi.

Cái nhìn của Quốc Uy làm cô im bật. Cô có cảm tưởng nếu nói kiểu đó nữa, chắc cô sẽ nhận một cái cốc vào đầu. Biết đâu đấy.

Chợt nhớ ra, cô nhìn về phía Hoàng Thúy. Rồi ra hiệu cho anh ra hành lang.

Quốc Uy đi theo cô:

- Chuyện gì vậy ?

Hương Chi hơi lúng túng :

- Anh Uy này, bệnh như vậy có bắt buộc phải ở phòng này không, có thể nằm phòng khác không ?

- Sao vậy ?

- Tại... tại phòng sang như vậy, em sợ đóng... đóng...

Quốc Uy nói tiếp ?

- Đóng viện phí cao phải không ?

Hương Chi hơi ngượng. Nhưng vẫn gật đầu, nói nhỏ rí:

- Thú thật là tụi em không có tiền nhiều, mấy hôm nay tụi em...

Quốc Uy có vẻ chú ý:

- Chị chưa bao giờ kể cho anh nghe về cuộc sống của hai cô, nhất là về Hoàng Thúy.

Hương Chi thở dài :

- Cả em và nó đều sống tự lập. Thúy nó vẽ đẹp lắm. Lúc còn đi học nó vẽ quảng cáo và tranh cho mấy quán cà phê, không có tiền nhiều lắm, nhưng cũng đủ để đóng tiền học và các khoản khác, nó làm việc căng thẳng lắm.

- Vậy gia đình cô đâu ?

Hương Chi do dự một chút, rồi nói thản nhiên:

- Nó chỉ có một mình, ba mẹ... hình như chia tay.

Quốc Uy nhú mày :

- Đến vậy sao ? Vậy ai nuôi cô lớn lên ?

- Ngoại nó.

Im lặng một lát, cô nói như dặn:

- Thúy nó không muốn ai biết về đời tư của nó đâu, anh nhớ đừng.

Quốc Uy mỉm cười :

- Anh hiểu rồi, đừng coi anh là người nhiều chuyện chứ.

Hương Chi cũng cười:

- Là em nó hờ vậy. Mà anh biết không, nhỏ Thúy sống lý tưởng lắm, nó chỉ thích làm nghệ thuật thôi, mà vẽ nghệ thuật làm sao mà sống nổi. Hiếm hoi lắm mới gặp một người chịu thưởng thức để mua.

- Có chuyện đó nữa à, anh không rành hội họa lắm. Vậy lần đó cô được giải là vẽ theo nghệ thuật đó hả ?

- Dạ.

- Như vậy có đủ sống không ?

- Nếu vẽ tranh bán theo thị trường thì sống thoải mái hơn. Nhưng nó chỉ vẽ khi hết tiền thôi.

Quốc Uy mỉm cười:

- Lý tưởng đến vậy sao ? Dám sống vì lý tưởng của mình không phải dễ đâu.

- Anh có vẽ hiểu nó ghê.

Quốc Uy trở lại vấn đề:

- Chi đừng lo, những khoản chi phí ở đây cứ để mặc anh, và đừng để Thúy nghĩ đến chuyện đó.

Hương Chi vô tình xoắn những ngón tay vào nhau, bối rối:

- Anh làm em thấy ngại thêm, nếu mà nó thích anh thì không có chuyện gì, đang này, nó đối xử với anh thẳng thừng như vậy, anh không cảm thấy...

Quốc Uy ngắt lời:

- Anh không cảm thấy gì hết, ngoài ý nghĩ đau lòng, anh là con trai mà.

Hương Chi lầm bầm:

- Nhỏ Thúy mà để mất anh là nó ngốc không thể tưởng.

Quốc Uy không để ý những gì cô nói, anh khẽ cau trán:

- Nhìn bề ngoài của Thúy, anh tưởng cô là con gái út trong nhà, và được mọi người nuông chiều, không ngờ lại bản lĩnh vậy.

- Trời ơi, anh không biết chứ, nó bướng kinh khủng lắm đấy, bà ngoại bảo tính nó giống mẹ.

- Vậy hả ?

Anh nhìn đồng hồ, rồi hỏi một cách quan tâm:

- Chi ăn gì chưa ?

- Chưa, em định lát nữa tranh thủ về nhà.

- Xuống căn tin với anh, anh cũng chưa ăn tối.

- Lát nữa anh trông chừng nó giùm em, em về nhà một tí.

Quốc Uy nhướng mắt, chế giễu:

- Trông chừng một đứa trẻ vậy à ? Anh sợ mình không có khiếu chăm trẻ.
- Cái anh này.

Hương Chi cười khúc khích và lững thững đi xuống lầu với Quốc Uy Công nhận ở bên anh lúc nào cô cũng thấy vui vẻ thoải mái, kể cả những lúc nặng nề nhất. Như lúc này chẳng hạn.

Khi rời căn tin, Quốc Uy hơi đứng lại khi thấy Hương Chi đi theo anh :

- Chi về đi, tối rồi. Tối nay cứ ở nhà ngủ. Sáng hẵng vào.
- Nhưng bỏ nhỏ Thúy, em không yên tâm.

Quốc Uy mỉm cười:

- Giao cho bác sĩ mà không yên tâm à ? Vậy thì với ai em mới yên tâm ?

Hương Chi hình mũi:

- Nhưng anh còn phải trực mà.
- Ở đây có y tá rồi, không sao đâu, bảo đảm họ sẽ rất tận tụy với bạn em, yên tâm chưa ?

Hương Chi vẫn thắc mắc:

- Vậy anh có thể ở đâu thường xuyên với nó không ?
- Nếu cần thì anh vẫn ngồi bên giường cổ suốt đêm được, em lo xa quá đấy nhỏ.

Hương Chi yên tâm gật đầu, và chìa tay ra:

- Chúc ngủ ngon, ủa quên, chúc sức khỏe để săn sóc bệnh nhân.
- OK.

Quốc Uy bóp nhẹ tay cô, rồi buông ra. Anh quay lên phòng bệnh. Hoàng Thúy đã ngủ êm. Cô y tá đưa anh kết quả xét nghiệm. Quốc Uy nhìn lướt qua Đúng như anh chẩn đoán. Cô bị nhiễm thương hàn. Anh chợt cảm thấy mình thật bậy khi một tháng nay không đến thăm cô Đúng hơn là sai lầm khi muốn để cô nhận ra sự vắng mặt của anh để thấy hụt hẫng.

Kết quả anh là người hụt hẫng chứ không phải cô.

Quốc Uy bảo cô y tá chuẩn bị truyền dịch. Rồi bảo cô đi ra và tự mình làm mọi việc. Khi chiếc kim ghim vào tay, cô khẽ cựa mình mở mắt. Rồi lại thiếp đi. Quốc Uy ngừng tay quan sát phản ứng của cô Thấy cô ngủ lại anh yên tâm dùng băng keo giữ chiếc kim nằm yên.

Suốt hơn một tuần, anh tự khám bệnh cho Hoàng Thúy, và săn sóc cô một cách tỉ mỉ. Đến nỗi Hương Chi chẳng có việc gì làm ngoài ngồi chơi và nói chuyện. Dù không nói ra, cô cũng thầm công nhận anh yêu Hoàng Thúy nhiều hơn cô tưởng. Đó không phải là sự tán tỉnh của một người thích một cô gái đẹp, mà là tình cảm nghiêm chỉnh, có trách nhiệm. Nếu thật sự là người yêu thì Hoàng Thúy sẽ được nâng niu đến đâu.

Càng ngày cô càng cảm thấy tiếc giùm cho Hoàng Thúy, con nhỏ ngốc kinh khủng khi cứ chạy trốn một người tuyệt vời như vậy.

Mấy hôm nay Hoàng Thúy đã khỏe lại, tuy vẫn còn yếu. Cô có thể ngồi nói

chuyện lâu hơn mà không thấy mệt, và hầu như ngày nào cũng có bạn bè đến thăm. Cô có rất đông bạn nên ngày nào cũng phải ngồi tiếp. Thậm chí rất ít có dịp tiếp xúc riêng với Quốc Uy.

Tối nay cô chỉ có một mình trong phòng thì Quốc Uy đi vào :

- Đến giờ uống thuốc rồi, giờ này là hơi trễ đấy cô bệnh nhân ạ.

Hoàng Thúy nói thận trọng và xa lạ:

- Xin lỗi bác sĩ, mai mốt tôi sẽ bảo bạn tôi về đúng giờ.

Quốc Uy hơi cười, khoát tay:

- Cứ yên tâm, tôi không trách đâu. Chỉ sợ cô mệt thôi, dù sao đây là thời kỳ bình phục, đừng có phí sức nhiều.

Anh ngồi xuống cạnh giường, cặp nhiệt cho cô:

- Thế nào, hôm nay có khỏe hơn không ?

Hoàng Thúy khẽ gật đầu, và nhìn chỗ khác tránh ánh mắt anh. Quốc Uy hơi cười khi thấy vẻ thận trọng của cô. Mấy hôm nay cô có vẻ dè dặt trong cách cư xử với anh. Không quyết liệt trốn tránh, vì có muốn cũng không được. Nhưng không cởi mở gần gũi. Ý thức mình đang lệ thuộc vào anh làm cô dăm ra khó xử.

Quốc Uy rút đồ cặp nhiệt ra, đọc nhiệt độ, rồi đứng dậy lấy thuốc. Khi anh đưa ly nước cho cô, cô cầm một cách dè dặt:

- Tôi có thể tự lo lấy được, mai mốt anh đừng như vậy, thật tình là tôi ngại lắm, càng được chu đáo tôi càng thấy ngại.

- Ngại tôi hay ngại thuốc ?

Hoàng Thúy hiểu câu đùa của anh. Nhưng cô cười không nổi. Chỉ cúi đầu nhìn xuống ly :

- Tôi không muốn làm phiền anh.

Quốc Uy nhắc:

- Uống thuốc đi nào.

Hoàng Thúy ngoan ngoãn làm theo. Quốc Uy ngồi im nhìn cô nuốt từng viên thuốc. Anh định đón lấy ly thì cô rút lại:

- Tôi tự cất được, anh đừng làm như vậy.

Nhưng Quốc Uy vẫn thản nhiên lấy chiếc ly đặt qua bàn. Rồi trở lại ngồi xuống cạnh giường :

- Nếu mệt thì nằm xuống đi.

- Cám ơn. Tôi không mệt đâu.

- Ở đây tôi là bác sĩ, cô là bệnh nhân, bệnh nhân thì phải nghe lời bác sĩ chứ. Nằm xuống đi.

Anh đỡ cô nằm xuống. Hoàng Thúy không phản đối. Cô kéo chiếc gối đắp lên mặt tránh cái nhìn của anh. Quốc Uy ngồi gần cô quá. Sự gần gũi và ánh mắt soi thấu tâm can của anh làm cô không chịu nổi. Dù biết cử chỉ của mình là ngô nghê Nhưng cô không làm khác được.

Từ lúc bắt đầu bình phục, ý thức và sự tỉnh táo đã trở lại với cô Ý thức mạnh hơn sự yếu đuối của thể chất. Và cô hoang mang tự hỏi mình phải làm như thế nào. Trước đây cô ghét anh cay đắng. Nhưng bây giờ thì đã hết, bây giờ không lý do gì để ghét nữa. Nhưng chưa thể tiếp nhận như một người thân. Điều đó làm cô đâm ra hoang mang, khó xử.

Như hiểu ý nghĩ của cô Quốc Uy đứng dậy lấy chiếc gối trên mặt cô, đặt qua một bên:

- Không sợ ngộp sao.

Anh nhìn vào mặt cô, nói một cách cởi mở :

- Cô cần phải giữ yên ổn cho mau khỏe, đừng có suy nghĩ lẩn thẩn nữa.

Không cần phải nghĩ cách cư xử thích hợp với tôi đâu. Chuyện đó đợi ra viện nghĩ cũng được.

Không đợi cô lên tiếng, anh nói như ra lệnh:

- Bây giờ thì ngủ đi.

Hoàng Thúy nằm yên. Cô thật sự thấy mệt. Đây là lần đầu tiên cô và Quốc Uy nói chuyện nghiêm chỉnh với nhau. Và cũng là lần đầu tiên cô không thấy phiền toái khi có mặt anh bên cạnh.

Điều Buồn Tình Yêu

Chương 6

Nửa đêm giật mình thức dậy, cô thấy Quốc Uy nằm ở giường bên kia. Trong phòng chỉ có hai người. Cô ngồi lên nhìn anh với cảm giác lạ lùng. Quốc Uy vẫn cứ ngủ. Càng nhìn anh, cô càng cảm thấy ngỡ ngàng không quen. Trước đây cô không bao giờ tưởng tượng được có lúc cô ở gần bên anh. Vậy mà bây giờ chỉ có duy nhất cô với anh trong đêm. Thật như cơn mơ.

Hoàng Thúy ngả người dựa vào thành giường, tự hỏi những đêm trước ai đã ở lại bên cô. Không lẽ vẫn là Quốc Uy. Nếu vậy thì cô nợ anh nhiều quá.

Ở giường bên kia, Quốc Uy chợt ngồi dậy. Thấy cái nhìn ngỡ ngàng của cô, anh bước qua:

- Cô làm sao vậy, lại ngủ không được hả ?

Hoàng Thúy hơi nhìn xuống :

- Sao anh lại ở đây ?

Quốc Uy mỉm cười:

- Bác sĩ thì phải trông chừng bệnh nhân chứ.

Hoàng Thúy ngược lên nhìn. Vẻ tỉnh táo của anh làm cô ngạc nhiên. Anh tỉnh táo như trước đó chưa hề ngủ. Cô hỏi khẽ :

- Có phải những đêm trước anh ngủ ở đây không ? Sao Hương Chi không nói gì với tôi cả.

- Để cô cho Hương Chi, tôi không yên tâm. Sao ?

- Không sao cả, có điều làm thế chỉ khiến tôi thêm ngại, tôi...

Quốc Uy khoát tay :

- Đừng nói câu đó nữa.

Anh ngồi xuống cạnh giường, nhìn cô chăm chú:

- Cô lại mất ngủ nữa phải không ? Trong mình ra sao rồi ?

Hoàng Thúy lắc đầu :

- Tôi không sao cả.

- Vậy tại sao nửa đêm lại thức ?

- Vì... tôi thấy anh, tôi rất ngạc nhiên.

- Ngạc nhiên hay là sợ, hoặc là ghét, nói cụ thể xem.

Hoàng Thúy đan hai tay, để hờ trên chân, nói thật lòng :

- Tôi chỉ thấy cảm giác lạ lùng.

Quốc Uy cười khẽ :

- Vì cô chưa bao giờ hình dung có lúc gần gũi với tôi thế này, đúng không ?

- Vâng.

- Thôi, cố ngủ lại đi, nữ bệnh nhân.

Vừa nói anh vừa vỗ nhẹ lên mặt cô Cử chỉ rất tự nhiên và rất âu yếm. Hoàng Thúy mở lớn mắt. Nhưng không phản ứng gay gắt. Chỉ ngẩn người nhìn anh. Cử chỉ của cô làm Quốc Uy lại cười :

- Không được thức nghĩ vẩn vơ nữa nhé.

- Vâng.

Cô ngoan ngoãn nằm xuống. Và chẳng bao lâu đã ngủ say. Cô bỏ những cảm giác kỳ lạ ra ngoài giấc ngủ vì đã mệt phờ với những lúc tiếp bạn ban ngày. Một ngày sau Hoàng Thúy xuất viện. Quốc Uy đưa cô và Hương Chi về nhà, rồi trở lại bệnh viện. Hương Chi loay hoay xếp đồ vào tủ. Hoàng Thúy ngồi yên nhìn. Đầu óc cô lại nghĩ đến những ngày ở bệnh viện. Ý nghĩ đó lúc nào cũng quanh quẩn trong đầu cô Bây giờ không hỏi Hương Chi cô sẽ không chịu được. Cô nói khẽ:

- Chi này, sao buổi tối mày không vào với tao ?

Hương Chi thản nhiên:

- Vì bác sĩ không cho, làm sao tao dám cãi.

Hoàng Thúy im lặng một lát, rồi ngập ngừng:

- Tao hỏi thật nhé, anh Uy đã săn sóc tao ra sao, nói thật đi. Tao chỉ sợ có lúc tao ngủ mê nên không biết gì, và mấy lúc đó...

Hương Chi cười tinh quái, nhưng vẫn không quay lại :

- Mày mê hoài làm sao biết được, dĩ nhiên mấy lúc đó anh phải thay đồ giùm mày, phải cho uống thuốc và chích thuốc, nhiều thứ lắm.

Hoàng Thúy cắn môi, nhắm tít mắt. Giọng cô cứng ngắt:

- Thay đồ nữa sao. Trời ơi...

- Bộ mày không biết thật à. Đúng rồi, lúc đó mày mê rồi mà.

- Nhưng tao nhớ đâu có mê man gì đâu, lúc vào bệnh viện tao còn tỉnh lắm mà, tại sao đến nỗi vậy lặn ?

Hương Chi nói giọng chắc nịch:

- Thế nếu khi ngất đi mày có ý thức được là mày ngất không. Nếu ý thức được thì đã không như vậy.

Mặt Hoàng Thúy nhăn nhó, cả người co rút lại vì xấu hổ. Cô luôn miệt kêu trời ơi. Và không dám hình dung cái cảnh Hương Chi đã tả. Thật là khủng khiếp. Khủng khiếp không thể tưởng được. Cô rên lên :

- Tại sao kỳ cục đến thế chứ, thế này làm sao tao dám gặp mặt anh ấy. Thật muốn chui xuống đất cho xong.

Hương Chi cố nín cười, nói giọng an ủi:

- Có gì đâu mà mắc cỡ. Bác sĩ săn sóc bệnh nhân là thường, người ta học về cơ thể con người để chữa bệnh cho họ chứ bộ.

Không nén được, cô buông ra một câu:

- Mà mày đẹp chứ bộ xấu sao mà sợ.

- Còn giỡn kiểu đó nữa hả. - Hoàng Thúy quát nhỏ.

Hương Chi hình mũi, không trả lời. Về mặt đây bốn cột. Nhưng Hoàng Thúy không thấy. Cô rút đầu xuống gối. Càng xấu hổ cô càng dậm ra giận Hương Chi:

- Tại mày tất cả, nếu biết thương người thì mày đã làm chuyện đó giùm tao, tại sao để cho ảnh chứ, nếu là mày, mày có chịu nổi không ?

- Tại mấy lúc đó tao phải về nhà nấu súp cho mày, làm sao mà ở đó thường được.

Hoàng Thúy nói ngang:

- Vậy thì đừng nấu, chuyện ăn đâu có quan trọng bằng để cho tao rơi vào tình thế kỳ cục như vậy, thà nhịn đói còn đỡ tệ hại hơn.

- Hừ, nhịn đói thì bây giờ mày không về đây được đâu.

Hoàng Thúy không nói nữa. Cô chán nản nằm xuống giường. Số cô thật là xui xẻo, gặp toàn chuyện lố bịch gì đâu không. Những chuyện kinh dị mà chỉ nghĩ tới thôi cũng đã rùng cả mình, đằng này chính mình lại trải qua kinh dị quá sức.

Đáng lẽ biết cô khổ sở mà im đi, thì Hương Chi lại châm dầu thêm vào lửa, giọng con nhỏ bông lơn:

- Nay, ngày xưa ngày xưa ấy Thúy, công chúa Tiên Dung bị Chử Đồng Tử chụp hình bằng mắt đấy, chụp toàn bộ luôn ấy nhé. Thế là nàng tình nguyện nâng khăn sửa túi cho chàng. Mày cũng đâu có khác gì Tiên Dung, nhận chàng làm đức phu quân đi thôi.

Cô phá lên cười ồm ồm, Hoàng Thúy rít lên khe khẽ:

- Im đi con nhỏ chết bầm, mày càng nói tao càng tức, biết không ?

Hương Chi vẫn cố tình đùa dai:

- Tức gì thế, tức là sao tao không gợi ý với chàng chuyện này giùm mày hả. Ôi, gì chứ cái đó thì dễ nói quá. Để chiều nay tao gọi điện nói, đừng có nôn nhé. Lấy chồng thì cũng phải từ từ chứ.

Hoàng Thúy mím môi. Không thèm nói chuyện nữa, cô quay mặt vào tường nằm im. Mặc cho Hương Chi lải nhải xin lỗi.

Cô giận Hương Chi suốt cả ngày. Hôm sau cũng vậy. Thật ra trong thâm tâm cô không trách Hương Chi Nhưng vì xấu hổ với Quốc Uy, cô dậm ra tức mình. Lẽ ra nó phải cản Quốc Uy chăm sóc cô kiểu đó mới phải. Đằng này lại còn trêu chọc. Càng nghĩ càng thấy giận châm chích.

Buổi tối Hoàng Thúy ngồi bên bàn vẽ phác họa bức chân dung thì Quốc Uy đến. Trước khi cô kịp dọn dẹp thì anh đã đi vào nhà. Hương Chi lảng xảng đẩy chiếc ghế về phía cạnh bàn :

- Anh Uy ngồi chơi, để em đi lấy nước, ngồi chơi nha.

Hoàng Thúy ngồi cứng người bên bàn. Tim đập như trống đánh. Cô cứ cầm cây viết trên tay mà không biết phải làm gì. Cô cố cười một cái khi Quốc Uy

ngồi xuống chiếc ghế cạnh bàn:

- Anh Uy mới tới

- Cô làm gì vậy, về à ?

Cô không mở miệng được, chỉ gật đầu xác nhận. Sự gần gũi kiểu này làm cô nhớ tới bệnh viện, tới những chi tiết "rùng rợn" mà Hương Chi kể lại. Bất giác mặt cô đỏ bừng lên, đỏ đến tận chân tóc. Cô chưa biết làm gì thì Quốc Uy lên tiếng:

- Nghỉ thêm vài ngày nữa đi, bác sĩ đã dặn không được làm việc quá sức, quên rồi sao ? Đừng để phải vào đó lần nữa nhé.

Hoàng Thúy nhìn chăm chăm cây viết trên tay Đầu óc rối ren cả lên không biết phải làm sao. Thật tình cô lúng túng đến nỗi không biết phải làm sao thật. Và cô chỉ ngồi im. Quốc Uy nhìn khuôn mặt đỏ rần của cô, không hiểu. Thậm chí rất ngạc nhiên về nguyên nhân sự ngượng ngập ấy. Nhưng anh không hỏi. Chỉ đẩy hộp thuốc về phía cô:

- Đây là thuốc bổ, mỗi ngày nhớ uống hai ông, nếu cô thật sự không muốn trở vào đó lần nữa. Không được chống đối nhé, nữ bệnh nhân.

Cái giọng vừa rắn đe vừa thân mật ấy không làm cô thấy ghét chút nào.

Trong khi cô mong mình ghét để có thể thoải mái làm những gì mình muốn.

Cô nói chững chạc:

- Cám ơn anh.

Cô ngược lên, và bắt gặp cái nhìn chăm chú như hỏi của anh. Không chịu nổi nữa, cô đứng bật dậy:

- Anh Uy ở chơi, tôi phải ra ngoài một chút.

Nói rồi cô thoát ra cửa như một làn gió. Nhanh đến bất ngờ. Quốc Uy ngồi yên nhìn theo, cố suy nghĩ cử chỉ kỳ lạ của cô Nhưng anh không hiểu được. Anh lý giải thái độ đó là một sự tránh mặt, trước đây cô cũng đã từng như vậy rồi.

Hương Chi đi ra, trên tay là hai ly nước. Cô ngạc nhiên:

- Ủa, nhỏ Thúy đâu rồi ?

- Ra ngoài rồi, anh không hiểu là đi đâu.

Hương Chi đẩy ly nước về phía Quốc Uy, và ngồi vào vị trí của Hoàng Thúy. Cô úp mặt xuống bàn, cười khúc khích một mình. Rồi ngược lên:

- Anh có biết tại sao nó bỏ đi không ?

Quốc Uy mỉm cười:

- Trước đây anh đến cổ cũng đâu có tiếp.

- Không phải, không phải, lần này thì khác. Ôi, tức cười dễ sợ, nó mắc cỡ với anh đấy.

Quốc Uy nhướng mắt nhìn cô như hỏi. Cô không nín được, lại cười rinh rích:

- Em chắc chắn là nó mắc cỡ đấy. Anh có biết em nói gì với nó không ?

- Chuyện của các cô, làm sao anh biết.

Hương Chi bặm môi, cố nín cười:

- Em hù nó rằng có lúc nó mê không biết gì, anh đã lo cho nó từ A đến Z, lo tới những chi tiết tỉ mỉ nhất. Và bảo anh với nó giống Chủ Đồng Tử và Tiên Dung, giống ở chi tiết công chúa quay quay màn tắm ấy, anh nhớ chuyện đó không ?

Quốc Uy bật cười, rồi cười rung cả vai:

- Anh không ngờ em tưởng tượng như vậy. Anh nghe còn phải đỏ mặt, huống gì là cô ấy.

- Tại nó thôi, ai biết lúc trước làm tình làm tội anh. Em nói như vậy cho chừa, ghét anh nổi nữa không ?

Quốc Uy lắc đầu:

- Anh chịu thôi. Chi đã nói như vậy, anh không bình luận gì nổi. Ở đâu em nghĩ ra tình tiết ly kỳ như vậy nhỉ ?

- Em đã nói rồi, lấy độc trị độc mà. Nó trợn anh cho dữ, tưởng sao lại thân hơn cả người yêu, cho chết luôn. Nó càng quē với anh, em càng khoái chí. Cứ để nó tưởng như vậy đi.

Quốc Uy chỉ còn có thể lắc đầu. Vừa buồn cười về tính cách táo tợn của Hương Chi Vừa thấy tội nghiệp tâm trạng xấu hổ của Hoàng Thúy. Nhưng anh không thể nói gì với cô Cách hay nhất là im lặng như không biết gì. Bởi vì thanh minh thì chẳng khác nào cụ thể hóa mối quan hệ thâm kín giữa anh với cô Và làm cho cô thêm gượng ngập, sẽ càng trốn tránh, sẽ thêm tệ hại hơn.

Thấy Hương Chi cứ cười mại, anh gõ gõ mặt bàn như chặn lại:

- Thôi nào, đừng cười nữa, tối nay em nói thật với Hoàng Thúy đi, em đùa như vậy đúng là tra tấn cổ, cho anh xin được không ?

Hương Chi tỉnh quái:

- Chà, nóng ruột rồi hả. Sợ người ta mắc cỡ nữa à, nếu vậy thì anh tự giải thích với nó đi. Nhớ nhé, trước hết phải nhắc lại từng câu của em nói, sau đó mới thanh minh nhé.

Quốc Uy bật cười:

- Em cũng thừa biết là anh không thể nói ra điều đó.

- Hứ, anh cũng mắc cỡ nữa hả.

- Anh thì không, nhưng Thúy thì có. Cho anh xin đi Chi.

Hương Chi cong môi lên. Như nhất định không đổi ý. Cử chỉ bướng bỉnh của cô làm Quốc Uy chịu thua Tối nay cô làm anh bị bất ngờ, và chỉ có thể chịu trận. Anh không tưởng tượng nổi Hương Chi trêu chọc táo bạo như vậy. Cô như nhất định đẩy Hoàng Thúy vào tay anh. Anh không biết Hoàng Thúy nghĩ gì. Nhưng với anh, điều đó như một bước đột phá thật xịn Nó dẹp bỏ những e dè, dọ dẫm trong tình cảm. Và hiển nhiên anh và Hoàng Thúy

không thể vô tư với nhau được nữa.

Hoàng Thúy rời phòng lạnh. Cô vừa dắt xe ra đường thì thấy Quốc Uy chạy lướt qua Anh đi bên kia đường và không thấy cô. Cô không hay mình nhìn theo anh thật lâu. Chẳng biết tại sao nhưng không thể không nhìn. Thậm chí có một phút hụt hẫng khi anh không thấy cô.

Gần một tháng nay tự nhiên Quốc Uy biến mất. Cả gọi điện cho Hương Chi cũng không. Cô không hiểu nổi tại sao anh lại như vậy. Lúc đầu cô viện cớ có thể anh bận công việc. Nhưng sao đó thì phải thừa nhận là cô đã làm cho anh hết thích. Khi mà tình cảm của cô bắt đầu thì về phía anh là lúc kết thúc. Thật cứ như trò chơi trốn tìm.

Hoàng Thúy không hiểu tại sao mình lại thế. Thật không hiểu nổi chính mình. Cách đây vài tháng cô nghĩ chưa có ai trên đời làm cô ghét như anh. Thế rồi cái ghét từ từ nhạt đi để không ghét nữa. Bây giờ là sự mong ngóng trông vắng khi không còn bị quấy rầy. Thật là buồn.

Hình như từ lúc ra trường đến giờ, cuộc sống của cô có nhiều chuyện buồn hơn vui. Thậm chí có vui thì chỉ thoáng qua rất nhẹ, để rồi sao đó lại buồn hơn gấp đôi.

Vừa vào nhà, cô đã thấy Hương Chi tần mẩn đọc tờ thiệp bướm. Thấy cô, Hương Chi ngược lên:

- Anh Uy mời tao với anh Hoài dự sinh nhật.

"Chỉ mời Hương Chi thôi sao" - Hoàng Thúy nghĩ thầm với một chút thất vọng, cô hỏi thờ ơ:

- Vậy hả, bao giờ vậy ?

- Tuần tới.

- Anh mới gọi thiệp hả ?

- Ừ, anh vừa về thì mày về tới đó.

- Vậy hả ?

Cô hồ hững hờ nhìn qua tờ thiệp. Rồi đứng dậy đi thay đồ. Dù đã cố gắng dừng dừng, cô vẫn không thể không thấy giận. Đúng hơn là cảm giác bẽ bàng. Rõ ràng là Quốc Uy cố ý không đếm xỉa đến cô, mời kiểu đó chẳng khác nào anh coi cô là số không, một chút lịch sự cũng không cần thiết. Không ngờ anh cư xử kém văn hoá như vậy ?

Cô buồn suốt cả buổi tối. Nhưng tuyệt đối giấu kín tình cảm của mình.

Hương Chi cũng không nhắc gì hay bàn với cô phải mua quà gì. Nhưng đến lúc đi ngủ, cô nàng thấy tờ thiệp lên giường Hoàng Thúy, cười tinh quái:

- Của mày đó, anh Uy gọi.

Biết đây là trò đùa của nó, Hoàng Thúy mím môi:

- Sao không đợi tuần tới hẵng đưa. Hai người đi đi. Tao không đi đâu.

- Để thử xem mày ra sao vậy mà, làm tỉnh hay dữ quá.

- Không làm tỉnh chẳng lẽ khóc, chuyện mời hay không thì ảnh hưởng gì

đến tao.

- Thật không đó, đừng có dối lòng chứ cung. Tao đi guốc trong bụng mày đây nhé.

- Vậy mày nói tao nghĩ gì ?

- Không nghĩ gì cả, nhưng buồn. Buồn vì không có người theo làm phiền mình nữa.

- Hừ. Vớ vẩn.

Hương Chi lần tới:

- Đừng có khóa lắp, không qua được mắt tao đâu nhé, nói tóm lại là mày đã từng âm thầm chờ chàng đến, đúng không. Xí, còn này đặt ngượng ngùng, vớ vẩn !

Cô liếc nhìn Hoàng Thúy. Con nhỏ làm thinh. Bị nói trúng tim đen còn nói gì được nữa. Cô cười khi, nói nghiêm chỉnh:

- Bây giờ tặng quà gì ?

Hoàng Thúy cong môi lên:

- Tao sẽ vẽ tặng anh ta con cua, để minh họa tính cách của anh ta.

- Cái gì ?

Hương Chi tròn mắt, rồi phá ra cười lẩn lóc:

- Trời ơi, đến giờ tao mới biết mày thù dai đến cỡ nào. Ông Uy này thật vô phúc, yêu phải một con nhỏ nhỏ mọn không thể tượng.

Cô cố nín cười, nhưng không được. Càng nghĩ càng thấy tức cười. Hoàng Thúy con nít và chua ngoa kinh khủng. Cô xua xua tay:

- Cứ việc vẽ, tao không cản, nhưng sợ sau đó ông mua tặng mày con gấu ấy chứ. Một người ngang, một người dữ. Sao mà xứng thế, mặt nào cũng xứng. Hi... hi...

Hoàng Thúy lườm lườm Hương Chi một cái, không trả lời. Cô nằm xuống gối, nhắm mắt lại như ngủ. Và cô bắt đầu mơ mộng viễn vông. Cô nhớ lại lần đầu tiên gặp Quốc Uy, nhớ những gì anh đã làm cho cô Cảm giác nhưng nhớ lãng mạn làm cô thức đến tận khuya. Không ngủ được, cô ngồi dậy bật đèn ở đầu giường, hí hoáy phác họa một bức tranh theo cảm xúc cuộn cuộn trong đầu.

Mấy hôm sau, buổi sáng Hoàng Thúy chuẩn bị đến phòng tranh thì Hương Chi nói như vô tình:

- Trưa nay tao đi chơi với anh Hoài, sẵn ghé mua quà luôn. Mày muốn mua gì ?

- Tao chưa nghĩ ra.

- Thì nghĩ đi.

Thấy Hoàng Thúy chớp chớp mắt suy nghĩ, cô nói như bần:

- Hay là tặng lọ hoa, kiểu giống giống như lần đó anh tặng mày vậy đó.

- Con trai mà tặng hoa, khủng.

- Bộ con trai không thích nhìn hoa lá hả ? Hoa hồng đầy gai mà anh còn thích được, huống gì là bình hoa hiền khô.

Hoàng Thúy quay phắt lại, xù lông như con gà:

- Có cần phải châm chích vậy không ?

Hương Chi le lưỡi:

- Làm thấy ghê quá. Thôi không nói nữa, "xi" nghỉ tiếp đi.

Hoàng Thúy thở dài:

- Tao không biết mua gì cả. Khó quá.

- Tại quà đặc biệt nên mới khó nghĩ vậy đó, chứ coi người ta như bạn thường thì đâu có phân vân dūr dơi vậy đâu.

Thấy Hoàng Thúy nhăn mặt, cô nói hốt luôn:

- Không nói nữa, tính tiếp đi, nhanh lên. Hay là tặng hộp quẹt đi. Cái đó dùng để hút thuốc, vừa thực tế vừa thể hiện sự quan tâm ân cần, sâu sắc.

- Hộp quẹt không thì ít quá.

- Đâu có, kèm thêm thuốc nữa chứ, có lửa mà không có thuốc thì đâu có đủ bộ.

- Không đùa nữa nghe chưa ? - Hoàng Thúy nói như la lên, nhưng không thể không phì cười.

Hương Chi không đùa nữa, mặt cô nàng nghiêm thật sự:

- Tao đã hỏi anh Hoài rồi, anh bảo con trai thích tặng cà vạt lắm, mày tặng cái đó đi.

Hoàng Thúy suy nghĩ một chút, rồi gật đầu:

- Cũng được.

- Vậy thì ghi đề tặng đi.

Hoàng Thúy hí hoáy cắt miếng giấy nhỏ. Ghi hàng chữ "Chúc mừng sinh nhật" thật ngắn gọn. Hương Chi đọc rồi bình cho một câu:

- Viết thế này khô khan quá, không thể hiện được gì cả. Phải để cho chàng biết nỗi lòng yêu thương tha thiết của mày chứ, như thế chàng mới cảm động.

Hoàng Thúy không trả lời, cô mím môi, nện cho Hương Chi một cái đau điếng:

- Cho bỏ tật ăn nói linh tinh.

- Con khỉ. Đánh người dā man như vậy đó hả.

Cô hứ một cái, rồi ngoe nguẩy bỏ đi. Hoàng Thúy cũng dắt xe ra đường. Đi một lát cô mới thấy kỳ kỳ. Đúng hơn, cô phải tự mình mua quà chứ không nên để Hương Chi lo như vậy, có vẻ vô tâm với Quốc Uy quá.

Nhưng lỡ rồi, bây giờ không biết gặp Hương Chi ở đâu. Cô sẽ thể hiện sự quan tâm vào dịp khác vậy.

Buổi tối về, cô nhìn quanh, rồi hỏi Hương Chi:

- Chưa mua quà hả ?

- Mua rồi, nhưng để bên anh Hoài, khỏi mất công mang tới mang lui.
- Gói có đẹp không?
- Dĩ nhiên là đẹp, yên tâm chưa.

Hoàng Thúy làm thình, vì chợt nhận ra mình có vẻ chú ý đến sinh nhật Quốc Uy quá. Thế là cô không nói gì nữa. Cô ngán miệng lưỡi của Hương Chi lắm rồi.

Điệu Buồn Tình Yêu

Chương 7

Chiều cuối tuần, Minh Hoài đến đón. Hình như Hương Chi đã nói gì đó, nên anh cứ nhìn Hoàng Thúy cười lơ lửng. Đến nỗi cô không phớt lờ được. Và vắn vẹo:

- Làm gì anh cười hoài vậy ?
- Hình như lúc này Thúy đẹp hơn, hiền hơn.

Cô nhìn anh, cảnh giác:

- Anh muốn châm chích gì đây ?

Minh Hoài làm ra vẻ vô tư:

- Đâu có, anh khen thật mà. À quên, sắp chiều thứ bảy đẹp trời, anh chúc Thúy mau có người yêu.
- Hứ, chi vậy ?
- Để Thúy hiểu yêu nhau rất vui, và đừng có xúi Hương Chi bỏ anh nữa.

Hương Chi đập lên vai Minh Hoài, cười ngặt nghẽo. Hoàng Thúy hơi quẻ
Cô chanh chua :

- Nó cứ nói em thù dai, nhưng anh còn dai hơn nữa, còn hơn con đĩa, thấy ghê.

Minh Hoài tỉnh bơ:

- Anh đâu có thù, chỉ hồi hộp thôi, sợ bị em ghét rồi xúi Hương Chi goodbye anh.

- Đó là em lo cho anh chứ bộ, yêu nhau gì một tuần giận nhau bảy lần. Một tháng giận ba mươi này, thấy ón.

Minh Hoài phì cười, giờ tay chịu thua:

- Anh đầu hàng, nói không bao giờ qua nỗi Thúy cả. Chịu thua cho xong.

Hương Chi đã thoa son xong. Cô ngấm nghĩa một lát rồi mới chịu bỏ kiếng xuống:

- Đi.

"Chưa đến nửa đêm mà, đi sớm thế" - Hoàng Thúy nghĩ thầm. Hương Chi có tật chậm như rùa. Suốt ngày ngoài giờ vẽ ra, cô nàng cứ loay hoay làm công việc lắt nhắt đến hết thời giờ. Trong khi cô thì cái gì cũng nhanh nhẹn và gọn gàng tới độ Chi có cô mới chịu nổi tật chậm chạp của nó mà thôi.

Hay là tại chiều nay cô thấy hồi hộp ? Thật là vớ vẩn. Chẳng lẽ Quốc Uy quan trọng với cô đến thế sao. Tại sao cô không thể xem buổi sinh nhật này như bao nhiêu cuộc vui khác mà cô đã từng dự chứ.

Hương Chi chỉ đường cho cô chạy xe. Không biết bằng cách nào con nhỏ biết nhà Quốc Uy. Nhiều lúc vô tình nghe nó nói. Cô nghĩ nó và Quốc Uy hay gặp nhau và thân nhau nhiều hơn cô tưởng. Hình như Hương Chi đã làm rất nhiều chuyện mà cô không nghĩ ra.

Đến nhà Quốc Uy thật muộn. Hình như Quốc Uy cố ý đợi cô và Hương Chi. Hoàng Thúy đoán như vậy khi thấy mọi người ngồi trong phòng khách ngó ra cửa. Hương Chi níu tay Quốc Uy:

- Hình như tụi em đến trễ quá phải không ?

Quốc Uy mỉm cười:

- Trễ vừa phải.

Anh quay qua Hoàng Thúy :

- Rất mừng là cô đến đây.

Hoàng Thúy đặt gói quà vào tay anh:

- Mừng sinh nhật anh.

- Cám ơn. Cô vào nhà đi.

Khi Hoàng Thúy bước vào phòng khác. Có đến chục cặp mắt quay lại nhìn cô Kín đáo có, thẳng thắn có. Hoàng Thúy hơi hoang mang trước những cái nhìn ấy. Cô khẽ gật đầu chào họ. Và được những nụ cười đáp lại có vẻ thân mật.

Vài giọng nói vang lên:

- Đề nghị anh Uy giới thiệu người mới đi.

- Nếu tôi đoán không lầm thì trong hai cô, có một cô tên Hoàng Thúy.

- Giới thiệu đi chứ Uy, bắt tội này chờ lâu quá rồi đấy.

Quốc Uy không hề lúng túng trước những câu hỏi thúc. Không biết vô tình hay cố ý, anh bước quay đứng cạnh Hoàng Thúy:

- Giới thiệu với quý vị, đây là Hoàng Thúy, Hương Chị Hai cô đều là họa sĩ.

Còn đây là anh Hoài, làm ở công ty du lịch.

Anh quay qua Hoàng Thúy:

- Những người khách tối nay đều làm cùng bệnh viện với tôi. Bạn tôi biết cô nhiều lắm đấy, Thúy.

Hoàng Thúy hơi nhướng mắt ngạc nhiên. Nhưng cô chưa kịp hỏi thì giọng nói lúc nãy vang lại lên:

- Cắt bánh đi Uy, tao đợi phần này lâu quá chịu hết nổi rồi đấy.

Mọi người cười rần lên. Hoàng Thúy cũng nhìn về phía người vừa phát biểu một câu rất chí lý ấy. Anh ta cũng đang hướng cái nhìn về phía cô Bất giác cô cũng gật đầu chào lại. Rồi cô đứng nhích ra phía sau Quốc Uy Nhưng anh ta đã đi về phía đầu bàn, giơ tay lên:

- Khoan, Uy.

Quốc Uy đang định cắt bánh, chợt ngừng lại:

- Gì vậy ?

- Mà cắt một mình coi sao được, phải là cả hai chứ.

Mọi người đồng tình:

- Đúng đấy, lần này khác với mấy lần trước, anh Uy phải mời người ấy cắt bánh chung mới đúng.

Hoàng Thúy còn đang nhìn mọi người tò mò, thì Quốc Uy đã quay lại cô, mỉm cười:

- Không thể từ chối được rồi, đành phải nhờ cô vậy.

Hoàng Thúy mở lớn mắt:

- Nhờ tôi ?

- Vâng, nhờ cô cùng cắt bánh với tôi.

- Sao kỳ vậy, tôi...

Nhưng cô chưa nói hết câu thì đã bị Hương Chi đẩy tới:

- Đừng có nhì nhằng nữa, nhanh đi chứ, mọi người chờ mày kia.

"Thật là khó hiểu, bỗng nhiên mình trở thành nhân vật quan trọng" - Hoàng Thúy nghĩ thầm. Cô loay hoay chưa biết làm gì thì Quốc Uy đã cầm tay cô, ấn chiếc dao nhỏ xuống ổ bánh. Ánh đèn flash lóe lên cùng với tiếng vỗ tay cổ vũ. Hoàng Thúy chợt hiểu. Cô đỏ mặt định rút lui thì gã thanh niên cầm máy ảnh đã đề nghị tiếp:

- Kiểu nữa đi Uy, mà đặt tay lên vai Hoàng Thúy đi và nghiêng đầu vào nhau một chút.

Không để cô kịp có phản ứng, Quốc Uy đã nói tự nhiên:

- Xin lỗi nghe Thúy, không thể từ chối được.

Và cũng rất tự nhiên như khi nói, anh choàng tay qua vai cô Hoàng Thúy cứng cả người, đứng yên. Ánh đèn lại lóe lên lần nữa. Quốc Uy buông vai

cô:

- Cám ơn.

Hoàng Thúy lui nhanh ra phía sau Hương Chi Cố ý dừng để ai thấy mình.

Mọi việc này giờ diễn biến nhanh quá đến nỗi cô trở tay không kịp. Cô đâu có ngờ bỗng nhiên mình bị mọi người chú ý đến vậy. Hình như...

Hình như lúc cô vào bệnh viện, bạn bè của Quốc Uy tưởng cô và anh là một cái gì đó của nhau. Có thể họ cũng biết chuyện anh chăm sóc bệnh nhân đặc biệt như Hương Chi nói. Nếu thế thì...

Hoàng Thúy còn đang lạng người xấu hổ, thì một cô gái cầm ly nước đến ngồi gần cô:

- Chị uống nước đi.

Hoàng Thúy hơi gật đầu:

- Cám ơn.

- Nghe nói chị vẽ đẹp lắm phải không, hôm nọ, đi mua tranh, tôi thấy tranh của chị treo ở đó nữa. Bức tranh quả là đẹp.

- Cám ơn, vẽ cũng thường thôi.

Cô gái mỉm cười:

- Không phải khen xã giao đâu, tôi nói thật đó. Chị vẽ đẹp lắm, tôi thích nhìn lắm. Lần đó chị được giải thưởng gì đó phải không? Tôi đã đọc bài báo viết về chị, ở ngoài chị đẹp hơn trong hình nhiều.

Hoàng Thúy cười lắc đầu:

- Tại nhờ trang điểm đấy, bình thường tôi cũng không có gì đặc biệt cả.

Không muốn bị ngượng nữa, cô chủ động khơi chuyện khác:

- Chị làm cùng khoa với anh Uy ? Chị tên gì nhỉ ?

- Thanh Vân. Nhờ làm cùng khoa mới biết chị đấy.

Cô ta mỉm cười nói thêm:

- Lần đó chị làm cả khoa xôn xao đấy, nhờ bạn tôi bảo bác sĩ Uy đưa người

yêu đến điều trị. Thế là bạn tôi rủ nhau vào phòng xem mặt chị. Dĩ nhiên là chỉ vào những lúc chị ngủ nên chị không biết.

- Có chuyện đó nữa sao ? - Hoàng Thúy quay nhanh lại nhìn cô.

Cô ta mỉm cười vô tư:

- Tụi nó muốn biết xem người yêu bác sĩ Uy có đẹp không, ai cũng tò mò cả.

Hoàng Thúy cười gượng:

- Thật tình là tôi không biết chuyện đó. Lúc này nghe nói tôi bất ngờ lắm.

- Vậy hả ? Thế chị quen với anh Uy lâu chưa ?

- Tôi cũng không nhớ, hình như vài tháng.

- Vậy, bao giờ đám cưới ?

Hoàng Thúy ngẩn người, chưa biết trả lời thế nào. Hình như mọi người đều hiểu lắm. Một sự hiểu lầm mà cô không cách gì thanh minh được. Hình như không hiểu sự lúng túng của cô, cô ta nhắc lại:

- Chị định chừng nào đám cưới vậy ?

Hoàng Thúy chưa kịp trả lời thì Quốc Uy đã đi về phía cô Thấy anh, Thanh Vân hỏi ngay:

- Anh Uy, em hỏi mà chị Thúy không trả lời được nè. Hai người định chừng nào cưới vậy ?

Quốc Uy khẽ nhướn mắt nhìn cô ta Rồi nói lấp lửng:

- Vào một ngày đẹp trời.

- Hừ, hỏi anh cũng như không. Thôi, trả chỗ cho anh đó, không thôi lại bảo em là kỳ đà.

Nói rồi cô ta đứng dậy đi nơi khác. Quốc Uy ngồi xuống cạnh Hoàng Thúy:

- Bây giờ cô không thấy bức mình chứ ?

- Bức chuyện gì ? Tôi không hiểu.

- Về mọi chuyện, chụp hình chẳng hạn.

- Tôi không nghĩ gì cả, chỉ thấy hơi bất ngờ, không hiểu tôi đã làm gì để bạn

anh hiểu lắm kinh khủng như vậy.

Quốc Uy gật gật đầu như hiểu:

- Cả tôi cũng vậy, cũng bị bất ngờ. - Anh nhìn cô với vẻ thú vị - Chỉ có điều là tôi không bức mình.

Hoàng Thúy ngồi yên nghe anh nói. Cô hơi hoài nghi Lẽ nào anh cũng không biết như cô Lệ thật.

Cô đưa mắt nhìn Hương Chi Như hiểu ý cô, Quốc Uy lên tiếng:

- Hương Chi đang đứng ngoài hành lang với bạn. Cô định về bây giờ sao ?

- Tôi...

Hoàng Thúy lúng túng im bật. Cô đâu có định về. Còn quá sớm để đến giờ về. Cô đâu có bất lịch sự đến vậy. Nhưng cách anh hỏi sao giống đuổi khách quá. Cô nói luôn:

- Tôi sẽ về nếu anh đuổi.

Quốc Uy nhìn cô một cách đặc biệt:

- Tôi làm nổi chuyện đó sao ?

Hoàng Thúy ngó đi nơi khác. Thật không sao chịu nổi cái nhìn của anh. Cô cố tìm cách để đừng bị nhìn nữa:

- Bạn anh đông thật, tất cả mọi người đều làm cùng khoa à ?

- Không. Có vài người ở khoa khác, một số tối nay trực, không đến được.

Anh thôi không nhìn cô nữa. Và nói nghiêm chỉnh:

- Nếu lúc này Thanh Vân nói gì đó thì cô cũng đừng quan tâm, được chứ ?

Mấy cô đó chỉ hay tò mò, ngoài ra không có ẩn ý gì cả. Nếu nghe họ, cô sẽ không đủ can đảm ở lại.

Hoàng Thúy nhìn chăm chăm ly nước trên tay :

- Tôi chẳng nghe gì cả.

- Thật chứ?

Hoàng Thúy ngước lên, hoang mang:

- Tôi không hiểu anh muốn nói gì.

Quốc Uy chưa kịp trả lời thì có vài người gọi. Anh quay lại Hoàng Thúy :

- Cô đến đằng kia với tôi đi.

Hoàng Thúy vội lắc đầu:

- Anh cứ tiếp bạn đi, tôi thích ngồi đây hơn.

- Tôi thật tình muốn cô làm quen với bạn tôi, đừng từ chối. Thúy.

- Không sao đâu, anh đừng ngại, cứ mặc tôi đi, anh mà bắt buộc quá tôi sẽ không thoải mái được đâu.

Quốc Uy mỉm cười:

- Vậy thì chờ tôi trở lại nhé.

Hoàng Thúy khẽ gật đầu. Cô nhìn Quốc Uy đi về phía giữa phòng. Mọi người đang tụ tập ở đó chụp hình và mở quà. Hương Chi cũng đã vào từ lúc nào. Và cũng tham gia một cách nhiệt tình. Cô thấy mình lập dị quá. Nhưng cô ngại đến đó. Sợ bị chọc.

Quốc Uy đi về phía cô:

- Đến đây đi Thúy, cô không nên ngồi một mình như vậy.

Rất tự nhiên, anh kéo cô đứng dậy. Hoàng Thúy bắt buộc phải đi theo anh.

Tò mò ngấm ngấm. Những món quà lần lượt mở ra, mỗi thứ là kèm theo vài lời bình phẩm. Khi Quốc Uy cầm một chiếc hộp lên, Hương Chi vội giật lại:

- Ê khoan, anh đừng mở món quà này, nó đặc biệt lắm, chỉ nên xem khi có hai người thôi.

Quốc Uy nhướng mắt:

- Bí mật vậy sao, đành chịu ý các bạn vậy.

Hoàng Thúy tò mò nhìn Hương Chi Trong bụng chợt thấy hoang mang.

Không hiểu con nhỏ định giở trò gì. Có liên quan đến cô không đây.

Cảm thấy bất an, cô nắm tay Hương Chi:

- Hộp nào là của tao đâu ?

- Nhiều quá tao quên rồi, chờ mở ra xem.

Hoàng Thúy thở phào nhẹ nhõm, nói như vậy là chiếc hộp bí mật đó không phải là của cô. Vậy là được rồi. Còn đó là của ai thì cô không quan tâm.

Đến phần quà của Hương Chi Mọi người cầm lên xem một cách thú vị. Đó là một chiếc đu quay, trên đó là một cô bé và một cậu bé chụm môi hôn nhau, Quốc Uy nhún vai hài hước:

- Con nít bây giờ ghê thật, dám qua mặt cả người lớn.

Mọi người cười rần rộ lên. Quốc Uy định đặt món quà xuống thì Hương Chi đã ngăn lại:

- Khoan, anh đọc phần yêu cầu chưa, muốn nhận quà của em là phải có điều kiện đấy.

Quốc Uy cười cười:

- Chuyện gì nữa đây.

Anh đọc lướt miếng giấy nhỏ. Mọi người hồi hộp chờ. Nhưng anh chỉ nhún vai cười:

- Không thể được, tôi mà làm vậy thì vi phạm thuần phong mỹ tục, không được.

Cách nói của anh càng khơi gợi sự tò mò háo hức. Thanh Vân giật phắt miếng giấy trên tay anh :

- Cái gì đây ? Đưa em xem.

Cô bật cười, rồi đọc to :

- Hãy hôn một người mà anh muốn hôn. Và phải làm một điều để cảm ơn người tạo điều kiện cho anh.

- Ờ...

Những tiếng kêu ngạc nhiên phát ra cùng một lúc. Rồi chợt ồn ào lên :

- Yêu cầu hấp dẫn quá, thực hiện đi chứ Uy.

- Yên tâm đi, tụi em sẽ không nhìn đâu, chỉ ngó qua kẽ tay thôi.

- Nếu mày không thích thì nhường lại cho tao đi Uy, tao tình nguyện giúp đỡ nhiệt tình, không cần đền ơn gì cả.

Mọi người cười như nắc nẻ. Quốc Uy phản đối:

- Chuyện riêng tư của người ta, không thể công khai được.

- Sao lại không, phải tuyên bố cho mọi người biết chứ.

Người thanh niên cầm máy lúc này oang oang :

- Mày thích ai vậy Uy, thích tao hả. Thôi khỏi đi, tao có người yêu rồi.

Cách nói của anh ta càng làm mọi người cười dữ. Nhưng không ai chịu bỏ qua.

Cách nói của anh ta càng làm mọi người cười dữ. Nhưng không ai chịu bỏ qua Hương Chi kéo tay anh :

- Thực hiện đi chứ, anh không có trốn được đâu.

- Đừng có bắt chờ lâu chứ Uy, xem phim mà bắt chờ lâu dễ nổi giận lắm.

Tao làm trước ráng chịu đó.

Bị hỏi thúc đòn đây. Quốc Uy giơ tay đầu hàng:

- Thôi được, xin tuân lệnh quý vị.

Hoàng Thúy như phát sốt lên vì hồi hộp và sợ. Cô đã đoán ra ý đồ của Hương Chi và định lui đi. Nhưng Quốc Uy đã mạnh mẽ bước đến trước mặt cô :

- Xin phép Thúy. Tôi không thể làm khác được.

Và anh vịn vai cô, cúi xuống hôn thật lâu. Xung quanh tiếng vỗ tay như vỡ ra. Ánh đèn nháy lên đến hai lần. Tim Hoàng Thúy đập loạn xạ. Vừa xấu hổ vừa rung động. Hình như Quốc Uy cũng vậy. Cô có cảm giác anh không cưỡng lại được. Và anh làm điều đó vì ý muốn của bản thân nhiều hơn. Cô khẽ giấu mặt chỗ khác.

- Đừng như vậy, anh Uy.

Quốc Uy rời môi cô, đứng thẳng người lên. Tiếng cười và tiếng hét như vỡ

chợ. Không biết nhạc đã được bật lên từ lúc nào đấy, làm không khí càng náo nhiệt tung bừng. Một giọng ai đó tuyên bố :

- Đây là pha lý thú nhất mà tôi được xem khi đến dự sinh nhật. Hay là cô Hương Chi đề nghị tôi diễn lại đi.

Quốc Uy đập lên vai hấn:

- Đừng có vượt rào xâm phạm vườn của bạn chứ mày, thằng này tham chịu không nổi.

Thanh Vân chìa con gấu về phía anh ta :

- Nè, hôn đi, cho hôn thoải mái đó.

Anh ta thòp cổ chú gấu, ấn vào mũi Thanh Vân :

- Bà thích thì hôn đi. Cho đem về nhà luôn đó, tha hồ muốn hôn bao nhiêu tùy thích.

- Ê ê, quà sinh nhật của người ta, ai cho lấy tự nhiên vậy.

- Con trai mà tặng gấu, tức cười quá. Hi hi...

Mỗi người một tiếng xôn xao. Hoàng Thúy lên ra khỏi đám đông, đến đứng phía tử. Cô thấy bây giờ về là vừa, ở lại không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Nhưng Hương Chi thì có vẻ còn thích ở lại. Cô nàng cứ đứng bên bàn miết, mặc cho cái nhìn ra hiệu của cô.

Điều Buồn Tình Yêu

Chương 8

Rốt cuộc cô và Hương Chi là người về sau cùng. Khi dắt xe ra sân, Hoàng Thúy mới nhận ra bánh xe sau bẹp dí. Cô chưa biết làm thế nào thì Hương Chi đã lên tiếng:

- Tao mệt lắm rồi, về trước nghe. Xe của mày để anh Uy giải quyết.

Hoàng Thúy chưa kịp lên tiếng thì cô đã ngồi lên phía sau Minh Hoài. Trước khi xe chạy, cô còn quay lại dặn:

- Anh Uy nhớ mở hộp quà lúc nãy nghe, cho nhỏ Thúy nó xem với.

Chiếc xe vọt đi. Hoàng Thúy trở tay không kịp, chỉ biết đứng ngẩn người nhìn theo. Rồi cô thở dài, quay lại Quốc Uy:

- Phiền anh đưa tôi về giùm, mai tôi sẽ đến lấy sau.

- Dĩ nhiên là vậy, nhưng cô khoan về.

Vừa nói anh vừa đi vào nhà, bắt buộc cô phải đi theo :

- Bây giờ khuya quá, tôi phải về ngay đây. Có chuyện gì vậy anh Uy ?

Quốc Uy bước đến bàn, giơ chiếc hộp lên:

- Hương Chi đã bảo tôi cho cô xem, cô quên rồi sao ?

Hoàng Thúy xua tay:

- Bây giờ tôi không còn tâm trí xem mấy cái đó đâu, để hôm khác vậy.

Nhưng Quốc Uy đã mở hộp ra. Hoàng Thúy im bật, nhìn sững trái tim bằng thủy tinh trên tay anh. Ở giữa trái tim là hàng chữ I love you màu đỏ nổi đình nổi đám. Và điều tệ hại hơn là mảnh giấy đề tặng của cô rành rành ra đó. Hoàng Thúy kêu lên sững sốt:

- Sao kỳ vậy, nó đã bảo đó là chiếc cà vạt mà.

- Cô nói cái gì ?

- Hương Chi mua quà chứ không phải tôi, tôi không nghĩ sẽ làm như vậy, tôi...

Bây giờ thì cô hiểu rồi. Mặt cô đỏ bừng lên vì xấu hổ, nhỏ bạn chết tiệt! Sao nó có thể nghĩ ra chuyện quỷ quái này chứ. Bây giờ cô dờ khóc dờ cười vì không biết giải thích ra sao. Quốc Uy ngắm nghía món quà một cách lý thú. Rồi nhìn cô như dò hỏi giễu cợt :

- Tôi phải hiểu ra sao đây hả cô họa sĩ ?

- Không phải tôi, ôi. Đừng có hiểu lầm tôi, đó là nhỏ Hương Chi đạo diễn, tất cả là tại nó.

Hoàng Thúy giải thích rồi rít. Nhưng Quốc Uy không nghe. Hay cô ý không

thèm nghe :

- Tôi chỉ hiểu đúng nghĩa quà tặng thôi.

Vừa nói anh vừa đi về phía cô Hoàng Thúy hoảng hồn lùi ra sau :

- Anh đừng có hiểu lầm, anh định làm gì vậy ?

- Thể hiện tình yêu của mình.

- Không, đừng có làm như lúc nãy nghe, tôi cảm anh đấy.

- Một gợi ý hay tuyệt, vậy mà tôi không nghĩ ra.

Bị dí vào tường, Hoàng Thúy run thật sự. Bị đôi môi anh chờn vờn trên mặt, cô bùm mặt lại hấp tấp :

- Anh không được đùa, tôi không cho phép anh làm như vậy.

- Tôi không đùa. Ngược lại, đang hết sức nghiêm chỉnh. Thật thú vị khi biết ý nghĩ thật của cô về tôi, điều đó buộc tôi phải tỏ tình thôi, trước khi quá muộn.

Vừa nói anh vừa gỡ tay cô ra. Cương quyết làm cái điều mình muốn làm, nồng nàn và cháy rực toàn bộ nỗi đam mê Và ngọn lửa đó thiêu hủy chút lý trí yếu ớt của Hoàng Thúy. Cuối cùng cô chịu thua Đầu hơi ngửa ra sau, tay bám chặt vào vai anh, cô không còn chút gì kháng cự. Và đầu óc rối mù trong cảm giác bấn loạn xúc động. Cô hoàn toàn bị chinh phục, tự nguyện.

Rồi Quốc Uy dừng lại, nâng mặt cô lên :

- Em thấy thế nào ?

- Anh là người lì lợm.

- Trong tình yêu, lì lợm là yếu tố hàng đầu để đạt kết quả. Em có thể mắng hàng trăm lần như vậy, anh cũng không phản đối.

- Thật tình em chưa thấy ai lì như anh.

Quốc Uy cười cười:

- Sau này em sẽ thấy ở anh những cái khác nữa, chứ không chỉ có mỗi cái đó đâu.

Hoàng Thúy giấu mặt trong ngực Quốc Uy, như trốn cái nhìn đắm đuối của anh :

- Trả lời thật với em đi, anh có tin em tặng món quà đó không ?

- Anh không ngờ đến nỗi không biết đó là trò đùa của Hương Chi.

- Thế sao anh có vẻ tin như thật vậy ?

Quốc Uy hơi siết người cô lại, cười tinh quái :

- Hương Chi đã tạo điều kiện như vậy, anh mà không biết nắm thời cơ thì anh là một tên ngốc.

Hoàng Thúy ngước lên, lườm anh một cái:

- Lúc nãy thấy anh có vẻ tin, em tức muốn chết, em đâu có trơ trên đến vậy.

- Về chuyện đó, có lẽ anh mới là trơ trên. Vừa trơ trên vừa lì, em có chịu nổi người yêu như vậy không ?

Hoàng Thúy cười khúc khích :

- Trốn không được rồi, em đành phải chấp nhận thôi. Và em sẽ cho anh hiểu thế nào là hối hận khi yêu em.

- Đe dọa đó hả ? Anh đã nói rồi, anh không dễ hù dọa.

Và anh lại cúi xuống, tham lam. Nhưng Hoàng Thúy nhất định chặn lại. Cô hơi hếch mặt lên :

- Tôi nay em bị áp bức nhiều quá, không cho nữa đâu.

Quốc Uy khẽ nhướn mày :

- Khó vậy sao ? Nhưng mai mốt không được từ chối anh nữa nhé.

Hoàng Thúy khẽ lách người khỏi anh, đứng giữa phòng khách :

- Đưa em về đi. Khuya rồi, em sợ bà chủ nhà đóng cửa.

Quốc Uy định nói gì đó. Nhưng lại thôi. Anh dọn sơ lại mọi thứ trên bàn.

Rồi đi ra. Thấy anh khóa cửa, Hoàng Thúy ngạc nhiên :

- Bộ anh ở nhà có một mình à ?

- Một mình.

- Vậy, người nhà anh đâu ?

- Ba mẹ anh và hai bà chị đều ở Đà Lạt.

- Vậy hả ?

Cô theo anh đi ra sân. Vừa đi vừa hỏi tò mò :

- Vậy lần đó em gặp anh là anh về nhà chơi đó hả ?

Quốc Uy nheo mắt:

- Lần làm rớt bức tranh của em đấy hả ?

- Không, hai lần, kể cả lúc gặp em ở thác Prenn nữa.

Anh hơi cười :

- Lúc đó anh về nhà có công chuyện, chiều đó anh đến nhà thằng bạn chơi, anh uống chút đỉnh nên hơi nổi hứng phóng xe, may là em không việc gì.

Hoàng Thúy kê nhẹ :

- Có rượu vào nên nói chuyện hình như hơi bị ngang.

Quốc Uy cười phá lên :

- Khó ưa lắm chứ gì. Công nhận lúc tức, em dễ thương kỳ lạ.

Cô phản đối:

- Em không tin, lúc đó anh gây với em, em tức muốn chết, còn chê người ta vẽ xấu nữa.

- Tại em dồn anh vào chân tường quá, cái gì cũng không chịu, không bực sao được.

- Hừ. Nói ngang nữa.

- Nhưng công nhận lúc đó em rất gây ấn tượng. Đến nỗi về thành phố, nghe nói có buổi triển lãm tranh, anh liền đến tìm một chút tin tức về em. Nếu không có bức tranh đó, có lẽ anh đã mất hút em rồi.

- Lúc đó em ghét anh kinh khủng.

- Ngược lại, anh càng quyết liệt chinh phục. Nay, em có nghĩ gặp kiểu như

thế là duyên nợ không ?

- Duyên nợ hả ?

Hoàng Thúy im lặng nghĩ nghĩ. Rồi gật đầu :

- Sau lúc vào bệnh viện, em nghĩ chắc là có chuyện đó. Bởi vì cuối cùng em cũng rơi vào tay anh.

Quốc Uy quay lại cô, trong mắt lấp lánh ánh tinh quái:

- Giống như cuộc hội ngộ ly kỳ của công chúa Tiên Dung vậy hả ?

Hoàng Thúy đỏ mặt :

- Đồ quỷ, cảm nhắc chuyện đó nữa nghe, anh biết lúc đó em quê muốn chết không ?

Quốc Uy cười cười:

- Nói cho em yên tâm, không có chuyện đó đâu. Hương Chi bịa chuyện chọc em đó.

- Thật chứ ?

Hoàng Thúy đứng lại, ngẩn ngơ nhìn Quốc Uy Nhưng anh đã dắt xe ra đường. Cô khép cổng lại, rồi đến ngồi phía sau anh, nhắc lại :

- Này, anh nói thật chứ. Hoàn toàn không có chuyện đó chứ ?

- Không hề có, đúng hơn là anh không dám.

Hoàng Thúy thở nhẹ. Cảm thấy đúng là nhẹ bỗng đi. Vậy mà lâu nay mỗi lần nhớ tới, cô cảm thấy áy náy, châm chích xấu hổ. Cô bặm môi:

- Em chưa thấy ai ác hơn nhỏ Chị Lát nữa về nó sẽ biết tay em.

Quốc Uy không trả lời. Anh luồn tay ra sau cầm tay cô :

- Anh nghĩ em rất tuyệt mỹ.

Hoàng Thúy hiểu ngay, cô rút tay lại, đâm lên vai anh một cái:

- Tưởng tượng vậy đó hả, đầu óc đen thui.

Quốc Uy vẫn ngoan cố :

- Nhưng có đúng không ?

- Hừ. Không nói chuyện đó nữa.

- Anh đã từng khám cho nhiều cô, mấy chuyện đó không là gì cả, em đừng có xấu hổ kiêu đó.

- Nhưng em không quen, em không chịu anh tưởng tượng vậy đâu.

Quốc Uy phì cười:

- Thì thôi. Anh hứa sẽ không nghĩ nữa.

Hoàng Thúy làm thinh. Cô để mặc anh kéo tay cô đặt trên chân anh. Quốc Uy tham thật, anh cứ nhất định phải làm một cử chỉ gì đó để chạm vào cô. Cách thể hiện tình cảm của anh vừa ào ạt vừa mạnh mẽ. Cô không quen nhưng vẫn bị cuốn đi. Cô chợt khám phá rằng trong số những người đã từng theo đuổi cô, không ai có cá tính mãnh liệt như Quốc Uy. Hình như cô ngã bị vì bị tấn công ráo riết của anh. Một điều mà những người con trai trước đây không làm được vì họ thận trọng quá.

Điều Buồn Tình Yêu

Chương 9

Tối thứ bảy, Hoàng Thúy ngồi chống cằm nhìn ra cửa sổ. Tám giờ rưỡi rồi mà Quốc Uy vẫn chưa tới. Trong phòng chỉ có mình cô Hương Chi đã đi chơi với anh Hoài từ chiều. Khoảng thời gian chờ đợi càng lúc càng trở nên quá sức chịu đựng. Dù là năm phút đi qua cũng là đã thấy nặng nề.

Nghĩ đến Hương Chi, cô thấy tình cảm của mình chán không thể tưởng. Hai người yêu nhau đã hai năm, thế mà ngày nào cũng phải gặp cho được nhau. Còn cô với Quốc Uy thì sao ? Một tuần anh đến chỉ vài lần. Chiều thứ bảy còn phải chờ đến thật tối. Khi người ta đi chơi thì phải ngồi một mình để chờ đợi. Tình yêu là gì mà nhột nhẽo quá, chán vô cùng !

Hoàng Thúy liếc nhìn đồng hồ. Gần chín giờ. Giờ này anh ta có đến thì còn đi đâu được nữa. Cô mím môi, giận trào nước mắt. Cô định đứng dậy thay đồ ra thì Quốc Uy tới. Anh mỉm cười vô tư :

- Làm gì buổi hui vậy, em cãi nhau với Hương Chi hả ?

Hoàng Thúy nhìn thẳng về phía trước, im lìm. Cử chỉ của cô càng làm Quốc Uy nghĩ mình đã nói đúng. Anh cúi xuống gần cô hơn:

- Chuyện gì vậy, kể với anh đi.

Giá anh biết cô nghĩ gì để giải thích và xin lỗi, thì mọi chuyện còn đỡ tệ hại. Đằng này lại không biết gì cả. Chọc cho người ta giận một cách vô tư như thế. Hoàng Thúy tức phát hoa? lên. Cô mím môi, lạnh lùng:

- Anh về đi, nếu thấy không cần thiết thì đừng bao giờ đến đây nữa. Tôi thấy phiền lắm.

Quốc Uy nhú mày :

- Chuyện gì vậy Thúy. Nói cụ thể hơn đi, anh không hiểu.

Hoàng Thúy hất tay anh ra :

- Không hiểu thì tự mà tìm hiểu, bây giờ anh về đi.

Quốc Uy ngẩng lên, mắt vẫn nhìn cô chăm chú:

- Em giận anh ?

- Tôi không hơi đâu mà giận người lạ.

Cô đứng dậy định bỏ đi. Nhưng Quốc Uy lập tức giữ lại:

- Em giận anh chuyện gì ?

- Anh tự biết lấy.

- Anh không biết gì cả. Làm sao anh đoán trước được em giận cái gì để tránh, em giải thích đi.

- Không, làm ơn về giùm tôi đi.

Quốc Uy cau mặt :

- Đừng khó khăn như vậy Thúy, giận gì thì phải nói chứ.
- Không cần nói gì cả. Anh về đi.

Nói rồi cô đẩy anh ra, dùng dùng bỏ vào nhà. Quốc Uy mím môi nhìn theo, rồi quay ngoắt người bỏ về.

Nghe tiếng xe rồ máy, Hoàng Thúy tức điên người. Cô không ngờ anh dám bỏ về. Đã tức càng thêm tức. Hai chuyện cộng lại để cơn giận càng nhân đôi. Cô cắn răng với một quyết tâm không gì lay chuyển, là goodbye anh ta.

Và một lát sau Hoàng Thúy nghe tiếng gõ cửa. Cô bước ra mở. Quốc Uy lách vào đứng trước mặt chặn lại cô, như sợ cô lại bỏ đi:

- Anh không về nếu không biết rõ lý do em giận.
- Đã về sao không về luôn, trở lại làm gì.
- Bây giờ anh suy nghĩ mãi vẫn không hiểu được anh đã làm gì. Lần trước gặp nhau em rất vui vẻ, tại sao bây giờ lại...
- Phải rồi, tính tôi khó chịu vậy đó, không hợp thì cứ chia tay đi.

Quốc Uy có vẻ hơi giận. Nhưng vẫn xuống nước:

- Được rồi, bây giờ ra ngoài quán nói chuyện đi.

Hoàng Thúy mím môi suy nghĩ. Chuyện anh trở lại làm cô bớt giận chút ít. Nhưng vẫn chưa phải đã hết. Đồng ý thì có vẻ dễ dàng quá. Còn khư khư không đi thì làm sao để nói. Cô đang cần nói mà.

Đợi Quốc Uy thuyết phục thêm hai, ba câu, cô mới chịu đi với anh. Nhưng nhất định không chịu ngồi chiếc ghế bên cạnh anh. Quốc Uy giận lắm.

Nhưng vẫn cố nén:

- Em giận anh chuyện gì, nói đi.

Thấy cô cứ ngồi im, anh nói tiếp:

- Lần trước đi chơi, em rất vui vẻ với anh, anh cứ nghĩ khi anh đến, em sẽ có thái độ khác, không ngờ em dùng cách như vậy để tiếp anh.
- À, như vậy làm anh bức mình lắm chứ gì, vậy anh hãy hỏi lại mình xem, anh có làm gì để người ta bức không ?
- Anh không hiểu, nhưng sẵn sàng nghe.
- Anh mà cũng cần nghe nữa sao, và cần gì biết người khác khổ sở thế nào. Nếu biết anh như vậy, lúc trước tôi đã không dám quen biết đâu, sợ lắm rồi.

Khuôn mặt Quốc Uy hơi tối đi:

- Anh tệ đến vậy sao ?
- Tự anh biết lấy, cứ nhìn cách anh Hoài đối với nhỏ Chi, tôi lại thấy không muốn quen với anh nữa, chán lắm rồi, anh thử nhìn lại đi, có khi nào anh dám dành cho tôi thời giờ như vậy không ?
- Em cũng biết là anh không thể bỏ đi khi còn người bệnh.
- Có nghĩa là anh quan trọng phòng mạch của anh hơn tôi chứ gì ?
- Anh quan trọng em hơn, nhưng anh cần làm việc, anh nghĩ em hiểu điều đó

mà.

Hoàng Thúy nói ngang:

- Tôi không hiểu gì cả. Tôi ngu lắm.

- Thúy.

Giọng nói nghiêm khắc của anh làm cô hơi chùng lại. Biết mình nói thế là khó ưa. Nhưng cô đang giận mà, đã giận rồi thì làm sao im cho được. Cô tiếp tục trút cơn giận :

- Anh có hiểu cảm giác chờ đợi nó khổ sở thế nào không. Ngồi chờ anh suốt từ bây giờ, chờ mà không biết chừng nào anh sẽ tới, trong khi bạn bè ai cũng đi chơi vui vẻ. Có người yêu như thế thì có làm gì, nghỉ chơi luôn đi, tôi chán lắm rồi.

Quốc Uy lầm lì:

- Ngoài cái đó ra, còn chuyện gì nữa không ?

- Thế anh còn muốn chuyện gì nữa, bộ bao nhiêu đó chưa đủ chết sao ?

Quốc Uy nói thân nhiên:

- Được rồi, vậy thì chiều thứ bảy anh sẽ đóng cửa phòng mạch, và có thể đưa em đi chơi tùy thích.

Hoàng Thúy mím môi, nổi giận:

- Anh đừng có dằn mặt kiểu đó, tôi chịu hết nổi mấy người rồi. Nếu biết nói ra để nghe như vậy, không bao giờ tôi thèm nói đâu.

Quốc Uy quát nhỏ:

- Đủ rồi, em khó chịu vừa vừa thôi.

- Anh la ai thế ? Bây giờ anh bảo tôi khó chịu đến bao lần, thế sao lúc trước anh nói chuyện ngọt ngào quá vậy. Bây giờ được rồi thì không cần lịch sự chút gì. Vậy thì chia tay đi, rất may là chưa phải là gì của nhau, còn có thể bỏ nhau được đây.

- Em im đi, đừng làm thần kinh tôi căng thẳng nữa.

Hoàng Thúy đẩy ly nước ra:

- Đi về.

Cô dợm đứng lên. Nhưng Quốc Uy đã chồm qua bàn giữ tay cô lại :

- Khoan về.

Anh ngồi trở lại ghế, cố nuốt giận:

- Cho là anh nóng quá nên nói hơi nặng, anh xin lỗi.

- Không thèm.

- Em bình tĩnh lại đi. Và nhìn lại xem, em có vô lý với anh không. Anh biết em giận vì để em chờ. Và em sẽ tiếp tục giận nếu tình trạng này kéo dài. Vậy thì cách hay nhất là anh nghỉ chiều thứ bảy. Sắp xếp như vậy vẫn không làm em hài lòng, anh phải làm thế nào em mới chịu đây.

- Anh sắp xếp hay là mĩa mai ?

- Hoàn toàn không mĩa mai gì cả, em không tin được sao ?

- Không ai bỏ công chuyện một cách vô lý như vậy cả, anh muốn dần mặt tôi thì có.

- Thôi được rồi, không cãi với em nữa. Anh sẽ chứng minh bằng việc làm, nói vậy em chịu chưa ?

Hoàng Thúy hoang mang ngồi im. Thật ra cô đâu có muốn anh bỏ công việc vì cô. Cô đâu có khe khát đến vậy. Lúc này chờ lâu nên tức chút xíu. Định nói một chút rồi thôi, không ngờ Quốc Uy giải quyết dứt khoát như vậy. Cô hoài nghi nhìn anh. Và mặt Quốc Uy rất nghiêm, như còn đang giận. Hoàng Thúy không thích nét mặt như vậy. Nhưng không biết nói thế nào. Cô dậm thẳng:

- Em cảm thấy quen với em, anh nặng nề quá, thế thì thôi đi, tìm một người thích hợp với anh mà yêu đi. Nhìn quanh bạn bè, em thấy tủi thân thêm, người ta vắng nhau lâu là chịu không nổi. Còn anh thì sao, vui thì tới, buồn thì thôi. Em đâu phải là bức tranh, thích thì anh đến ngắm, không thích thì quăng một xó, em tự ái lắm, chia tay đi.

Chịu không nổi, Quốc Uy quát lên nho nhỏ:

- Đừng nói nữa, im đi.

Anh thở hắt một hơi, dẫn chiếc ly xuống bàn. Nhưng thấy nước mắt bắt đầu lăn xuống mặt cô Anh chùng lại, khổ sở:

- Đừng khóc Thúy, anh xin em mà, anh sợ em khóc lắm.

Hoàng Thúy thút thít:

- Tôi làm gì kệ tôi, việc gì đến anh. Ý là mới quen nhau đấy, mới là người yêu mà còn quát tháo. Sau này anh có đối xử ra sao nữa.

Quốc Uy nhỏ giọng:

- Anh xin lỗi. Lúc này anh hơi nóng, em đừng khóc như vậy, người ta nhìn mình kìa.

- Ai nhìn kệ họ.

- Anh không muốn họ nghĩ anh không biết chiều người yêu.

- Trên thực tế anh có chiều chuộng đâu, còn sợ gì nữa.

- Anh không sợ họ đánh giá, chỉ sợ em buồn, em nín giùm anh, và muốn gì anh cũng chịu cả.

Hoàng Thúy bắt đầu thấy mềm lòng. Cô sụt sịt vài tiếng, rồi nín khóc. Và quệt nước mắt:

- Thật ra em đâu có muốn giận anh, mai một anh đừng có nghĩ, thứ bảy không đến thì để chú nhật cũng được. Chừng nào rảnh thì đến, em không chờ đâu.

Quốc Uy im lặng nhìn cô Về mặt chân thật chứng tỏ cô không nói lầy.

Nhưng cô làm sao vậy. Bỗng nhiên thay đổi hẳn, dễ chịu hẳn. Thật không sao hiểu được. Anh hỏi thận trọng:

- Em nói thật đó chứ ?

- Thật. Em dối anh làm gì.

- Sao em chột thay đổi vậy ?

- Em có thay đổi gì đâu, chỉ nói ý nghĩ của em thôi.

Thấy cái nhìn chăm chú của anh, cô gơ tay quệt mắt, rồi mỉm cười:

- Anh nhìn gì vậy, lúc khóc em xấu lắm hả ?

Quốc Uy vẫn nhìn cô không chớp, anh không tin cô có thể cười sau khi vừa khóc thê thiết như vậy. Khóc rất nhanh và cười cũng rất nhanh. Có thể nào tính khí cô thay đổi chóng vánh như vậy sao ?

Anh hơi ngửa người, tựa ra thành ghế, vẫn không rời khỏi khuôn mặt cô :

- Vậy ra lúc nãy em giận anh vì đợi anh lâu quá ?

- Lúc nãy giận, nhưng bây giờ hết rồi, em đâu có cố chấp đến vậy.

- Chỉ giận có chuyện đó thôi à, ngoài ra, còn gì nữa không ?

Hoàng Thúy lắc đầu:

- Đâu có chuyện gì, em đã nói là em hết giận rồi. Anh nghĩ gì vậy ?

- Không nghĩ gì cả.

Quốc Uy im lặng nhìn ra đường, có vẻ trầm ngâm. Cử chỉ của anh làm Hoàng Thúy nhăn mặt:

- Anh nghĩ gì vậy ?

Cô kéo tay áo anh :

- Anh giận em hả ? Em không chịu đâu.

Quốc Uy quay lại, hơi cười :

- Anh không giận, chỉ thấy hơi lạ.

- Lạ gì ?

Anh khoát tay, lắc mạnh đầu :

- Mà thôi, không nói chuyện này nữa. Nhắc lại hai đứa đều không vui.

Anh xoay xoay chiếc ly trên tay, ánh mắt nhìn cô có vẻ âu yếm hơn:

- Lúc nãy chờ anh lâu không ?

- Một tiếng.

- Anh xin lỗi. Chiều nay bệnh nhân đông quá, anh cứ tưởng em biết nên không chờ, mấy lần trước em đâu có như vậy.

Hoàng Thúy nói như thú nhận:

- Tại em nhớ anh quá, còn anh thì bắt chờ lâu nên em giận. Em nghĩ anh không yêu em.

Quốc Uy cười cảm động:

- Anh cũng nhớ vậy, hơn cả em nữa. Phải tập trung lắm anh mới khám bệnh được, chỉ cần buông ra một chút là lại nhớ em.

Hoàng Thúy sung sướng nhìn anh. Bây giờ qua phút gay cấn, cô thấy vui vẻ hẳn lên. Và không nhớ nổi lúc nãy tại sao mình giận thế. Cảm giác đó biến mất không để lại dấu vết. Đến nỗi cô ngạc nhiên là mình đã khóc một cách tức tưởi.

Khi Quốc Uy đưa cô về thì đã khuya. Con hẻm vắng tênh, tối đen. Đứng trước cổng nhà, cô bạo dạn nhón chân, hôn lên mặt Quốc Uy:

- Em rất thích hôn anh, thật đấy. Những lúc thế này anh dễ thương quá chừng, mà em cũng thích được anh hôn nữa.

Quốc Uy mỉm cười nhìn vào nhà :

- Đây là ngoài đường, đừng có liều vậy.

Nói thế nhưng anh cũng không cưỡng nổi mình, và kéo cô lại. Cả hai không nhớ gì hơn ngoài bóng tối yên ổn.

Cuối cùng Hoàng Thúy đẩy anh ra :

- Anh về đi, khuya rồi.

Quốc Uy vẫn không buông cô :

- Mai đi chơi nguyên ngày, em chịu không?

Hoàng Thúy lắc đầu:

- Buổi sáng anh không làm sao ? Thôi đi, tối đến cũng được, đến trễ em cũng không giận đâu.

Như chưa yên tâm, cô dặn thêm :

- Và thứ bảy cũng đừng nghỉ nhé, anh mà làm vậy em ngại lắm. Em vô nha, chúc ngủ ngon.

Cô bước đến, luồn tay mở cổng. Quốc Uy đứng nhìn cho đến lúc cô vào nhà. Cử chỉ dễ thương của cô làm anh nhớ lại về mặt lăm lè khi cô đón anh lúc nãy. Lần đầu tiên anh khám phá tính cách mới của cô. Và vẫn còn thấy lạ lùng. Anh cảm thấy cô không đơn giản chút nào. Và rồi đây anh sẽ đối diện với cơn buồn vui bất chợt của cô. Sẽ không yên ổn như đã từng có với những mối quan hệ trước đó.

Hoàng Thúy làm anh như bị thức tỉnh. Anh hiểu rằng nếu không biết nắm giữ, anh sẽ bị mất cô dễ dàng. Bởi vì cô không đơn giản như anh nghĩ.

Trước đó đã có nhiều chuyện, nhưng anh không để ý. Thái độ của cô lúc nãy làm anh ngạc nhiên không ít. Và nhận ra rằng anh đã hiểu về cô quá ít.

Hôm sau Quốc Uy đến Hoàng Thúy khá sớm. Nhưng cô đi còn sớm hơn.

Hương Chi bảo cô đến nhà văn hóa. Nhưng anh đi loay quanh tìm vẫn không thấy cô. Anh trở ra lấy xe thì gặp Hoàng Uyên. Cô đang đi vào, tay dắt một đứa bé rất xinh xắn. Cả anh và cô đều khựng lại khi thấy nhau. Rồi cả hai cùng mỉm cười chào nhau. Quốc Uy nhìn cô bé nhỏ xíu. Rồi quay lại cô:

- Con gái em đây hả ?

- Vâng.

Quốc Uy cúi xuống, xoa nhẹ đầu cô bé, giọng anh âu yếm :

- Con tên gì ?

Con bé nói rành rọt:

- Dạ, con tên Lan.

- Vậy à, con ngoan quá.

Anh ngẩng lên nhìn Hoàng Uyên:

- Nó giống em lắm, hứa hẹn lớn lên sẽ như mẹ.

- Hy vọng là như vậy.

Im lặng một lát, cô lại lên tiếng:

- Lúc này anh có gì thay đổi không ?

- Không, vẫn bình thường.

Cả hai lại im lặng. Gặp nhau bất ngờ thế này, cả anh và cô đều không biết nói gì. Nhưng chào nhau như người quen bình thường thì cũng không thể. Ai cũng cảm thấy cần phải nói một cái gì đó. Hoàng Uyên mân mê tóc con bé.

Cặp mắt sáng long lanh chớp nhẹ nhẹ. Cuối cùng, cô ngẩng lên :

- Anh rảnh không, vào một quán nào đó được không ?

Quốc Uy gật đầu :

- Sáng nay anh cũng không có nơi để đi.

Hoàng Uy im lặng. Hình như câu nói của anh làm cô suy nghĩ. Đến tận lúc ngồi trong quán cô cũng có vẻ trầm ngâm. Quốc Uy nhìn cô bé nhỏ xíu. Rồi lại nhìn cô :

- Ba nó đâu, sao mẹ con đi chơi một mình vậy ?

Hoàng Uyên cười gượng:

- Tháng nay ảnh ở bên Nhật.

Cô lập tức hỏi lảng đi :

- Lúc này anh có gì thay đổi không ?

Quốc Uy mỉm cười :

- Anh trả lời rồi, vẫn bình thường.

- Có lần em thấy anh chở một cô, lúc đó anh không thấy em.

- Vậy hả ?

- Cô ấy đẹp lắm, hình như anh thích sự tầm người đẹp.

Quốc Uy chỉ cười, như không có ý kiến. Hoàng Uyên lại hỏi tới:

- Anh không định giới thiệu về bạn mới với em sao ?

Quốc Uy nói giản dị :

- Anh quen với cô hơn nửa năm, rất nghiêm chỉnh.

- Anh yêu cô ấy phải không ?

- Phải, anh có yêu, và anh nghĩ sẽ không bao giờ thay đổi.

Khuôn mặt Hoàng Uyên thoáng tối đi. Nhưng cô lập tức cười vô tư:

- Chúc mừng anh.

- Cảm ơn em.

- Có cần phải khách sáo vậy không, anh thay đổi từ lúc nào vậy ?

Quốc Uy vừa khuấy ly nước, vừa nhìn cô khá lâu :

- Có thể anh thay đổi thật. Vì dù sao bây giờ em cũng không còn là Hoàng Uyên ngày trước. Em đã thành một phụ nữ thành đạt rồi, nếu không muốn nói là một mệnh phụ.

- Nhưng suy nghĩ và tình cảm thì vẫn vậy.

Quốc Uy nheo mắt :

- Ý em muốn nói là tâm hồn vẫn trẻ trung chứ gì. Anh đâu có phủ nhận điều đó.

- Anh cố tình không hiểu phải không. Thôi, em không nói nữa đâu.

Cô im lặng, rồi nhắc lại một lần nữa :

- Cô ấy đẹp lắm, rất đẹp, làm gì vậy ?

- Họa sĩ.

- Nữ họa sĩ à ? Lãng mạn đấy, thế cổ tên gì ?

- Hoàng Thúy.

- Tên nghe quen quen, hình như em có đọc một bài báo viết về cổ, anh có người yêu đặc biệt lắm. Còn tính tình thì sao ?

- Hình như khá đặc biệt, anh thấy vậy.

- Nghe cách anh nói, em nghĩ là anh yêu ghê gớm.

Quốc Uy mỉm cười, nụ cười như xác nhận. Nhưng không muốn nói ra.

Hoàng Uyên buột miệng :

- Có nhiều hơn với em ngày xưa không ?

Hỏi xong cô hơi ngượng. Nhưng vẫn không thể nén lại. Và cô nhìn anh chăm chăm. Quốc Uy lại cười :

- Anh không thể nói được, mỗi người đều có vẻ riêng của mình.

Hoàng Uyên lắc đầu, như tự chế giễu mình :

- Em khùng quá, hỏi vậy mà cũng hỏi được.

Cô chớp chớp mắt, nghiêng đầu duyên dáng:

- Nhưng dù sao em cũng chúc hai người hạnh phúc, em nói thật đấy.

Quốc Uy lại gật đầu:

- Cám ơn em.

Hoàng Uyên chợt nhớ ra, cô nhìn đồng hồ, rồi cười như tiếc rẻ :

- Đến giờ nó vào học rồi, em đi nghe.

Quốc Uy hất đầu:

- Em cứ đi đi, lát nữa anh về sau.

Hoàng Uyên dặt tay con bé băng quay đường. Quốc Uy nhìn theo dáng cô. Có vẻ phụ nữ rất nhiều. Năm năm dù sao vẫn có tác dụng của nó. Chưa thể gọi là quên. Nhưng cũng không làm cho đau khổ. Bây giờ anh đã có Hoàng Thúy. Dù cho có xảy ra chuyện gì, anh cũng không vì tự ái mà buông rơi cô. Hoàng Uyên đã khơi cho anh ý nghĩ đó.

Buổi chiều Quốc Uy đến nhà Hoàng Thúy. Thấy anh, cô có vẻ ngạc nhiên :

- Chiều nay anh không làm việc sao ?

Anh nhìn cô, mắt nheo lên :

- Hôm qua anh đã nói thế nào, em không nhớ sao ?

- Và em cũng đã nói với anh rồi, anh đừng có nghĩ mà. Công việc phải quan

trọng hơn chứ, em không thích anh như vậy đâu.

Quốc Uy im lặng nhìn cô, thật sự không hiểu nổi. Nhưng anh vẫn thản nhiên:

- Thay đồ đi chứ, anh chờ.

Hoàng Thúy vào nhà một lát thì Hương Chi về đến. Lúc này anh ít gặp Hương Chi, vì cô đi suốt ngày. Thấy anh, cô sà xuống ngồi đối diện :

- Lâu quá không gặp anh, thấy anh hơi lạ.

- Là thế nào ?

- Có vẻ hiền hơn lúc mới gặp, nghe nói anh với nhỏ Thúy hay cãi nhau lắm phải không ?

- Không phải hai người, chỉ có một thôi.

Hương Chi giả vờ không hiểu :

- Chỉ có một à. Vậy là anh gây với nó, sao anh kỳ cục quá vậy ?

Quốc Uy đùa theo:

- Tại hứng.

Hương Chi phì cười, rồi nói nghiêm chỉnh:

- Thế có giống em không, một tuần gây nhau mấy lần ?

- Giống em ở chỗ một tuần cãi cọ bảy lần, và khác là anh không tham gia cuộc chiến, chỉ có mình Hoàng Thúy tấn công thôi.

- Nhỏ này kỳ cục thật, mỗi cái mỗi giận. Nghe nó kể nhiều chuyện em thấy vô lý dễ sợ, anh đừng chịu nó nữa.

Quốc Uy mỉm cười:

- Nhưng anh không làm được, đành chịu thôi.

- Chà, si tình dữ.

Cô liếc vào nhà, rồi cúi xuống nói nhỏ:

- Anh đừng có chịu nó quá như vậy. Có phải vì anh sợ mất nó không, đừng lo, nhỏ này mà yêu ai rồi thì yêu tới bến, nó không bỏ anh nổi đâu.

- Anh không nghĩ vậy, chỉ đơn giản là muốn làm cô vui thôi.

- Nhưng cũng vừa vừa thôi chứ, nhỏ này giận nhiều cái quá đáng lắm.

Chuyện có chút xíu cũng làm âm ỉ lên, em biết tính nó quá mà.

Ngay lúc đó Hoàng Thúy đi ra:

- Tính tao thế nào, hai người nói xấu gì tôi đấy.

Hương Chi nhún vai :

- Em chả dám.

Quốc Uy đứng dậy:

- Anh về nghe Chi.

- Chúc đi chơi không có cãi cọ.

Quốc Uy nhìn Hương Chi một cái như đe dọa. Nhưng Hoàng Thúy chỉ cười.

Nụ cười là lạ không hứa hẹn một chút cởi mở. Nhưng cả Quốc Uy và Hương Chi đều không để ý.

Ngồi bên nhau trong quán, Quốc Uy bắt đầu lên tiếng :

- Sáng nay em đi đâu vậy, anh đến tìm không có em, suốt buổi sáng anh không biết làm gì cả.

- Phải không ? - Cô hỏi với một nụ cười lơ lửng.

Quốc Uy không để ý, anh hỏi một cách quan tâm :

- Em đi đâu vậy ?

- Em đến nhà văn hóa, có chút công chuyện. Thế không gặp em thì anh làm gì ?

- Chẳng làm gì cả, về nhà nghe nhạc.

Hoàng Thúy hỏi như vô tư :

- Lúc sáng em thấy anh ngồi trong quán với chị nào đó, em nghĩ là bạn anh nên không gọi anh.

- Tại sao em không gọi ?

- Sợ bất lịch sự.

Cô hỏi với vẻ rất thản nhiên :

- Chị đó là ai vậy anh ?

- Một người bạn.

- Tên gì thế, em thấy chị ấy quen quen.

Quốc Uy mỉm cười :

- Cổ tên giống giống em đấy, Hoàng Uyên, nhưng em làm sao mà quen với cổ được, hai người cách nhau đến mấy năm, không phải bạn bè em đâu.

Hoàng Thúy cười tỉnh bơ:

- Em có cảm giác hai người không phải là bạn thường.

- Tại sao em nghĩ vậy ?

- Cách hai người nhìn nhau và cử chỉ của hai người rất lạ, bạn thường không như vậy, em đoán có đúng không ?

- Chà, tâm lý quá.

- Nhưng em đoán có đúng không ?

Quốc Uy ngồi im như suy nghĩ, cuối cùng anh gật đầu:

- Trước kia tụi anh quen nhau, em có khó chịu về điều đó không ?

Khuông mặt Hoàng Thúy rất bình lặng, thậm chí khẽ cười :

- Sao em lại khó chịu ? Đó là chuyện trước đây của anh, em đâu thể từ chối quá khứ của anh được.

Cô nghiêng nghiêng đầu, mắt vẫn nhìn xuống ly nước:

- Sao anh không kể về chị Uyên với em, em thích nghe lắm. Anh quen với chị ấy lâu không ? Lúc nào ?

- Lúc đó anh và cổ còn là sinh viên, lâu rồi.

- Vậy sao hai người không cưới nhau ? Không hợp nhau hả ?

- Không phải không hợp, mà vì cổ phải có chồng.

- Vậy hả ? Rồi sao nữa.

Quốc Uy nhú mảy như nhắc lại một chuyện không vui :

- Lúc đó tụi anh yêu nhau lắm. Nhưng anh lại coi trọng danh dự của mình hơn. Gia đình cô vợ nờ nên muốn gả cô cho một thương gia người Nhật. Ban đầu cô không chịu. Nhưng gia đình bắt buộc quá, mà anh thì nhất định không năn nỉ. Cuối cùng tụi anh chia tay.

- Chắc lúc đó anh đau khổ lắm ? Sao anh không tìm cách giữ chị ấy ?

- Lúc đó anh chán đời quá, và lại tự ái, ba cô đến nói nặng nhẹ anh đủ thứ. Thế là anh cương quyết chia tay. Không đầy một tháng sau cô lên xe hoa. Anh cũng có đến dự.

Hoàng Thúy mở lớn mắt :

- Anh không buồn à. Anh muốn chứng tỏ cái gì thế ?

Quốc Uy khẽ nhún vai :

- Muốn để gia đình cô thấy anh coi chuyện đó rất bình thường, muốn cho ông ta thấy không có con gái ông ta, anh vẫn sống được. Sau này anh công nhận là anh hơi ngông.

- Thế sau đó anh có buồn không ?

- Anh đâu phải là thánh, thời gian đó anh muốn điên lên, tối ngày cứ say sưa bỏ học, đến nửa năm sau anh mới gượng lại.

Hoàng Thúy ngậm ống hút trong miệng. Thông thả hút cho hết ly chanh. Cử chỉ của cô rất thản nhiên. Quốc Uy rút một điều thuốc, bình thản nhìn làn khói lơ lửng :

- Bây giờ nhớ lại, anh thấy như một sự chiêm bao, thậm chí còn ngạc nhiên vì mình đã cư xử như vậy.

Cô nhìn anh, nháy mắt:

- Cư xử thế nào, cao ngạo quá hả, anh hối hận là tại sao lúc đó không tìm cách giữ lại phải không ?

- Không, anh không hối hận. Nhưng dù sao đó cũng là bài học, trong tình yêu không nên tự ái như vậy. Tội nghiệp cô và tội nghiệp cả anh. Chưa đấu tranh thì làm sao biết có thành công hay không.

- Bây giờ anh còn tiếc không ?

- Không hề, anh quên chuyện đó rồi.

Hoàng Thúy không nói gì. Quốc Uy cũng im lặng hút thuốc. Một lát sau cô chợt quay lại anh, mỉm cười rất ngọt:

- Mình chia tay nha, mong là từ đây về sau sẽ không bao giờ còn gặp anh.

Nói xong cô đứng dậy, lách người ra khỏi bàn. Quốc Uy kêu lên sững sờ:

- Thúy.

Anh giữ tay cô lại:

- Em vừa nói gì vậy ?

Hoàng Thúy gỡ tay anh ra, đĩnh đạc :

- Em không thích làm người thế thân, mình chia tay đi.

Và cô cương quyết gạt anh qua, đi một mạch ra cửa. Cử chỉ đột ngột của cô làm Quốc Uy kinh ngạc tột độ. Anh hấp tấp dẫn tiền lên bàn. Rồi đuổi theo cô :

- Đứng lại, Thúy.

Nhưng cô vẫn tiếp tục đi. Quốc Uy đuổi kịp theo cô ở ngoài đường. Anh đứng chặn trước mặt cô:

- Em làm gì vậy, như vậy là sao ?

Hoàng Thúy nhìn thẳng vào mặt anh, nói điềm tĩnh và rành rọt:

- Em đã nói rồi, em không thích làm chiếc bóng của người khác, đừng bao giờ tìm em nữa.

Quốc Uy chặn lại :

- Thế nào là chiếc bóng ? Em giải thích rõ đi.

- Hãy nhìn lại tất cả những gì mình đã làm, lúc ấy tự nhiên anh sẽ có kết luận. Buông em ra đi.

- Khoan, em không được đi, không được cư xử với anh như vậy.

Hoàng Thúy cười rất tỉnh:

- Xin lỗi nhé, nhưng em không thừa nhận quyền lực của anh. Goodbye.

Cô lách qua anh, bỏ đi băng băng. Quốc Uy đứng giữa đường nhìn theo.

Muốn điên lên vì tức và bất lực. Rồi anh lững thững trở lại quán. Ngồi vào chỗ cũ suy nghĩ. Càng nghĩ anh càng không thể tin cô đã làm như vậy, đã có thái độ như vậy.

Giá mà trước đó cô khóc lóc giận dữ, có lẽ anh còn hiểu được sai lầm của mình. Đằng này cô bình thản cười nói như không có gì, không mảy may bị cú xóc hay tự ái. Cô cứ hỏi như nghe chuyện một người lạ. Đúng là Hoàng Thúy rất biết cách lên dây thần kinh người khác.

Con gái có những người có những phản ứng khó hiểu vậy sao ?

Điều Buồn Tình Yêu

Chương 10

Sáng hôm sau anh bỏ giờ làm để đến tìm cô Nhưng cô nhất định không ra tiếp, mặc cho Hương Chi thuyết phục. Cuối cùng Hương Chi đành nhượng bộ và bảo anh khoan đến tìm cô trong thời gian này. Còn anh thì cũng không còn cách nào khác hơn là bỏ về.

Suốt mấy ngày Quốc Uy hầu như không còn tinh thần làm việc. Thái độ của Hoàng Thúy làm anh điêu đứng cả người. Những ngày không gặp cô trở thành khoảng thời gian dằn vặt ghê gớm. Đến tìm cô Nhưng chỉ gặp Hương Chi Anh ngồi xuống ghế, lăm lăm nhìn cô:

- Thúy đi đâu hay là muốn tránh mặt anh ?
- Nó không có ở nhà, em không giấu đâu. Mấy hôm nay nó nhận vẽ Panô quảng cáo, chiều mới về.
- Vẽ ở đâu ?
- Ở nhà văn hóa. Nhưng anh đừng đến đó, nó giận luôn em đấy.
- Thúy không cho Chi nói chỗ của cô hả ?
- Dạ ! Thật tình không phải em sợ nó giận, nhưng nó đã như vậy, anh không thuyết phục được gì đâu, cứ từ từ đã.

Quốc Uy cười nhếch môi:

- Đến lúc này Chi còn bảo anh từ từ à, mấy ngày nay anh muốn phát điên vì cô ta Có có những hành động không giống ai cả.
- Ai bảo anh thật thà quá, tự nhiên anh nói với nó chi vậy ?
- Anh không muốn giấu giếm, đã quen thì phải thành thật với nhau chứ Hương Chi chắc lười:
- Em đã nói với anh tính nó rắc rối lắm, anh cũng biết trước rồi mà.
- Nhưng trong chuyện này, anh không ngờ cô phản ứng như vậy.
- Em nghe còn thấy lạ, huống gì là anh. Nếu nó làm bùng bùng lên thì còn dễ hiểu. Nhỏ này lạ thật, chuyện không đáng thì làm âm ỉ. Còn chuyện tức kinh người thì lại cười nói tỉnh bơ, không hiểu được.

Quốc Uy lắc đầu ngán ngẩm. Anh nói nhất gừng:

- Ngày trước anh cũng đã từng yêu. Nhưng tình cảm đó rất bình lặng. Hoàng Thúy thì khác, cô làm cho anh có lúc điêu đứng. Có lúc tưởng như trên thiên đàng, và ngay sau đó như bị đẩy xuống địa ngục, đã nhiều lần như vậy rồi.

Hương Chi tò mò:

- Nhưng anh thấy yêu ai nhiều hơn ?
- Anh quên Hoàng Uyên lâu rồi, cũng không nhớ về tình cảm đó nhiều. Thật

ra Hoàng Thúy cũng đâu để anh có dịp nhớ lại chuyện cũ.

- Chắc, hai người sao mà... Hay là anh cứ đến nó đi, không chừng có thể thuyết phục được, còn hơn là cứ chờ.

- Buổi trưa Thúy vẫn ở lại đó à ?

- Dạ.

Quốc Uy đứng lên:

- Thôi được, nếu không có cỗ ở đó, chiều anh sẽ đến.

Hương Chi cũng đứng lên, nói như dặn:

- Chắc anh phải kiên nhẫn lắm mới được, anh mà nóng lên thì sẽ gây nhau rồi lại có chuyện nữa.

Quốc Uy hơi quay lại :

- Anh không đến nỗi thiếu tự chủ đâu. Chi vô đi, anh về nghe.

- Dạ.

Cô đi ra khép cửa. Quốc Uy ngồi vào xe, nhìn đồng hồ. Chỉ mới hơn mười một giờ. Có lẽ hơi sớm. Nhưng anh không chờ nổi nữa.

Anh đến nhà văn hóa, và vào thẳng hội trường. Căn phòng rộng không một bóng người. Anh ra hành lang đi lên sân khấu. Và thấy Hoàng Thúy.

Cô đang ngồi quỳ một chân dưới sàn. Xung quanh là những hộp sơn, những tấm phong màn dựng choáng cả lối đi. Quốc Uy lách người qua những tấm phong, đến ngồi xuống bên cô:

- Chào em.

Hoàng Thúy ngừng vẽ, lập tức quay lại. Vẽ mặt đầy ngạc nhiên. Nhưng cô lại cười ngay:

- Xin chào.

Cách nói vừa xã giao vừa xa lạ như chọc giận Quốc Uy Nhưng anh nói tỉnh bơ:

- Trưa rồi, em không nghỉ một chút sao ?

- Em cũng định nghỉ đó chứ. Chờ em chút nha.

Có nhúng cọ vào rửa, rồi xếp lại các thứ, đứng dậy:

- Trưa nay rảnh lắm sao mà đến tìm em vậy ?

- Phải rảnh mới đến được sao ?

Hoàng Thúy nhún vai :

- Cái đó em không có ý kiến.

Cô đi về góc phòng, khoác giỏ lên vai:

- Đi uống chút gì nhé, khách đến không lẽ tiếp ở đây, kỳ quá.

Quốc Uy khoát tay:

- Không cần, anh đã mua cho em rồi.

Anh hất mặt:

- Xuống dưới kia đi.

Hoàng Thúy không phản đối. Cô bước xuống mấy bậc thang, đến ngồi giữa

những hàng ghế. Quốc Uy cũng ngồi xuống một bên, và đưa cô ổ bánh mì. Hoàng Thúy cầm lấy rất tự nhiên:

- Cảm ơn.

Cô bình thần cắn bánh. Quốc Uy không ăn, chỉ nhìn cô chăm chăm. Cách đón tiếp của cô rất nhẹ nhàng. Nhưng anh biết nhẹ nhàng như vậy càng khó gần hơn nữa. Thà cô cứ giận dỗi âm ỉ, có lẽ sẽ dễ chịu hơn.

Đợi cô ăn hết ổ bánh, anh chìa lon Pepsi ra:

- Uống đi.

- Anh chu đáo thật. Được một người bạn như vậy thật lý tưởng.

- Anh không có ý định làm bạn của em. Và cũng không phải đến tìm em với tư cách đó.

Hoàng Thúy mỉm cười thần nhiên:

- Không là bạn thì là gì, nếu là kẻ thù thì em không chịu khó ngồi nói chuyện thế này đâu.

Quốc Uy quay mặt chỗ khác. Thái độ của cô thế này thật khó mà nói chuyện. Nhưng anh không có ý định về. Thấy cô thần nhiên uống từng ngụm nước, anh đi thẳng vào vấn đề:

- Nói về chuyện của hai đứa đi, lần trước tại sao em làm vậy ?

- Em đã làm thế nào kia ?

- Anh không đồng ý thái độ của em, nếu giận anh thì cứ nói, tại sao bỏ về như vậy.

Hoàng Thúy quay lại:

- Có thể em về như vậy là đột ngột. Nhưng thật tình là em không thích ở lại.

Cái gì đã không được, tốt hơn nên dứt khoát nhanh chóng.

Quốc Uy làm lì:

- Em không chấp nhận chuyện cũ của anh, phải không ?

Hoàng Thúy lắc đầu:

- Nó đã xảy ra rồi, không chấp nhận cũng không được.

- Vậy thì tại sao em muốn dứt khoát.

- Thôi được, nếu vậy em sẽ nói, sau đó anh đừng tìm em nữa. Anh biết không, tính em kiêu hãnh lắm. Em không thích mình là thứ để người ta lấp vào khoảng trống.

- Nói cụ thể hơn đi.

Hoàng Thúy khoanh tay trước ngực, dáng điệu vô cùng bất cần :

- Đến giờ em mới hiểu tại sao anh cứ cố đeo đuổi em. Em đã tưởng em đáng yêu đến mức anh phải kiên trì chinh phục, nhưng em đã lầm, anh chỉ yêu bản sao của Hoàng Uyên, vì anh tìm thấy hình bóng của chị ấy qua em.

- Em đừng nói vậy.

- Em không nói vậy, đúng hơn là em rất thông minh khi nhận ra ý đồ của anh. Phải không ? Chỉ cần em có tên Hoàng là anh đã hài lòng vì giống tên

của chị ấy. Và nói chính xác hơn, em rất giống chị ấy, đúng không ?

- Em tưởng tượng ra chuyện kỳ cục gì vậy ?

- Đó là cách để anh tránh né, vậy thì em không có ý kiến, không có chuyện gì để nói cả.

- Em đừng có vô lý, thật không biết nên nói thế nào. Em có cách dồn người ta vào chân tường mà không thể phản ứng. Đầu óc em có bình thường không vậy ?

- Có chứ. Và rất sáng suốt, chính vì sáng suốt nên em dứt khoát không để bị lừa gạt nữa. Như vậy đủ lắm rồi.

Quốc Uy làm lì:

- Em tưởng tượng chuyện gì nữa vậy ?

Hoàng Thúy bình thản:

- Không phải sao, em cảm thấy anh đang bắt mẫn em, bắt mẫn ghê gớm vì em thông minh quá, em không để bị anh lừa gạt mãi.

- Em thông minh hay đầu óc toàn những chuyện hoang tưởng ?

Hoàng Thúy mím môi:

- Tại sao anh chứ bắt em phải nói ra, tự anh im lặng mà hiểu không được sao. Được rồi, nếu vậy em sẽ nói, nếu em không phát hiện ra thì anh định giấu em đến chừng nào ?

- Anh không giấu em gì cả.

- Vậy thì tại sao không kể với em, là anh đã vào quán với người yêu cũ. Thật nhé, em đã thấy hai người gặp nhau ở ngoài sân, đã nhìn hai người vào quán nước.

- Vậy sao lúc đó em không gọi ?

Hoàng Thúy khẽ nhún vai:

- Gọi như vậy làm sao em hiểu được bản chất thật của anh, rằng anh là tên lừa gạt.

- Em đừng nói nặng như vậy.

Hoàng Thúy như không nghe, cô cười nhếch môi:

- Anh nhớ không, suốt cả lúc đi chơi, em đã hỏi, hỏi rất kỹ là anh đã làm gì khi không tìm được em. Em muốn tự anh nói ra. Vậy mà anh không nói gì cả. Chỉ bảo với em là về nhà nghe nhạc. Nói dối ngọt ngào quá, anh không thấy lương tâm cắn rứt sao ?

Quốc Uy thở hắt ra:

- Anh không cảm thấy gì cả, và cũng không ngờ em đã bẫy anh như vậy.

Nghĩ gì không thể nói thẳng với anh sao Thúy. Việc gì em phải làm như vậy.

- Có như vậy em mới khám phá bản chất của anh, thành thật quá làm sao em phát hiện được.

- Được rồi, vậy em nghĩ gì về anh, và em đề phòng anh chuyện gì ?

- Em nghĩ đơn giản một điều, từ trước giờ anh chỉ xem em như một vật thể

thân. Còn em thì quá ảo tưởng, và em đang tự hỏi, bao giờ thì anh bỏ rơi em, vì em không thể giống Hoàng Uyên như anh muốn. Cũng có thể đến lúc nào đó, anh tìm được một người giống hệt chị ấy. Thế là anh sẽ nói với em rằng "Xin lỗi cô, cô không giống Hoàng Uyên của tôi".

Cô quay mặt chỗ khác, tạo một vẻ mặt lãnh đạm:

- Rất may là em phát hiện sớm.

Không kiềm được, Quốc Uy dậm mạnh xuống thành ghế:

- Cô càng nói càng khó nghe, cô coi tôi là cái gì vậy ?

Hoàng Thúy quay lại, mím môi:

- Là một tên lừa gạt, vô lương tâm, nói thể chính xác chưa ?

- Thật là đầu óc bệnh hoạn.

Quốc Uy quát lên, rồi đứng dậy bỏ đi. Nhưng anh gần đến cửa thì Hoàng Thúy gọi lại :

- Khoan, anh còn bỏ quên cái này.

Quốc Uy quay lại chờ. Cô bước tới, đưa chiếc chìa khóa ra. Anh giật lấy, giọng khô khan:

- Cảm ơn.

- Không có chi.

Quốc Uy định đi ra. Nhưng hình như không kiềm chế được, anh trở lại, đứng trước mặt cô:

- Không ngờ con người cô là vậy, muốn gì sao không nói thẳng đi, việc gì phải dùng mưu mẹo đưa tôi vào bẫy, tôi đâu phải là con nít, đừng đánh giá người khác thấp như vậy.

Hoàng Thúy ngồi im, không có một dấu hiệu phản ứng. Anh nhìn cô một cách căm giận, rồi tiếp tục:

- Đã vậy còn gán cho tôi những chuyện hoàn toàn không nghĩ ra nổi. Cô không sợ xúc phạm người khác sao, hay là đã quen coi thường tôi. Nếu vậy thì cứ chia tay Tôi cần gì một người coi thường mình.

Khuôn mặt Hoàng Thúy đỏ bừng lên, cặp mắt lóe lên một tia lửa. Nhưng cô vẫn không nói gì. Quốc Uy cũng không cần biết cử chỉ của cô, anh nói một cách tức giận:

- Từ trước giờ tôi đã chịu đựng cô quá nhiều rồi. Cô làm tình làm tội người khác như vậy, liệu có thấy sung sướng hơn không. Bây giờ tôi không chịu nổi cô nữa. Cứ chia tay đi. Cô không đề nghị thì tôi cũng tự dứt khoát, đủ rồi.

Hoàng Thúy cố nén cảm giác ghen ghen nơi cổ, nói thản nhiên:

- Vậy thì anh về được rồi chứ ? Xin lỗi nghe, tôi phải làm việc tiếp đây.

- Khỏi đuổi, yên chí đi, tôi không đến tìm cô nữa đâu.

Quốc Uy đi đã lâu mà Hoàng Thúy vẫn ngồi yên một chỗ. Cô gục đầu xuống, không muốn khóc mà sao nước mắt cứ rơi giọt rớt xuống tay Lăn đầu

tiên Quốc Uy có thái độ như vậy. Cô đâu có muốn nhận thái độ đó. Cô chỉ muốn nghe anh khẳng định cô đã nói bậy. Và cụ thể hơn, anh phải thề là yêu cô thật sự, yêu chính cô chứ không phải vì trốn chạy Hoàng Uyên.

Làm sao cô chịu được ý nghĩ anh luôn nhớ đến người yêu cũ, cô có phải là đá đầu. Nếu ngay thẳng thì anh đã không giấu như vậy. Đáng lẽ phải nói ra lâu rồi. Đã vậy khi kể lại còn bị xúc động, đau khổ. Sao số cô xui đến mức gặp phải một người lơ lửng như vậy.

Thật là đáng đời mình, từ chối người khác, làm cho người ta đau khổ. Cuối cùng mình còn đau gấp mấy lần. Cô bị quả báo thật rồi.

Nghe tiếng chân và tiếng cười nói ngoài hành lang. Hoàng Thúy như trở về thực tại. Cô đứng dậy, nặng nề đi lên sân khấu.

Cô ngồi trước tấm panô thật lâu mà vẫn không tập trung vẽ được. Cuối cùng cô thu dọn sơn, cọ. Rồi bỏ ra về.

Cả buổi chiều cô nằm dật dờ một mình. Không hiểu sao mình lại đau khổ thế. Đến giờ cô mới nhận ra rằng gần một tuần nay mình chỉ sống như cây cỏ, gần như không có linh hồn. Tại sao Quốc Uy, và cả Hương Chi đều không hiểu sự lãnh đạm của mình là che giấu tâm trạng thất vọng, tự ái. Tại sao người ta gây cho mình đau khổ một cách vô tự. Còn mình thì không thể phản ứng được. Và khi phản ứng thì chỉ đón nhận sự phũ phàng. Vậy mà chia tay thì lại càng thấy đau khổ. Mình thật vô phúc khi yêu phải một người như anh ta.

Điều Buồn Tình Yêu

Chương 11

"Tình ơi sao đi mãi nên sông dài mệnh mỏng. Vòng tay ôm nỗi nhớ xôn xao biển rộng. Vì em mất anh mất anh. Mùa xuân đã qua rất nhanh. Còn chẳng nỗi đau, nỗi đau tuổi xanh".

Hoàng Thúy đứng khoanh tay nhìn ra biển. Sau lưng là tiếng nhạc vọng tới. Bản nhạc vô tình gọi đúng tâm trạng của cô. Đúng là tình yêu đi rồi, mình còn ở lại với một trời buồn tênh. Trước mặt cô là biển. Còn gió thì cứ thổi tạt làm cho tóc bay tung lên. Biển chiều nay làm cho tâm trạng cô càng không bình thường. Nó cứ chơi vui, bấp bênh. Cô đứng yên lắng nghe tiếng nhạc, và cũng không hay mình khẽ khẽ hát theo.

Bóng chiều ngã xuống. Đêm buông xuống chiếm lĩnh bờ biển. Cảm thấy lạnh, Hoàng Thúy quay người trở vào. Nhưng cô chạm phải một người đứng phía sau. Quốc Uy ! Cô mở lớn mắt nhìn. Kiểu gặp này làm cô nhớ lần cô đứng vẽ ở thác Prenn. Anh cũng đứng phía sau quan sát cô làm việc. Không biết anh ta vô tình hay cố ý.

Không kiểm soát được cử chỉ của mình, cô hơi gật đầu chào như người quen. Rồi lách qua một bên định đi. Nhưng Quốc Uy bước theo chặn đường cô. Anh cúi xuống nhìn tận mặt cô :

- Lâu quá không gặp.

Hoàng Thúy cũng gật đầu:

- Vâng. Lâu quá không gặp.

- Đi dạo một mình ở đây, không ngờ lại gặp em, ra đây chơi à ?

- Không, có chút công chuyện.

- Bao giờ về.

- Sáng mai.

- Có cần quá giang không, mai anh cũng về đây.

- Thôi khỏi, cảm ơn.

Đứng yên một lát, không biết nói gì, Hoàng Thúy ngược lên, hơi cười như chào.

- Xin phép, tôi về trước nghe.

Thật bất ngờ, Quốc Uy giữ tay cô lại :

- Có cần khách sáo như vậy không ?

Không đợi cô trả lời, anh đổi hẳn thái độ :

- Em không cần ở lại hay em giả vờ ? Anh không tin em dừng dừng khi thấy anh, nhất là ở đây.

Hoàng Thúy cố nói cứng:

- Thật tình là tôi không có cảm giác gì cả, tại sao tôi phải giả vờ chứ.
- Vì em muốn chứng tỏ mình bản lĩnh, em dám khẳng định chiều nay em không buồn không, dám thề là không nhớ anh không.

- Không việc gì tôi phải thề thốt, anh nói vớ vẩn gì vậy ?

Vừa nói cô vừa bỏ đi. Quốc Uy cũng bước đi một bên cô :

- Anh nói đi dạo mà em cũng tin được sao ? Anh bận lắm, không có thời giờ để ra đây, nếu không cần tìm em.

- Chi vậy ?

- Để giải quyết chuyện hai đứa mình.

- Không phải tuần trước đã giải quyết rồi sao ?

- Giải quyết lúc nóng giận thì chưa phải là tuyệt đối.

Hoàng Thúy đứng lại, cố tình nhìn đi chỗ khác:

- Vậy anh muốn gì ?

- Anh hy vọng em đã nhận ra lỗi của mình.

- Không bao giờ, tôi chỉ muốn dứt khoát.

- Anh không tin.

- Tùy anh.

Giọng Quốc Uy nhỏ hần đi:

- Em đừng có thái độ như vậy nữa. Người gây ra chuyện là em. Anh không giận thì thôi, sao em lại cố chấp như vậy ?

- Tôi không cố chấp, chỉ làm theo đúng ý anh, là chia tay. Như vậy chưa đủ sao ?

- Nếu mọi chuyện hiểu lầm đều giải quyết theo cách đó, thì trên đời này không ai đủ can đảm có người yêu. Em đừng làm khổ anh nữa.

Mắt Hoàng Thúy chớp nhanh, mũi lòng. Chỉ một câu nói đúng lúc mà làm sụp đổ cả thành trì cô cố dựng lên. Bất giác cô mím môi để đừng bị khóc:

- Anh đừng có nói nữa, bộ anh tưởng em sung sướng lắm sao, anh không thành thật với em thì bảo em phải làm sao bây giờ. Chính miệng anh bảo muốn dứt khoát với em mà.

- Anh nói, nhưng anh đâu có nghĩ như vậy.

- Không nghĩ thì làm sao anh nói được, cả một tuần anh không thèm tìm em, như vậy không phải đã chứng minh sao ?

- Lúc đó anh giận quá, em vô lý và mắng anh thậm tệ làm sao anh bình tĩnh nổi.

- Vậy thì anh chia tay luôn đi. Trở lại tìm em làm gì.

- Anh xin lỗi.

- Em không cần, và không bao giờ tin anh nữa, em đến với anh hoàn toàn vô tư, thậm chí không có quá khứ gì hết. Còn anh thì sao, trước đây đã có người yêu mà cố giấu, và...

Quốc Uy ngắt lời:

- Anh không muốn giấu gì hết, vấn đề là không có dịp nói với em thôi, tính em mỗi chút mỗi giận. Gặp nhau có lúc nào hai đứa vui vẻ trọn vẹn đâu, làm sao anh dám nói chứ.

Hoàng Thúy vùng tay:

- Cho là anh không có dịp nói, cho là em tạm tin anh. Nhưng nếu còn yêu chị ấy thì anh quen với em làm gì. Vì tên em giống chị ấy phải không, có phải anh yêu bất cứ ai giống người đầu tiên của anh không ?

Quốc Uy thở hắt một cái, như quá sức chịu đựng:

- Anh đã nói không hề có, có cần anh phải thề không ?

- Không có, lại nói dối, chẳng phải lúc ngồi ở quán nước, anh đã bảo anh đã từng đau khổ sao.

- Nhưng chuyện đó qua rồi, anh quên rồi.

- Và anh còn bảo rút kinh nghiệm, phải đấu tranh này nọ. Nói vậy có nghĩa là anh hối hận chứ gì, còn yêu mới hối hận. Người ta bảo mỗi tình đầu là mỗi tình đẹp nhất mà, mà đã đẹp nhất thì làm sao quên được.

Quốc Uy cứng họng, và chỉ biết lắc đầu nhìn cô Cử chỉ của anh càng làm Hoàng Thúy nghĩ mình nói đúng. Cô tức tối dậm chân một cái :

- Nếu tôi yêu anh vì anh giống người yêu cũ của tôi, anh có chịu nổi không ? Sao anh coi thường tôi quá vậy, sao anh vô lương tâm quá vậy.

Quốc Uy cắn răng, quát lên:

- Thật là quá sức chịu đựng, tại sao cô cứ thử thách lòng kiên nhẫn của tôi hoài vậy ?

Hoàng Thúy bặm môi, bắt đầu sụt sịt:

- Nếu vậy anh ra đây tìm tôi làm gì ?

Quốc Uy đứng im. Cử chỉ của cô làm anh không đủ dũng khí nổi nóng nữa.

Anh nói nhỏ:

- Cho anh xin lỗi.

- Không thêm.

Quốc Uy bước tới, định kéo cô lại gần. Nhưng cô lập tức lùi lại. Anh không còn cách nào khác là đứng yên bất lực.

Chưa bao giờ anh hối hận như lúc này. Hối hận vì đã thành thật, quá thành thật với cô Hoàng Thúy đã cho anh một bài học là đừng có đại dốt kẻ thật chuyện cũ của mình. Cô ta ghen lên và làm anh điêu đứng. Thanh minh không được mà nói dối cũng không xong. Tệ hại hơn, điều đó lại làm cho cô đau khổ. Chuyện tình cảm có những lắt léo làm người ta phát điên lên được. Vậy mà anh không được nổi giận. Vì giận lên thì cũng không khác nào tự đánh vào đầu mình. Chỉ còn cách là thuyết phục.

Quốc Uy cau mặt, cố tập trung tinh thần lại:

- Chịu khó nghe anh giải thích một lần đi, sau đó em có quyền quyết định.

Nhưng nếu em nhất quyết chia tay thì suốt đời em sẽ bị hối hận. Vì anh cứ sống như vậy để yêu em, (so sweet) cũng không nhớ gì về chuyện cũ. Sao em thiếu tự tin quá vậy, em không tin mình đủ sức quyến rũ người khác hay sao ?

Hoàng Thúy nhìn mãi xuống một điểm, có vẻ suy nghĩ. Cử chỉ của cô làm anh thấy nhẹ đi, và nói đầy thuyết phục:

- Ngay từ lần đầu gặp, anh đã thích em, từ cử chỉ đến lời nói, thích đến mức bị em xua đuổi, anh vẫn kiên trì bám theo em. Nếu em nghĩ chỉ vì em giống Hoàng Uyên thì lầm rồi. Cô biết cách làm nổi bật sắc đẹp, chứ không đơn giản như em.

Bất giác Hoàng Thúy nhìn xuống người mình. Rồi ngẩng phắt lên, nhún vai:

- Nếu anh muốn em ăn mặc như người mẫu thì xin lỗi, em không thể chịu ý anh, em là em, dù có xấu hay thế nào thì vẫn là chính em, em sẽ không bắt chước chị ấy đâu.

Quốc Uy mỉm cười:

- Anh rất thích em nói như vậy.

Thấy cô đã dịu lại, anh chủ động choàng tay qua lưng cô Hoàng Thúy không phản đối. Cả hai tiếp tục đi dọc bờ biển. Không khí căng thẳng lúc nãy đã qua. Không ai nói ra, nhưng đã xem như làm hòa. Và khi không còn xích mích nữa. Hoàng Thúy càng trở nên dễ thương hơn. Khuôn mặt cô dịu dàng đa cảm hơn. Một vẻ mặt mà Quốc Uy rất thích. Vì những lúc như vậy, cô có vẻ dễ gần lạ lùng.

Bóng tối phủ kín bãi biển. Tối đến mịt mù đe dọa. Những ngọn đèn từ thành phố hắt ra cũng không đủ sức xua đi màu đen dày đặc. Bí ẩn. Nó gây cho con người cảm giác bé nhỏ, sợ sợ. Một cảm giác bất ổn khi đứng trước màn đêm mênh mông trên sóng nước. Hoàng Thúy đi sát vào Quốc Uy hơn, giọng cô thổ thổ như tiếng gió.

- Anh biết không, em chưa bao giờ dám đứng một mình vào buổi tối, lần đầu tiên em ở ngoài biển vào ban đêm, nếu không có anh thì em không dám đâu.

Quốc Uy siết cô vào người hơn:

- Sợ hãi ?

- Sợ lắm. Còn anh ?

- Anh không sợ thứ gì hết, trừ một điều.

- Đó là gì thế ? - Hoàng Thúy tò mò.

- Là lúc bị em giận, đòi chia tay.

- Hừ.

Cô đứng lại, choàng tay qua cổ anh, nhỏ nhẹ:

- Có thật là anh bị em chi phối không, thật chứ ?

- Rất thật.

- Thế, anh tuyệt đối chỉ yêu mình em chứ ? Có không ?

- Anh không bao giờ nói dối.

Anh chợt kéo cô đi về phía mấy bờ đá:

- Lại đây, anh có chuyện nghiêm chỉnh nói với em.

Hoàng Thúy tò mò đi theo anh. Cả hai leo lên một phiến đá rộng, ngó ra mặt biển. Quốc Uy choàng tay qua vai cô :

- Mấy ngày nay anh cứ tự hỏi, tại sao hai đứa không đám cưới, đó là cách hay nhất để hai đứa sống hạnh phúc, em có đồng ý không ?

- Hả ?

Hoàng Thúy buột miệng thốt lên một tiếng vô nghĩa. Quả thật điều này ngoài sự tưởng tượng của cô, đúng hơn là cô chưa bao giờ nghĩ tới. Cô ngồi thừ im lặng.

Quốc Uy như hiểu ý nghĩ của cô:

- Từ đó giờ em chưa nghĩ tới chuyện này phải không ?

- Vâng. Đúng là em chưa nghĩ tới.

- Sao vậy ?

- Em không biết, có lúc em có nghĩ thoáng qua, nhưng em không hình dung cụ thể, vì em nghĩ chuyện đó còn lâu lắm. Chưa phải bây giờ ?

- Sao không thể là bây giờ ?

Hoàng Thúy cau trán cố nhớ, rồi bật ra :

- Mình chỉ chính thức quen nhau có bảy tháng, anh không thấy ngắn quá sao ?

- Khi đã quyết định cưới thì quen một tháng cũng là đủ.

Thấy cô im lặng mãi, anh hỏi lại :

- Em nghĩ gì vậy ?

- Không nghĩ gì cả.

Quốc Uy quay mặt cô lại, cố quan sát những thay đổi trên nét mặt cô. Nhưng anh không thấy gì ngoài vẻ im lìm khó hiểu. Anh buông cô ra:

- Em không thích ?

Giọng Hoàng Thúy rời rạc:

- Cho em một thời gian nữa, và đừng hỏi tại sao, em chỉ muốn được yên ổn để suy nghĩ mà thôi.

Cử chỉ của cô làm Quốc Uy hơi lạ. Nhưng anh không hỏi vì tôn trọng cô.

Cả hai chợt rơi vào im lặng. Nhưng mỗi người với suy nghĩ riêng. Thái độ lạnh lẽ của Hoàng Thúy khiến Quốc Uy nhớ lại, từ lúc quen nhau đến giờ, cô hay có những lúc khó hiểu kỳ lạ. Đến nỗi anh nghĩ không bao giờ có thể chạm đến thế giới tinh thần riêng của cô.

Như bây giờ, cô làm cho anh nghĩ rằng chuyện kết hôn làm cho cô sợ hãi, chán chường. Muốn trốn tránh. Chứ không phải là sự ngượng ngùng. Không biết đến bao giờ anh mới hiểu được cô.

Điều Buồn Tình Yêu

Chương 12

Ngôi nhà nằm ở tận cùng con hẻm sâu thật vắng lặng. Như tách biệt với sự náo nhiệt của thành phố. Và tuy là trong tận cùng ngõ ngách. Nó vẫn đẹp khang trang, lộng lẫy như chính chủ nhân của nó.

Buổi trưa yên vắng. Cánh cổng cao khép kín như tách biệt với xung quanh. Người phụ nữ tuyệt đẹp ngồi một mình trong phòng. Chị đang say sưa với bức tranh thiên nhiên. Nét vẽ không điêu luyện như một họa sĩ thực thụ.

Nhưng cũng lấp lánh một vẻ tài hoa, phóng khoáng.

Chợt có tiếng chuông vang lên, ngắt thành hai nhịp. Nghe tiếng chuông, khuôn mặt thanh tú của chị như giãn ra, nồng nàn một nụ cười âu yếm. Chị buông cọ đứng dậy, nhẹ nhàng đi ra cổng.

Hoàng Thúy đang đứng chờ. Cô lách người vào sân, nhìn nhìn vô nhà :

- Có ai ở nhà không mẹ ?

- Mẹ đang chỉ có một mình. Vô đây con.

Chị đi ra nhà sau, mang lên đây bàn mấy thứ bánh và trái cây . Rồi ngồi xuống cạnh Hoàng Thúy:

- Ăn đi con. Sao tuần trước con không đến ?

- Con đi Vũng Tàu mới về.

- Đi chơi với bạn hả ?

- Không có. Con vẽ trang trí quán cà phê cho nhỏ bạn.

Người phụ nữ thoáng dăm chiêu:

- Sao phải đi xa vậy, tiền mẹ gởi con không đủ xài sao ?

Hoàng Thúy cười gượng:

- Đâu có, mẹ cho nhiều lắm đấy chứ, nhưng con thích vẽ để nâng tay nghề.

Chị lắc đầu:

- Bỏ đi. Vẽ như vậy con sẽ tự đánh mất mình đấy, mẹ muốn con là họa sĩ thật sự, chứ không phải một thợ vẽ. Đừng làm mẹ thất vọng nào.

Hoàng Thúy dạ nhỏ. Cô liếc nhìn ra cổng, rồi hỏi thật trọng:

- Hôm nay ông ấy có đến không mẹ ?

- Không. Chắc mai hay một gì mới tới. Con hỏi chị vậy ?

- Con muốn nói chuyện lâu với mẹ.

- Chuyện gì vậy ?

Hoàng Thúy cúi nhìn xuống bàn, buồn buồn:

- Anh Uy muốn đám cưới, anh mới nói với con hôm qua.

Hoàng Hương thoáng cười sung sướng, chị hỏi với một chút âu yếm:

- Nó đòi gấp vậy sao. Hai đứa mới quen nhau có mấy tháng sao nó nôn nóng vậy ?

- Con không biết, nhưng con khó nghĩ lắm. Con...

Cô im bật, khuôn mặt buồn hiu. Về buồn đó cũng thoáng hiện lên mặt

Hoàng Hương. Chị trở nên tư lự:

- Con không biết phải thế nào trong ngày cưới phải không ?

Hoàng Thúy dạ nhỏ. Nhưng ngón tay lúng túng đan vào nhau. Cô ngược lên, dăm chiêu

- Con chưa nhận lời ảnh, con muốn về hỏi mẹ trước. Không phải con sợ vì bị ràng buộc. Nhưng con không biết đến lúc đó phải thế nào ? Khi đám cưới là sẽ lôi kéo họ hàng, con...

Hoàng Hương gật đầu:

- Mẹ hiểu rồi. Vậy con có kể với nó về chuyện của con không ?

- Con chưa kể, trước đây thì không có dịp, bây giờ thì không dám. Có khi nào nói ra rồi, ảnh sẽ bỏ con không mẹ ? Con không muốn dối trá, nhưng thật sự... con không thể không mặc cảm.

Hoàng Hương cắn môi, quay mặt chỗ khác, giọng chị hơi nghẹn nghẹn:

- Điều quan trọng nhất là con không được nói về mẹ, không được để cho nó biết trên đời này con còn một người mẹ. Con hiểu không ?

- Con biết, nhưng trong ngày cưới của con không có mẹ, con tủi thân lắm.

Và ngay cả người thân nhất là chồng mà cũng phải giấu giếm như vậy có lỗi lắm mẹ ạ.

- Con phải giấu, vì chưa hẳn chồng con thông cảm đâu, và nếu nó không có thành kiến, thì chưa chắc gia đình nó có ý nghĩ tốt đẹp về con.

- Nhưng chẳng lẽ con phải giấu suốt đời.

- Con phải giấu, và phải quên con có mẹ. Mẹ đã hy sinh mười mấy năm, không lẽ bây giờ con yếu đuối như vậy.

Hoàng Thúy ngồi im, tủi thân. Nước mắt cô bắt đầu rơi xuống mặt:

- Bây giờ con phải làm gì hả mẹ, nhận lời hay từ chối và nếu nhận lời thì con phải làm sao ?

- Con phải đồng ý ngay, và đưa nó về ra mắt ngoại. Con không cần nói gì cả. Tự ngoại sẽ nói chuyện với nó.

- Nhưng ngoại sẽ nói gì với ảnh ?

Hoàng Hương cố mỉm cười:

- Nói như từ đó giờ vẫn nói với mọi người, rằng ba mẹ chia tay nên con sống với ngoại. Rằng mẹ đã chết rồi.

Hoàng Thúy bật khóc:

- Con không muốn nói như vậy, kinh khủng quá.

- Con hãy để ngoại nói, và cứ bảo khi lớn lên đã không biết mẹ là ai, như vậy sẽ không ai trách con cả.

Hoàng Thúy hỏi khế:

- Thế đám cưới của con, mẹ có dự không.

Hoàng Hương nhìn con gái, mỉm cười yếu ớt:

- Có lẽ mẹ sẽ không đến, như vậy hay cho con hơn.

- Nhưng con muốn có mẹ, con chỉ yên tâm khi có mẹ bên con.

Chị lắc đầu, dịu dàng:

- Ngoại cũng sẽ bảo vệ con được, con không yên tâm sao. Mẹ dặn điều này nghe Thúy, con nhớ đừng để chồng con tiếp xúc với gia đình mình nhiều. Để nó không biết gì vẫn hay hơn.

Hoàng Thúy trả lời không nổi, khuôn mặt cô có một vẻ sầu thảm thật bi đát. Nghĩ đến chuyện đám cưới, cô không thấy một chút vui vẻ nào nữa. Ngược lại, chỉ nơm nớp với mặc cảm về thân phận của mình.

Cô ở lại với mẹ đến tối. Khi cô về, Hoàng Hương giữ tay cô lại :

- Chờ mẹ một chút.

Chị vào phòng, mở tủ rút xấp tiền đi trở ra:

- Con lấy thêm tiền mua đồ cho đám cưới. Tiếc là mẹ không đưa con đi mua sắm được. Mẹ sẽ mua sẵn để ở đây, mai một con đến lấy.

Hoàng Thúy lắc đầu:

- Con cũng không biết gì để mua đâu. Anh Uy bảo khi nào con quyết định, anh sẽ đưa con đi sắm đồ cưới, mẹ không phải lo gì cả.

- Làm sao mẹ không lo được chứ, mẹ còn cái gì để vui hơn, ngoài việc chăm chút cho con.

Chị đẩy Hoàng Thúy ra cửa:

- Về đi con để tối. Tuần sau nhớ đến mẹ, ngày mai mẹ sẽ đi mua đồ cho con.

Hoàng Thúy ngập ngừng:

- Mẹ lo cho con như thế, ông ấy có biết không, con sợ...

Chị lắc đầu, dịu dàng:

- Ông ấy chiều mẹ lắm, con đừng lo Về đi con, tối rồi.

- Dạ.

Đưa Hoàng Thúy ra cổng rồi, chị trở vào phòng, ngồi thẩn thờ trước bàn phấn. Tin con gái lấy chồng làm chị vui buồn lẫn lộn. Sung sướng mặc cảm lẫn lộn. Và trên hết là nỗi ray rứt day vò... Rốt cuộc rồi đứa con gái yêu quý nhất của chị cũng không thoát được mặc cảm. Dù chị đã cố gắng tránh cho cô điều đó.

Hoàng Hương mở ngăn kéo lấy bức ảnh khổ lớn ra, im lặng ngắm nghía. Đó là hình chụp hai mẹ con vào năm ngoái. Ở tuổi ngoài bốn mươi, chị vẫn còn quá trẻ, vẻ mặt còn nồng nàn sức quyến rũ. Hoàng Thúy giống chị như tạc. Nhưng khuôn mặt thanh tú hơn, trong sáng hơn. Cô là bản sao của mẹ thời con gái. Giống từ nhan sắc lẫn nét tài hoa. Chính điều đó làm chị sợ cho thân phận của cô Và tránh tuyệt đối để cô đi vào vết đổ của chính mình.

Bây giờ nhìn lại, chị còn thấy cuộc đời như giấc mơ. Một giấc mơ với tất cả ngọt ngào lẫn vị đắng. Khi ấy chị mười tám tuổi, nổi tiếng là hoa khôi và tài hội họa. Rồi chị học trường mỹ thuật cũng nổi tiếng như khi còn sống ở quê, nổi tiếng nhanh chóng và hoà nhập cuộc sống thành phố cũng nhanh chóng. Và chị yêu phải một gã công tử ăn chơi, hào hoa, yêu mù quáng, cho mù quáng. Để đến khi có thai Hoàng Thúy thì tất cả đều vỡ mộng. Bây giờ nhớ lại, chị vẫn còn rùng mình. Vừa rùng mình vừa phục sức chịu đựng cũng như sự lẫn lộn vào cuộc sống. Khi biết mình bị bỏ rơi, chị nhanh chóng gạt nước mắt để nghĩ đến cách sinh sống. Và chị bỏ học làm vũ nữ, trước khi thân thể biến dạng. Bốn tháng ngắn ngủi đó cũng giúp chị đủ điều kiện để sinh con. Với chị bây giờ, điều đó đúng là một cơn ác mộng.

Khi người ta đã rơi vào hố sâu, thì người ta cứ trượt tới, lăn tới. Và chị sống nhờ vào nhan sắc hơn là tài năng hội họa. Cứ đi qua cuộc đời của những người đàn ông một cách nhẹ tênh. Và đã trở thành sự ám ảnh của gia đình. Bà ngoại Hoàng Thúy cương quyết từ chị và mang Hoàng Thúy về quê. Chị không phản đối. Vì dù mình vậy bản, chị vẫn muốn con mình có một cuộc đời bình thường. Một cuộc đời trong sạch, không bị thành kiến. Đối với chị, Hoàng Thúy là hiện thân của sự thanh cao và chị gởi tất cả hy vọng. Và chị cứ đi bên cạnh cuộc đời cô trong bóng tối. Chị bằng lòng như vậy.

Một tuần sau chị mạnh dạn đến tìm Hoàng Thúy để đưa cô đi mua sắm. Lần đầu tiên hai mẹ con đi chợ với nhau. Cả chị và cô đều vui vẻ, hân hoan khó tả. Đi chơi với mẹ. Hoàng Thúy mặc bộ váy ngắn trẻ trung như một cô bé. Cả hai đều không quan tâm đến xung quanh. Cũng không để ý có vài người đi đường cứ ngoái lại nhìn, có vẻ ngưỡng mộ.

Hoàng Thúy kéo cô vào shop vải. Cả một buổi trời chị chăm chú xem catalogue tìm những mẫu áo thích hợp cho từng loại vải. Chị làm việc đó với một sự say sưa đặc biệt. Ban đầu Hoàng Thúy còn chịu khó tìm. Nhưng mãi rồi cô cũng chán. Cô kéo kéo áo chị:

- Nhiều rồi mẹ ơi, đi mẹ.

- Khoan, còn những kiểu đồ ngủ nữa, mẹ muốn con chăm chút hơn nữa. Có chồng rồi phải ăn mặc cho ra dáng một chút. Đồ con mặc còn đơn giản lắm. Câu nói của mẹ làm Hoàng Thúy nhớ tới Quốc Uy Anh đã có lần bảo cô không biết làm nổi bật sắc đẹp của mình như Hoàng Uyên. Lúc đó cô thấy tự ái vì mặc cảm. Bình thường cô cũng thích xí xọn. Nhưng bây giờ cô không muốn thế. Thậm chí ngược lại, muốn mình lười thôi đi. Bởi vì cố gắng làm đẹp thì vô tình cô bắt chước Hoàng Uyên rồi.

Nghĩ đến đó, bao nhiêu hứng thú vụt tan biến đi. Hoàng Thúy kéo áo mẹ:

- Thôi mẹ ơi, mua nhiều quá con không mặc đâu. Con không thích mặc đồ đẹp đâu.

Hoàng Hương không hiểu tâm lý con gái, chị chỉ mỉm cười :

- Nếu con mệt thì cứ ngồi chơi, để mẹ chọn cho con.

Cô búơng bình:

- Nhưng con không thích mặc đồ đẹp, con nói thật mà.

Hoàng Hương cười âu yếm:

- Mẹ biết con gái mẹ đẹp, nhưng bao nhiêu đó chưa đủ. Con phải biết cách ăn mặc để làm nổi vẻ đẹp của mình. Con hiểu không ?

"Nếu làm thế thì giống hết Hoàng Uyên rồi. Mình không muốn, mình thật sự không muốn" - Hoàng Thúy nghĩ thầm. Và cô nhất định đòi về. Hoàng Hương cho là cô mệt nên không ép. Chị nghĩ sẽ tự mình mua sắm cho cô sau. Đây là điều làm chị hứng thú nhất. Và chị có thể chăm chút cho Hoàng Thúy mãi mà không thấy chán.

Khi hai mẹ con vào tiệm nữ trang thì gặp Quốc Uy từ trong đi ra. Thấy anh, Hoàng Thúy lúng túng muốn tránh đi lập tức. Nhưng Quốc Uy đã đi về phía cô. Anh cúi đầu chào Hoàng Hương. Rồi quay qua cô như chờ cô giới thiệu. Cô bối rối không biết nói thế nào, thì chị đã chủ động lên tiếng :

- Dì là dì của Hoàng Thúy, con cứ gọi là dì. Bạ Hôm nay đi công việc, dì ghé đưa nó đi chợ. Hình như con là...

Hoàng Thúy nói gượng gượng:

- Đây là anh Uy, lần đó con có kể với... dì.

Thấy vẻ ngượng ngập của cô, chị vội lên tiếng át đi :

- Nhìn Quốc Uy là dì đoán ngay rồi. Thấy mặt con dì bằng lòng lắm. Vậy con vừa đi sắm đồ đấy à ?

Quốc Uy mỉm cười, giọng nhã nhặn:

- Con muốn đi xem trước những kiểu nữ trang, sau đó mới đưa Hoàng Thúy đến chọn.

- Vậy à, con chu đáo quá nhỉ, gì thì cũng sắp đến ngày cưới rồi. Chuẩn bị trước vẫn hay hơn.

- Dạ, con cũng nghĩ vậy.

Hoàng Hương cười thân mật:

- Dì định tặng riêng cô dâu một món quà, sợ đến ngày cưới hai đứa dì không dự được. Nhưng bây giờ để hai đứa lựa chọn, như thế vui hơn. Dì đi trước nhé Thúy, hôm nào đi thành phố dì sẽ đến con.

Quốc Uy có vẻ ngạc nhiên, anh hỏi thật lòng:

- Dì Ba bảo là không đến đám cưới tụi con được sao, sao có thể...

Hoàng Thúy nhìn mẹ lo ngại. Nhưng chị nói thật ôn hoà, bình tĩnh như không :

- Dì ở quê, nhà làm ăn túi bụi, sợ lúc đó không rảnh tay được, để dựng nó đến dự thay cũng được. Cho nên dì muốn có quà trước cho cô dâu đấy.

Không để Quốc Uy kịp phản ứng, chị chủ động chào cả hai, rồi nhanh nhẹn băng qua đường.

Hoàng Thúy im lặng nhìn theo, không nói được câu nào. Cô cúi đầu nhìn xuống chân, vẻ buồn buồn, xa vắng. Quốc Uy cúi xuống nhìn túi xách trên tay cô:

- Em mua gì vậy?

- Mua vải, này giờ đi dắt em đi.

Thấy cô cứ ngó mãi xuống đất như không muốn nhìn anh. Quốc Uy kéo mặt cô lên:

- Em làm sao vậy, sao mặt ỉu xiu vậy ?

Hoàng Thúy cười gượng:

- Đâu có gì, tại này giờ đi lâu nên em bị mệt.

Quốc Uy cầm lấy túi xách cho cô:

- Vậy mà không nói với anh, mình tìm quán nước ngồi đi. Chừng nào em hết mệt thì đi với anh.

Hoàng Thúy ngoan ngoãn đi theo anh. Ngồi trước hai ly nước, Quốc Uy khuấy nhẹ ly, mắt vẫn không rời khỏi cô:

- Hôm nay em dễ thương lắm, mặc đồ này em giống một cô bé nhiều hơn.

- Vậy hả ?

- Quả thật là em rất đẹp, càng ngày anh càng thấy em đẹp hơn. Đến nỗi anh không nghĩ là trên đời này còn có người nào đẹp nữa.

Hoàng Thúy ngước lên, cười gượng:

- Vậy hả ?

Quốc Uy suy nghĩ một lát, rồi quay lại cô:

- Em giống dì em lắm Thúy. Giống như hai mẹ con vậy. Thế em có giống mẹ em không ?

Khuôn mặt Hoàng Thúy hơi mất tự nhiên. Nhưng cô cũng cố cười:

- Em không biết, từ nhỏ em sống với ngoại nên không biết gì cả.

Rồi cô im lặng. Cô thầm mong Quốc Uy đừng hỏi nữa. Tốt hơn hết là đừng hỏi. Vì cô không muốn dối trá với anh. Và cũng không thể nói thành thật.

Chẳng lẽ cô kể với anh rằng mẹ cô đã từng là vũ nữ. Đã từng sống hờ tạm dựa vào tiền của những người đàn ông. Và cho đến giờ bà vẫn như vậy. Nói ra liệu Quốc Uy có thông cảm được không, hay sẽ coi thường cô. Và sẽ khinh thường cả mẹ. Quả thật cô không sao chịu nổi điều đó.

Tốt hơn hết là anh đừng hỏi, đừng hỏi gì cả.

Hoàng Thúy cứ cụp mắt nhìn xuống ly nước, cố tránh cái nhìn của Quốc Uy. Nhưng anh không để ý về trốn tránh đó. Anh nói như nhận xét:

- Lúc này nhìn, anh không nghĩ là dì em ở quê. Nhìn dì ấy anh chợt muốn biết mặt mẹ em. Anh nghĩ mẹ em chắc sẽ là người tuyệt vời, vì như thế mẹ mới có cô con gái như em.

- Quả thật là em không biết, em không biết gì cả.

Hoàng Thúy nói khẽ. Cô cố tìm cách gì đó nói tránh đi nhưng đầu óc cô cứ

lộn xộn rối tung. Cảm giác bất an, mặc cảm làm cô không đủ sức vượt lên trên chính mình. Càng không thể vui vẻ như ý muốn.

Bây giờ cô chợt nhận thức trọn vẹn. Rằng có một gia đình cha mẹ bình thường thật là một điều hạnh diện. Một điều hạnh diện mà khi không xảy ra chuyện gì, người ta sẽ không nhận ra điều đó.

Buổi chiều cô theo Quốc Uy mua sắm với một vẻ thần thờ. Ý thức được đây là hạnh phúc của mình. cô đã cố gắng vui vẻ. Cố gắng hoà mình với Quốc Uy. Nhưng cô vui không nổi. Và để mặc anh lựa chọn các kiểu nữ trang mà anh cho là hợp với cô.

Khi Quốc Uy đeo vào tay cô chiếc vòng nạm kim cương, cô nhìn nhìn nó, cố tập trung, nhưng không sao tập trung để nói một câu gì đó có ý nghĩa. Anh nhìn cô, cười dịu dàng:

- Em thấy thế nào ?
- Cũng được, đẹp lắm.
- Nó hợp với em đấy chứ ?
- Chắc vậy.

Quốc Uy hơi băn khoăn:

- Nhưng nó không đủ bộ, không hợp với đồ cưới. Có lẽ phải chọn một bộ hẳn hoi.

Nói xong anh tháo chiếc vòng trả lại chủ. Và đưa mắt tìm một bộ khác.

Hoàng Thúy đứng nhìn lặng đặng. Cảm giác bất an lúc này cứ bám riết lấy cô. Đến nỗi cô không sao bình thường được. Và cô thụ động để Quốc Uy lựa chọn mang thử cho cô.

Cuối cùng mua cũng xong. Trên đường về Quốc Uy có vẻ không vui. Anh lái xe chậm chạp và rất ít nói. Thỉnh thoảng anh quay qua nhìn Hoàng Thúy. Cô ngồi dựa vào cửa, có vẻ thần thờ ảm đạm. Cái nhìn của anh cũng không làm cô cảm nhận được để quay lại. Cuối cùng Quốc Uy lên tiếng:

- Em làm sao vậy Thúy ?

Hoàng Thúy vội quay lại:

- Em không có gì cả, sao anh hỏi như vậy ?
- Hình như em không thích đi mua sắm với anh, đúng hơn là em rất miễn cưỡng khi đám cưới. Anh cảm thấy vậy. Anh cảm thấy em chưa yêu anh đến mức muốn ràng buộc. Và em nhận lời như một sự cưỡng bức.

Cô lắc đầu với nụ cười gằn như cố gắng:

- Nếu không yêu anh thì không khi nào em chịu bị trói buộc, anh cũng biết là em tự nguyện rồi. Cho nên anh đừng để ý đến em nhiều, được không ?
- Em bảo anh đừng chăm bẵm vào em, trong khi em sắp là vợ anh, em có thấy như vậy là nghịch lý không. Nói cụ thể là anh muốn biết tại sao em có thái độ này.
- Thái độ gì kia ?

- Gần như suốt chiều nay em như mất hồn, anh cố gắng lắm vẫn không lý giải được tại sao. Cuối cùng anh cảm thấy đám cưới này chỉ có anh là nhiệt tình. Còn cô dâu lại vô cùng miễn cưỡng. Chuyện gì xảy ra với em vậy ?

Hoàng Thúy ngược lên, cố tìm một cách nói thích hợp:

- Em nghĩ, có thể nhiều người cũng như em, khi cuộc sống của mình sắp thay đổi, người ta thường có cảm giác bất an. Con gái mà anh.

- Em sợ sống với anh sẽ không vui ?

- Em cũng không biết nữa, nhiều thứ lắm.

Cô ngập ngừng:

- Nhưng nếu bây giờ chỉ là người yêu, và đừng sống chung cứ yêu nhau mãi như vậy, anh có đồng ý không ?

Quốc Uy nhú mày :

- Anh không chấp nhận được, quan niệm đó kỳ cục quá.

- Em xin lỗi, mai một em sẽ không hỏi như vậy nữa.

- Và em hãy bỏ tư tưởng đó đi, đừng làm anh hoang mang nữa.

- Vâng.

Nhưng Quốc Uy hình như vẫn chưa yên tâm:

- Rõ ràng là từ lúc anh đề nghị đám cưới, em có thái độ khác đi, em trở nên xa vời khó hiểu quá, đến nỗi anh tự hỏi từ trước giờ tình cảm của em là gì, hay em vẫn chưa hiểu hết mình, tóm lại, chưa bao giờ anh tìm được cảm giác yên ổn nơi em, lúc nào em cũng làm anh bất an cả.

Hoàng Thúy nhìn anh một cái rồi quay chỗ khác, nói nhỏ :

- Em không muốn như vậy đâu, và anh cũng không hiểu được, anh không biết là đối với em, anh quan trọng ra sao đâu, em nói thật.

Quốc Uy cũng quay lại nhìn cô Cử chỉ của cô có vẻ thành thật. Tuy xa vời như dịu dàng, với một chút đa cảm. Lúc này cô lại có dáng vẻ mới cũng rất ấn tượng. Quốc Uy nhớ từ lúc quen nhau đến giờ, cô rất hay thay đổi tính cách. Lúc ngang bướng kiêu kỳ, lúc nồng nàn say đắm, lúc ghen giận cáu kỉnh. Và bây giờ là bàng bạc xa xăm. Cái nào cũng làm cho anh thích theo mỗi cách riêng. Bây giờ cũng vậy.

Điệu Buồn Tình Yêu

Chương 13

Hoàng Thúy ngồi tự lưng vào thành giường. Những ngón tay thon thả cẩn thận lật từng trang album. Cô mỉm cười một mình khi nhìn mình trong ảnh. Cả cô và Quốc Uy đều đẹp đến mức hoàn hảo. Hương Chi đã bảo đám cưới

cô là lãng mạn nhất trong số bạn bè. Cô cũng thấy như vậy. Thậm chí nó hoàn mỹ đến mức không gây một ấn tượng khó chịu nào dù là nhỏ. Cuộc sống tốt đẹp quá, đến nỗi cô thấy sự lo sợ của mình trước đây thật là viễn vông.

Có tiếng chuông reo, Hoàng Thúy nghiêng người qua nhắc máy:

- Alô.

- Em đang làm gì vậy ?

Đúng là Quốc Uy, anh chứ không phải ai khác. Tự nhiên cô lại cười:

- Không làm gì cả, em đang xem hình đám cưới.

- Vậy hả, này giờ em không buồn chứ ?

- Không buồn chút nào.

- Có trông anh về không ?

- Trông chứ. Nhưng anh đừng lo, em không buồn đâu.

- Ở nhà nếu buồn thì xem phim, hoặc vẽ gì đó, đừng nghĩ lung tung nhé.

- Không có đâu mà.

- Vậy thôi nhé, lát anh về.

- Bai.

Quốc Uy đã gác máy. Cô cũng bỏ ống nghe xuống. Chỉ có vậy thôi mà một ngày anh gọi ít nhất hai lần. Cách yêu thương của anh hơi mạnh mẽ và có chút gì đó chăm bẵm. Nhưng nó không làm cô thấy ngột thở. Ngược lại, cô vô cùng sung sướng về điều đó. Thậm chí anh có biểu hiện hơn thế cũng được.

Hoàng Thúy đứng dậy cất quyển album vào ngăn kéo. Rồi cô mở tủ đứng, lấy bìa sơ mi trên ngăn đầu xuống. Cô ngồi ngay xuống nền gạch, tò mò lật từng thứ ra xem.

Giấy tờ hơi lộn xộn, đó là những giấy tờ nhà và các loại văn bằng của Quốc Uy. Trong đó rải rác những bức hình chụp của gia đình, và hình Quốc Uy lúc còn nhỏ. Hoàng Thúy cầm mãi một bức hình trên tay, nhìn không chớp mắt. Đó là cảnh gia đình anh bên bờ biển. Cả ba mẹ đến hai người chị của anh đều cười tươi. Có vẻ hạnh phúc và thân mật. Quốc Uy hay kể với cô về gia đình mình. Nhưng cô không hình dung cụ thể anh có một mái ấm tuyệt vời như vậy. Tự nhiên cô thấy chạnh lòng, buồn ngủi, cô chưa bao giờ được sống trong không khí thương yêu như vậy. Thậm chí cũng không biết mặt ba ra sao. Cô đã quen nghĩ đàn ông là những người vô lương tâm, hay làm khổ gia đình. Cho nên hình ảnh ba Quốc Uy làm cô rất ngạc nhiên.

Hoàng Thúy buông bức hình xuống, cầm một bức khác lên. Cô mở lớn mắt, nhìn trân trân khuôn mặt của những người trong đó. Đó là hình Quốc Uy chụp với gia đình Hoàng Uyên. Cô đoán lúc đó là sinh nhật ai đó trong nhà, vì có cả một ổ bánh lớn. Quốc Uy choàng tay qua vai Hoàng Uyên, bên cạnh anh là cô bé giống hao hao chị họ có vẻ thân như trong gia đình.

Vậy mà anh không bao giờ kể với cô là trước đây anh gắn bó với họ như vậy.

Hoàng Thúy thần thờ cất mọi thứ trở lại tủ. Một cảm giác gì đó như bị cào cấu trong lồng ngực, khiến cô thấy khó thở. Vừa ghen giận vừa tủi thân. Mà trên hết là sự uất ức. Quốc Uy còn giữ lại bức hình đó, chứng tỏ anh rất quý nó, và điều đó cũng chứng tỏ anh còn yêu Hoàng Uyên. Đúng rồi, làm sao mà anh quên cho được, khi anh đã hoà nhập với gia đình chị ta như vậy. Vì chị ta có thể cho anh một thứ mà cô không bao giờ cho được, đó là sự đầm ấm giữa các thành viên trong gia đình.

Nếu đó là hình hai người chụp riêng, có lẽ nó không làm cho cô đau đớn nhiều như vậy.

Môi Hoàng Thúy run lên. Nước mắt tuôn giọt xuống mặt. Cô khóc trong cảm giác choáng váng, như một người chợt phát hiện mình bị lừa dối. Mà là sự lừa dối vô tình, thế mới đau.

Buổi trưa Quốc Uy về. Anh kéo cô vào người, quẩn quít và âu yếm. Hoàng Thúy đáp lại những cử chỉ đó một vẻ gượng gạo. Cô nhìn mặt Quốc Uy, và chợt cảm thấy anh xa lạ vô cùng. Như còn một con người khác trong anh. Con người đã từng có quá khứ say đắm với người khác, mà tệ hại hơn là bây giờ vẫn còn như vậy.

Vậy là ngoài tình yêu dành cho cô, anh còn một góc tình cảm riêng giấu kín. Giống như người ta sống với gia đình này, đồng thời lại yêu quý một gia đình khác. Điều đó làm cô chịu không nổi.

Thà cô là người quá khứ để được nhung nhớ trong lòng. Còn hơn làm vật thế thân để được một tình yêu hời hợt.

Ý nghĩ đó làm Hoàng Thúy phát điên lên. Chịu không nổi nữa, cô lách người khỏi Quốc Uy, giọng khô khan:

- Để em đi dọn cơm.

Cô đi nhanh xuống bếp, đứng dựa tường, ngực phập phồng vì tức. Một lát sau có tiếng Quốc Uy đi xuống. Cô cố trấn tĩnh mình. Và bắt đầu dọn bàn ăn.

Cô làm mọi việc bằng cử chỉ thần thờ, vụng về. Quốc Uy phụ dọn với cô, anh vô tình kể những chuyện lặt vặt trong bệnh viện, và cười một mình.

Hoàng Thúy nhìn anh chăm chăm. Tự hỏi có nên hỏi hay không. Nhưng rồi cô tự nhủ phải im lặng. Nếu cô nói ra, điều mà cô nhận lại sẽ là sự đề phòng. Mà khi anh đã cẩn thận đề phòng, thì làm sao cô hiểu được bản chất thật của anh.

Phải nghi ngờ một người mình thương duy nhất thì thật là bất hạnh vô cùng. Cô ăn một cách vô hồn. Quốc Uy chợt buông đũa xuống, chống tay nhìn cô chăm chăm:

- Em làm sao vậy ?

- Không có gì cả.

- Nãy giờ em không nói gì hết, và cứ nhìn anh, nói thật với anh đi, lại có chuyện gì nữa vậy ?

Hoàng Thúy vẫn lắc đầu :

- Em bình thường thôi, không có gì đâu.

Nhưng Quốc Uy vẫn không bỏ qua :

- Đừng có giấu anh, anh biết em rõ lắm, chắc chắn là có chuyện gì đó, nói với anh đi.

Không kìm được, giọng cô lạnh tanh:

- Tôi bị nhức đầu, đừng hỏi nữa được không ?

Nói xong cô đứng dậy, bỏ đi lên phòng. Quốc Uy cũng vội vã đi theo :

- Em làm sao vậy, sao tự nhiên cau có với anh như vậy. Lúc nãy em rất bình thường kia mà.

- Tính tôi là vậy đó, thất thường lắm, có lẽ tôi không đáng yêu như người khác đâu.

Cô hát tay anh ra. Đến nằm lăn sát vào góc giường. Lấy chiếc gối dằn lên mặt. Quốc Uy nhìn cô một cách ngạc nhiên. Nhưng anh vẫn kiên nhẫn gỡ chiếc gối khỏi tay cô:

- Em giận anh chuyện gì, rõ ràng là em rất giận, nói với anh đi Thúy, anh năn nỉ mà.

Hoàng Thúy ngồi lên, một mực cúi đầu xuống gối, tay choàng qua chân, nhất định không trả lời những câu hỏi của anh. Cử chỉ của cô làm anh bất lực ngồi yên. Anh không đủ sức để tức cộ Nhưng bực mình chịu không nổi.

Cuối cùng anh nghiêm giọng :

- Em biết anh ghét nhất điều gì không Thúy, nếu em giận gì thì cứ nói, anh còn có thể hiểu để giải thích với em, đằng này em cứ im lặng dần dần, làm vậy có ích gì kia chứ. Vợ chồng mà em không cởi mở hơn được sao.

- Tại sao tôi phải cởi mở với một người không thành thật với mình.

Cô đứng dậy, lặng lẽ thay đồ. Trước khi ra khỏi phòng, Quốc Uy giữ tay cô lại:

- Em định đi đâu vậy ?

- Đi đâu chưa biết, chủ yếu là để đừng thấy mặt anh.

Cô rời khỏi nhà. Và trở về nhà trọ tìm Hương Chi Cô nằm ngửa ra giường, nói với Hương Chi một câu không đầu không đuôi :

- Kiếp trước tao đã làm gì để phải bất hạnh thế hả Chi, tao có tội gì kia chứ.

Hương Chi ngồi bó gối bên cô :

- Lại giận anh Uy ?

- Nếu được giận thì còn đỡ, còn có thể gây gổ rồi hòa. Đằng này không muốn gây, có những chuyện không thể giải quyết bằng cãi cọ.

- Chuyện gì nghiêm trọng vậy ?

- Lúc này tao phát hiện anh ta còn giữ lại bức hình chụp với gia đình chị Uyên, có vẻ còn trân trọng lắm.

Hương Chi ngóc đầu lên :

- Có chuyện đó nữa sao ?

Hoàng Thúy nhìn đăm đăm lên trần nhà :

- Có nghĩa là trong sâu thẳm nhất, anh ta không quên được chuyện cũ. Cũng đúng thôi, người ta là con nhà nề nếp, có cha mẹ chị em. Còn tao thì sao, suy cho cùng, tao là một đứa con hoang.

- Im đi Thúy, không được nói như vậy.

Hoàng Thúy nuốt nước miếng, mím môi:

- Chạy trốn sự thật làm gì, nếu bất ngờ anh ta hỏi về ba tao, tao sẽ nói thế nào đây, rằng em không biết ba em là ai. Anh ta có cha mẹ đầy đủ, làm sao anh ta tưởng tượng được có một người từ dưới đất bay lên trần gian.

- Mà đừng có lẫn lộn sự việc như vậy. Tình cảm anh Uy là một chuyện, còn gia đình là chuyện khác. Mà lệch lạc quá rồi đó.

- Tao không lệch lạc đâu. Mà có tin về số phận không ? Tao rất giống mẹ tao. Từ nhỏ mấy dì đã bảo tao giống mẹ tao như tạc. Mẹ tao thích vẽ, tao cũng vậy. Mặt tao cũng giống mẹ tao. Thế thì đường tình duyên cũng vậy thôi. Mẹ tao bị ba bỏ rơi. Tao không đến nỗi bị anh Uy bỏ. Nhưng chỉ là đón nhận duyên thừa. Anh ta chỉ cưới tao vì không thể cưới được chị Uyên.

Bằng chứng là anh ta cứ áp ủ hình bóng chị ấy.

Hương Chi nói khẽ :

- Đúng ra, anh Uy không nên làm như vậy.

- Chuyện tình cảm mà, làm sao bắt buộc được.

Cô chột ngời bật dậy :

- Tao không chịu nổi cảm giác mình là vật thể thân, mà có hiểu được không. Chẳng lẽ bây giờ tao li dị anh ấy. Còn sống chung mà biết người ta chỉ có bề ngoài với mình, mà có chấp nhận được không.

- Sao lại nghĩ đến chuyện li dị, nói bậy.

Hoàng Thúy cúi mặt xuống, ủ rũ :

- Nghĩ thì có thể nghĩ đủ thứ, chứ tao không làm nổi chuyện đó đâu. Điều tệ hại bây giờ là tao thương anh ta nhiều hơn anh ta thương tao.

Cô dậm chân, uất ức:

- Chết tiệt tình cảm đó đi, tao ghét như vậy lắm. Nếu đã bất hạnh thì thà như mẹ tao đi, sống vì tiền thôi, đừng thêm thương ai cả.

Hương Chi nói như có lỗi :

- Có lẽ tao đã sai lầm khi lúc trước cứ gán ghép mày cho anh Uy.

- Đừng nghĩ vậy nữa. Nếu không có mày thì tự tao cũng sẽ thương anh thôi.

Người ta chỉ có một cuộc đời để sống, không thể có chữ nếu được.

Cô thở dài, khoát tay :

- Không nói chuyện đó nữa, nói ra chỉ thấy nặng nề thêm thôi.
Cô quay lại lấy chiếc gối, ôm vào lòng, lặng thinh. Hương Chi cũng không nói gì. Thật lâu, cô lên tiếng :

- Anh Hoài đang được con gái ông giám đốc chiếu cố đấy Thúy.
- Chiếu cố thì sao ?
- Thì có nghĩa là, nếu anh coi trọng sự nghiệp hơn anh sẽ biết phải chọn ai, hiểu không ?

Hoàng Thúy chờ người ra :

- Có chuyện đó nữa hả, nhưng anh có chọn chưa ?
- Tao đang ở tâm trạng con cá nằm trên thớt, không biết lúc nào đó bắt hạnh sẽ chụp xuống mình.

Hoàng Thúy trầm ngâm :

- Tao không tin anh thay đổi đâu, hai người quen nhau mấy năm, bỏ không dễ đâu.
- Nhưng tao không mang lại gì được cho anh, còn nhỏ đó thì có ông bố lý tưởng, hiểu không.
- Thế anh nói với mày làm sao ?
- Chưa nói gì cả. Nhưng tao linh cảm vậy, lúc này anh ít đến tao lắm, bảo là bận. Cứ nghĩ mấy lúc không đến tao là anh bắt đầu làm quen với nhỏ đó, tao muốn chết đi cho rồi.

Cô ngừng lại để thở, rồi nói âm thầm :

- Có lẽ đến lúc nào đó, tao sẽ là người bị bỏ rơi.

Hoàng Thúy thần thờ nhìn Hương Chi Trong đầu cô vùn vụt những ý nghĩ lướt qua Vừa đau phận mình, vừa đau phận người. Cô nhớ ngày còn đi học, cô đã từng nhận mũi trêu chọc cái cách yêu ra riết của anh Hoài. Yêu người ta như thế rồi lại không yêu nữa. Con trai trên đời này sao không chết hết đi cho rồi.

Còn Quốc Uy của cô thì có vợ rồi còn vẫn vương người cũ. Mỗi người đáng ghét một cách. Giá mà có thể lấy trái tim anh ta ra lau sạch ký ức. Như thế cuộc đời thanh thản biết bao.

Cô lặng lẽ đứng dậy ra về. Hương Chi vẫn ngồi ủ rũ trên giường. Cả cô và nó đều thảm hại như nhau, an ủi nhau thì thật là buồn cười.

Hoàng Thúy đi lang thang ngoài đường. Khi cô về nhà thì Quốc Uy đã đi làm. Cô đứng thờ người giữa phòng. Không biết phải làm gì.

Cô chợt muốn vẽ. Phải rồi, đã lâu rồi cô không còn tư tưởng để sáng tác. Cả một thời gian dài tư tưởng cứ phân tán, cứ quanh quẩn với chuyện lấy chồng. Nếu không có chuyện buồn, có lẽ cô đã quên mất mình từng có một nỗi đam mê.

Cô loay hoay soạn giấy cọ. Trong đầu cuộn cuộn niềm hứng thú vừa bật lên. Một hình ảnh cụ thể để thể hiện nỗi chán chường tình yêu. Mà nỗi buồn tình

yêu thì dù cho thế nào đi nữa, nó vẫn bàng bạc sự lãng mạn. Nó cụ thể chứ không cần gì tưởng tượng như trước kia.

Hoàng Thúy vẽ mê mải, đến nỗi buổi chiều xuống lúc nào cô vẫn không hay. Đến lúc Quốc Uy đẩy cửa vào phòng, cô mới chú ý ngoái lại nhìn. Rồi quay lại tập trung vào bức tranh.

Quốc Uy đến đứng bên cạnh cô, hai tay cho vào túi, anh nghiêng đầu nhìn lên bức tranh chưa hình thành, rồi lại nhìn qua cô. Vẻ chăm chú của cô làm anh không muốn quấy rầy. Và cứ đứng nhìn, chờ đợi.

Cuối cùng anh giữ tay cô lại :

- Cho anh nói chuyện một chút được không ?

Hoàng Thúy buông cọ xuống, quay lại nhìn như hỏi. Hai người cứ đứng đối diện ngó nhau. Mỗi người với một tâm trạng riêng. Quả thật bây giờ cô không nhớ chuyện lúc trưa nữa. Hay có nhớ, nhưng không quan tâm. Bây giờ tâm trạng cô bàng bạc nỗi buồn. Nửa hư nửa thực. Thậm chí sự ghen giận cũng trở thành thi vị. Vì cô đã biến tâm trạng đó thành hình ảnh thoát ly thực tế. Và cô sống với nó nhiều hơn.

Quốc Uy không hiểu điều đó. Không cách nào anh hiểu được sự biến chuyển tâm lý đó. Anh chỉ nhớ lúc trưa cô đã dẫn dắt, và anh vẫn không yên tâm nếu chưa hiểu được cô nghĩ gì. Cho nên vẻ mặt dịu dàng xa vắng của cô làm anh ngạc nhiên.

Anh hỏi một cách thận trọng :

- Em nghĩ gì vậy ?

Hoàng Thúy lắc đầu, miệng thoáng cười :

- Không nghĩ gì cả.

- Còn giận anh không ?

- Em không nghĩ gì hết.

- Nói thật với anh đi, lúc trưa em làm sao vậy. Phải có một chuyện gì đó, nếu không em đã không cúi kính như vậy.

Hoàng Thúy tư lự nhìn tránh ra cửa sổ :

- Em buồn vì cảm thấy anh không thật tình với em.

Quốc Uy nhíu mày lặp lại :

- Anh không thật tình với em ?

- Không phải như vậy sao ?

Vừa nói cô vừa đi đến mở tủ lục tìm tấm hình. Rồi đến trước mặt anh, lặng lẽ đặt lên bàn. Quốc Uy cầm lên xem, anh thoáng cau mặt, rồi xé một cách thản nhiên :

- Lâu rồi anh không để ý. Những cái này không nên giữ làm gì ?

- Trước mặt em, anh cũng đâu cần làm như vậy, em chỉ cần anh xóa bỏ nó không ý nghĩ, mà em biết, chuyện đó không thể được, phải không ?

- Có cần anh phải thế không, anh đã nói rất nhiều lần, anh quên cô ta rồi.

Hoàng Thúy quay mặt chỗ khác, hoàn toàn không tin :

- Nếu là em, anh cũng phải nói như vậy. Và mọi người ở hoàn cảnh đó đều bắt buộc phải nói như vậy. Bởi vì tình cảm thâm kín là một thứ trừu tượng, nói dối cũng đâu có ai biết.

Cô cầm cọ lên, định vẽ. Nhưng lại suy nghĩ một lát, rồi cười thản nhiên :

- Cho dù anh có nói thế nào đi nữa, em cũng không tin. Từ đây về sau em sẽ không quan tâm đến anh nữa. Coi như em đã lỡ kết hôn, lỡ bị lừa gạt. Em sẽ để hết tâm trí vào công việc, như vậy hay hơn.

Quốc Uy khoanh tay ngó ra cửa sổ, vẻ mặt lăm lì :

- Em xúc phạm anh quá mức rồi đó Thúy. Anh kiên nhẫn cũng có mức độ thôi. Nếu em bị nghi ngờ và gán ghép mãi, em cũng không chịu nổi đâu.

Nhưng Hoàng Thúy không quan tâm đến vẻ thành thật của anh. Cô bị bủa vây bởi quá nhiều thành kiến. Cho nên cô hoàn toàn bỏ ngoài tai mọi giải thích. Cô cầm cọ lên, tiếp tục vẽ. Như không có Quốc Uy ở đó. Thái độ của cô làm anh giận thật sự. Anh nhìn đồng hồ, rồi lẳng lặng bỏ xuống nhà, bắt đầu ngồi vào phòng khám.

Buổi tối hết khác, Quốc Uy đi lên phòng. Hy vọng Hoàng Thúy thay đổi thái độ. Nhưng cô vẫn đứng chăm chú bên giá vẽ. Cô làm anh nổi nóng. Anh bực nhất là bị đưa vào tình thế bất lực. Bị bỏ mặc không thềm quan tâm. Như vậy thì cách hay nhất là cũng đừng quan tâm đến cô ta.

Anh bỏ ra ngoài tìm một quán ăn. Rồi trở về nhà, nằm vào giường đọc sách đến khuya. Hoàn toàn không nhìn đến Hoàng Thúy. Đây là lần đầu tiên hai người gay cấn như vậy.

Sáng hôm sau anh đi làm thì cô vẫn chưa dậy. Buổi trưa anh không về, và cũng không gọi điện. Ban đầu Hoàng Thúy không để ý. Nhưng giữa chừng buổi chiều. Cô chợt thấy rung động, hoang mang. Ý nghĩ đó mạnh mẽ đến nỗi cô mất cả hứng thú để vẽ. Cố gắng lắm vẫn không sao tập trung nổi.

Cuối cùng cô bỏ dở bức tranh, và thừ người trong cảm giác trống vắng kỳ lạ. Cô thần thờ đến ngồi bên cửa sổ. Bị nỗi hoang mang dày vò, lần đầu tiên Quốc Uy có thái độ lạnh nhạt như vậy. Điều đó làm cô chịu không nổi. Hôm qua cô tưởng có thể không quan tâm đến anh. Nhưng giờ thì cô nhận ra không phải như vậy.

Và sự hoang mang biến thành cơn giận mới. Đủ thứ tâm lý phức tạp. Càng chờ lâu càng chịu không nổi. Cô đi xuống nhà. Không biết Quốc Uy đã về từ lúc nào, và đang ở trong phòng khám. Khách ngồi chờ dọc hành lang. Thái độ của anh chẳng khác nào khiêu khích. Cô dùng dùng trở lên thay đồ, đến nhà Hương Chi Cô nhất định bắt anh phải chịu thua đến cùng.

Điều Buồn Tình Yêu

Chương 14

Cô ở lại với Hương Chi đến tối. Nhưng không ai nói chuyện với ai. Không nói chuyện cũng chẳng than thở. Vì mỗi người đều có một nỗi buồn chán dật dờ. Cả hai ngồi bó gối dựa vào tường. Thật lâu Hương Chi lên tiếng :

- Mày định tối nay ngủ lại đây hả ?

- Sáng mới về, xem anh ta làm gì.

Hương Chi cười khẽ :

- Đáng lẽ ra tui mày hạnh phúc lắm mới phải, đằng này lại... riết rồi tao nghĩ đừng yêu ai cho xong. Lúc cổ ép mày yêu anh, tao cứ nghĩ hai người sẽ hạnh phúc nhất trên đời. Nếu biết...

Cô chưa dứt lời thì có tiếng gọi của bà chủ nhà. Cô đứng bật dậy, quỳnh quáng lao ra cửa. Nhưng đứng trước mặt cô là Quốc Uy, có vẻ lo lắng :

- Thúy có đến đây không Chi ?

Hương Chi cười yếu ớt, cố giấu vẻ thất vọng:

- Nó đang ở đây, định tối nay ngủ lại đây luôn. Nhưng bây giờ anh đến thì em sẽ đuổi nó về.

Quốc Uy thở nhẹ, nét mặt giãn ra. Anh nói nhỏ :

- Cho anh gặp Thúy một chút.

Hương Chi chỉ vào phòng :

- Anh vô đó đi, em ra ngoài kia chút nhạ Hai người cứ tự nhiên nói bất cứ chuyện gì cũng được, trừ gây gổ.

Cô nheo mắt cười với anh. Rồi mở cửa đi ra ngoài. Quốc Uy hơi ngạc nhiên về cử chỉ lạ lùng của cô Nhưng không hỏi. Anh đi vào phòng trong. Hoàng Thúy đang ngồi bó gối trên giường, điệu bộ ủ rũ. Thấy anh cô cũng không buồn ngước lên. Quốc Uy chủ động ngồi xuống đối diện với cô :

- Em tới đây sao không cho anh biết.

- Anh cần gì quan tâm tới em, nói làm gì.

Quốc Uy hơi cau mặt :

- Lúc nào em cũng nói ngang và lấn lướt anh.

Hoàng Thúy trả lời lập tức:

- Nghe cách anh nói, người ta sẽ tưởng anh thương em lắm. Giá mà họ nhìn được cách anh cư xử với em.

Quốc Uy hơi nhúu mày :

- Anh đã làm gì để em suy nghĩ như vậy.

- Tự anh biết lấy.

- Thôi được rồi, về nhà sẽ nói chuyện, không nên cãi nhau ở đây.
Hoàng Thúy im lặng ngó xuống nền gạch. Tư thế vẫn không thay đổi. Cử chỉ của cô làm Quốc Uy lại bức mình lên. Những lúc như vậy cô có vẻ ngang bướng và khó gần. Sự dễ thương biến mất. Anh muốn cô bỏ thái độ đó đi. Nhưng nếu nói ra sẽ lại bị gây hấn. Thế là chỉ có thể nhường nhịn cho yên chuyện. Anh nói nhỏ giọng :

- Bây giờ khuya rồi, đây lại là nhà trọ, ở đây em không sợ phiền người ta sao.

Hoàng Thúy đứng dậy lấy xác tay ở góc giường, khoác lên vai. Giọng cô nghiêm nghị :

- Hy vọng anh muốn em về nhà thật, chứ không phải giả vờ.

Cô đi ra cửa. Quốc Uy im lìm đi phía sau. Anh khép nhẹ cửa lại cho Hương Chị Khuya như vậy để cô ra ngoài thật là kỳ. Anh thật sự ngại với cô Chỉ có Hoàng Thúy là không thấy điều đó. Có lúc cô vô tâm không sao hiểu nổi. Trên suốt đường về không ai nói chuyện với ai. Hoàng Thúy cứ ngó ra bên đường. Vẻ mặt có vẻ thất vọng. Thình thoảng Quốc Uy nhìn qua cô Anh không sao hiểu được tâm trạng thay đổi bất chợt của cô Lúc thế này lúc thế khác. Đến nỗi anh tự hỏi trước đây anh có thật sự hiểu được cô không.

Hoàng Thúy chợt quay lại :

- Trước đây có khi nào anh với chị Uyên đi chơi khuya thế này không ?

Quốc Uy lắc đầu ngán ngẩm. Lại bắt đầu rắc rối nữa rồi. Anh biết chắc chắn thế. Nhưng không thể không trả lời :

- Rất ít.

- Sao thế ?

- Vì nhà Hoàng Uyên khó lắm.

- Nghĩa là ba mẹ chị ấy không cho đi chơi khuya ấy hả ?

- Gần gần như vậy.

Hoàng Thúy như bị trúng tên. Cô quay mặt ra cửa. Ngồi lặng một lát. Rồi nói khẽ:

- Chị ấy được cha mẹ chăm sóc kỹ quá phải không. Những tiểu thư con nhà gia giáo như thế, chắc anh phải kính trọng hơn.

- Em nói gì vậy. Sao lại đem chuyện đó ra đây. Nó không liên quan gì tới hai đứa cả.

Hoàng Thúy không trả lời, chỉ mãi miết theo suy nghĩ của mình:

- Thế anh có yêu chị ấy nhiều không, mỗi tình đầu bao giờ cũng đẹp lắm, đúng không ? Lúc đó anh có thấy vui như thời gian với em không ?

- Anh không nhớ.

- Anh nhớ đấy, nhưng không nỡ nói với em, vì anh sợ em giận. Anh có biết như vậy làm em đau lắm không. Thà anh cứ nói thật tình cảm của mình, như vậy chứng tỏ bây giờ anh thật sự trong sáng.

Thấy Quốc Uy im lặng. Cô nhìn anh riết róng:

- Em muốn biết lắm, anh nói đi.

Quốc Uy nói thận trọng:

- Nếu em nói như vậy, thì anh sẽ nói thật. Và anh muốn em hiểu đúng tình cảm của anh. Đúng là lúc đó anh rất vui. Nhưng bây giờ anh quên rồi.

- Có nghĩa là anh yêu chị ấy kinh khủng. Phải không ?

- Lúc đó là như vậy, sau đó thì không còn nhớ gì nữa. Em đừng để ý nữa, được không ?

- Suy cho cùng, em vẫn là một người thể thân. Vì nếu anh cưới được chị Uyên thì đã không đến lượt em rồi, anh tiếc lắm phải không ?

Quốc Uy sẵn giọng:

- Em nói đủ chưa ?

Câu nói của anh như một sự khiêu khích ác độc. Hoàng Thúy càng bị kích động. Cô nói hấp tấp :

- Anh không muốn em nhắc chuyện đó, vì nhắc có nghĩa là khơi lại tình cảm cũ của anh, làm anh đau lòng, anh càng bức em thì càng tiếc chị ấy, đúng không ?

- Em muốn hiểu thế nào cũng được, anh chán lắm rồi.

Hoàng Thúy lặng người :

- Nhanh vậy sao ? Lúc này ngồi một mình, nghĩ đến thái độ của anh, em lờ mờ nhận ra anh đã chán em. Nhưng không ngờ cảm nhận của em đúng là có thật. Chúng ta mới cưới mà, anh chán nhanh thế sao ?

Quốc Uy chán nản ngoảnh chỗ khác:

- Em có nghĩ được rằng chính sự rắc rối của em làm anh nản không ? Sao em thiếu tự tin vậy, sao lúc nào cũng nghi ngờ anh và hạ thấp chính em, em là người sâu sắc mà Thúy. Chẳng lẽ không hiểu được điều đơn giản đó sao ?

- Em chỉ nghĩ một điều rằng, anh đem em lấp vào sự hụt hẫng tình cảm. Và anh sống với em mà tình cảm hướng về người khác. Nếu không anh đã không cất giữ kỷ niệm một cách trân trọng như vậy.

Quốc Uy nói như gắt:

- Anh cất giữ cái gì ?

- Hình của chị Uyên đấy, anh không nhớ sao ?

- Dạ thưa em, anh đã nói cái đó là anh không để ý. Nếu anh cố tình giấu thì em sẽ không tìm được đâu.

- Không phải anh nghĩ như vậy, mà anh chỉ tưởng em không có tính tò mò, hay lục lọi, cho nên anh yên tâm.

- Thì ra cô luôn nghi ngờ và tìm cách lật soát tôi ?

- Có nghĩa là anh không ngay thẳng, nên sợ bị khám phá con người thật của anh.

Quốc Uy lạnh lùng :

- Cô muốn nghĩ thế nào thì tùy, tôi không muốn nói nữa.

- Anh dùng cách như vậy để trấn áp em đó sao ?

Quốc Uy không trả lời. Anh mím môi nhìn thẳng phía trước. Cử chỉ của anh làm Hoàng Thúy càng bị khiêu khích. Cô nói như cằm giận :

- Anh bộc lộ bản chất của anh trẻ quá, tại sao trước khi cưới anh không để tôi thấy điều đó.

-...

- Anh có biết cảm giác của một người bị gạt găm ra sao không ? Tôi căm ghét mấy người lắm.

Quốc Uy không nhìn cô Cũng không trả lời. Hoàng Thúy cũng không nói nữa. Cô không nói vì cảm thấy mình đang lộ bịch. Chứ không phải đã hối hận vì tự mình gây hấn. Và sự im lặng của anh làm cô bị xúc phạm nặng nề. Đến lúc anh không cần giữ cả lịch sự rồi sao ? Sao nhanh vậy.

Vào nhà, cô đi nhanh lên phòng thay đồ. Rồi mang gối qua phòng khác.

Quốc Uy nhìn việc làm của cô một cách dửng dưng, không có ý kiến. Anh tắt đèn trong phòng và khép cửa lại, gần như để mặc cô muốn làm gì tùy thích.

Hoàng Thúy ngồi một mình trong bóng tối, tay ôm chiếc gối vào lòng, lặng lẽ khóc. Cô nghĩ tới Hương Chi, chắc bây giờ nó cũng không ngủ. Hai đứa đều có nỗi buồn như nhau. Điều bị bỏ rơi như nhau. Nhớ lại những ngày đầu Quốc Uy đeo đuổi, cô thấy cuộc đời như giấc mộng. Nhắm mắt lại cứ tưởng mình sẽ hạnh phúc. Đến khi mở mắt ra thì tất cả đều đảo lộn. Như thế làm sao không thấy đau.

Càng nghĩ càng thấy mình đau khổ. Hoàng Thúy chúi đầu vào gối, hít khe khẽ. Mặt cô chợt bị đẩy nhẹ lên, cô ngước lên nhìn. Quốc Uy ngồi quỳ dưới gạch, dịu dàng:

- Vào ngủ đi, có chuyện gì đâu mà em khóc khổ sở như vậy.

Hoàng Thúy đẩy tay anh ra:

- Anh đi chỗ khác đi, chứ không phải thấy tôi thế này anh thích hơn sao.

Miễn anh đừng bị làm phiền là đủ rồi chứ gì.

Quốc Uy lau mặt cho cô, giọng vẫn nhỏ nhẹ như lúc nãy:

- Sao em cứ tự làm khổ vì những chuyện vớ vẩn vậy. Em cứ lòi quá khứ ra để hành hạ anh, anh biết làm sao bây giờ. Nếu trước đây anh yêu Hoàng Uyên thì đó đâu phải là lỗi của anh. Có lẽ anh chỉ có lỗi duy nhất là không gặp em sớm hơn.

Hoàng Thúy ngồi im lắng nghe, tiếng sụt sịt nhỏ dần. Chỉ còn tiếng nấc khe khẽ như chưa hết uất ức. Quốc Uy hiểu và vô cùng tội nghiệp cô Anh cố gắng thuyết phục cho đến cùng. Thuyết phục thật lâu. Cuối cùng cô dịu lại, làm hòa. Và khi không còn nỗi giận cau có. Cô trở nên hiền lành lạ thường. Cô tựa mình vào người anh, nói như biết lỗi :

- Có lẽ em bị lộn lạc quá, em không còn biết mình làm gì nữa. Cứ nghĩ anh còn yêu chị Uyên là em chịu không nổi, em đâm ra mất tự chủ và lúc nào cũng mặc cảm.

- Tại sao em phải mặc cảm, em đâu có thua kém Hoàng Uyên thậm chí anh càng yêu em hơn vì sự đa dạng của em. Anh rất khổ tâm vì em không chịu tin anh. Tại sao em không nghĩ rằng em là người quan trọng nhất của anh chứ.

- Có thật anh nghĩ như vậy không ?

- Có cần anh phải thề không ? - Quốc Uy hỏi lại.

- Thôi. Em tin rồi, thề thốt như vậy không nên đâu.

Quốc Uy không nói nữa, anh dẫn cô xuống nệm. Hoàng Thúy không chống cự. Cô để mặc Quốc Uy với những ân ái dịu dàng. Cùng hòa tan vào những mê đắm mà anh mang đến. Cô thật sự thấy sung sướng trọn vẹn. Nhưng khi cả hai đi qua những giây phút cuồng nhiệt. Trong bóng tối, cô lại suy nghĩ một mình.

Quốc Uy đã bảo cô không thua kém Hoàng Thúy. Có lẽ anh nói để an ủi.

Trong khi chính anh đã vô tình vạch cho cô thấy sự thua kém đó. Đó là sự khác biệt về thân phận. Ngày trước anh không dám đi chơi đến khuya vì giữ gìn cho Hoàng Uyên. Trong khi trước đây anh đã giữ cô ở lại ngoài đường phố đến nửa đêm. Nếu tôn trọng cô thì anh đã không làm thế.

Và mặc dù không muốn. Nhưng đâu đó trong thâm tâm, cô cứ lẩn quẩn sự so sánh về giá trị của cô với Hoàng Uyên. Và lại thấy buồn không dứt.

Những ngày tiếp đó, không khí giữa hai người thật sự nhẹ nhàng vui vẻ.

Quốc Uy lúc nào cũng ân cần, nhất là có những biểu hiện tình cảm quá thừa thãi để làm cho Hoàng Thúy thấy hạnh phúc. Nhưng cái đó không ngăn bắt đồng tái diễn, mà chỉ vì một chuyện rất vô tình.

Trưa nay cả hai đến thăm Hương Chị Trên đường về Quốc Uy ghé nhà Phú Quân lấy quyển sách. Anh vào đó khá lâu. Chờ sốt ruột, Hoàng Thúy mở ngăn tìm một cuộn băng đặt vào cassette. Cô chợt thấy tờ thiệp màu hồng nằm lơ lửng giữa các hộp băng. Cô khê cau mày, mở ra xem. Đó là đám cưới của bạn Quốc Uy. Cô không biết người đó. Và cô đoán anh ta là bạn học cũ của Quốc Uy.

Chỉ còn hai ngày nữa. Có nghĩa là anh nhận thiệp cách đây mấy ngày. Sao anh không nói với cô ? Cô không tin anh quên, một chuyện như thế không thể nào quên được. Vì bình thường anh hay đưa cô đến bất cứ những buổi tiệc nào của bạn bè. Như vậy có nghĩa là gì, nếu không phải anh cố tình giấu ?

Rõ ràng là Quốc Uy cố tình giấu. Bỗng nhiên cô lờ mờ đoán ra đám cưới ấy rõ liên quan đến Hoàng Uyên. Ý nghĩ đó làm cô ngồi lặng người.

Một lát Quốc Uy đi ra. Anh vừa ngồi vào xe Hoàng Thúy đã nhanh nhẹn bỏ

tờ thiệp vào ngăn. Cố lấy vẻ mặt thản nhiên:

- Nói chuyện gì mà lâu ghê.

Quốc Uy mỉm cười như xin lỗi :

- Chờ anh lâu lắm hả ?

- Lâu vừa phải. Nay, em mới vừa nghĩ ra một chuyện, chiều thứ năm mình rủ Hương Chi đi chơi, lâu quá rồi em với nó không đi đâu cả.

Quốc Uy suy nghĩ một lát, lắc đầu:

- Chiều thứ sáu được không, thứ năm anh có hẹn với mấy thằng bạn đi nhậu.

Môi Hoàng Thúy mím lại. Nhưng cô nói tự nhiên :

-Sao vậy, anh không đi không được sao, em ghét anh uống rượu lắm đấy.

- Không đi kỳ lắm cung, nếu em muốn đi chơi thì ngày nào chẳng được.

Giọng Hoàng Thúy lạ hẳn đi :

- Chỉ là đi nhậu bình thường thôi à ?

Quốc Uy có vẻ phân vân, rồi nói miễn cưỡng :

- Phải, bạn bè đi chơi bình thường thôi.

Hoàng Thúy thở mạnh, giọng bắt đầu nặng nề :

- Nhưng theo em biết thì chiều thứ năm anh phải đi đám cưới một người tên Vĩnh.

- Làm sao em biết ?

Quốc Uy hỏi nhanh, có vẻ lo ngại thật sự. Vẻ lo ngại của anh làm Hoàng Thúy giật run lên. Cô mím chặt môi không nói. Quốc Uy hơi quay lại nhìn cô Cử chỉ ấy làm anh hiểu rất rõ chuyện gì sẽ xảy ra. Anh cố nói thản nhiên :

- Anh không cố ý giấu em đâu, chỉ vì anh thấy em đi không tiện thôi.

- Có thể giải thích cụ thể không ?

- Đó là thằng bạn cũ, bạn lâu lắm rồi nên em không biết ai cả, anh sợ đến đó em lạc lõng.

- Không phải đó là lý do chính, anh nói thẳng ý nghĩ của anh đi.

Thấy anh im lặng, cô cắn răng, la lên:

- Có phải vì có chị ấy ở đó nên anh không muốn bị vướng víu em không ?

Quốc Uy thở hắt ra:

- Sao em nhạy cảm mấy chuyện đó quá vậy. Vậy ra lúc nào trong đầu em cũng có sẵn ý nghi ngờ anh ?

- Và sự nghi ngờ đó là đúng, phải không ?

- Thôi được rồi. Đến mức như vậy anh không giầy làm gì nữa. Anh không muốn em đi vì Hoàng Uyên cũng có mặt trong đám cưới đó. Anh không muốn thấy cô ấy em khó chịu rồi về gây gổ với anh. Anh sợ chuyện đó lắm rồi.

- Không phải, anh sợ có em theo anh sẽ bị vướng víu, sẽ không được tự do.

Quốc Uy hơi cau mặt :

- Tự do cái gì chứ, em nghĩ ra trò gì nữa vậy ?

- Có cần tôi phải nói thẳng ra không, dĩ nhiên anh sợ chị ấy đau lòng vì thấy tôi bên cạnh anh, và lý do nữa là hai người sẽ khó mà gặp riêng hay hẹn hò, tôi biết...

- Thôi, đủ rồi. - Quốc Uy quát lên.

Hoàng Thúy cũng la lớn :

- Đừng có nạt ngang kiểu đó, khi bị phát hiện ý nghĩa đen tối, anh hay dùng cách như vậy để trấn áp phải không, tôi không phải đồ ngốc đâu.

- Vậy bây giờ em muốn gì, nói đi.

- Anh đã cố tình giấu như vậy, tôi còn muốn gì nữa bây giờ. Có muốn cũng không được.

Quốc Uy hầm hầm mặt, không nói chuyện nữa. Cố tránh cho lắm cuối cùng cũng bị gây gổ. Giải thích cũng không chịu hiểu. Cô cứ nhè vào điểm yếu nhất của anh mà hành hạ tinh thần. Càng ngày càng trở nên không chịu nổi. Điều tồi tệ nhất là...

Nghĩ như vậy, anh gằn giọng :

- Tôi ghét nhất cái kiểu đưa người khác vào bẫy, mà cô thì luôn thích sử dụng nó với riêng mình tôi. Cô coi thường chồng mình quá lắm.

Giọng Hoàng Thúy lạnh lùng :

- Tôi bẫy cái gì ?

Quốc Uy nhìn cô một cái, không một chút tình cảm :

- Lúc này cô đã coi thiệp rồi, thà cứ hỏi thẳng tôi, đằng này lại cố ý hẹn đi chơi để thử phản ứng của tôi. Cô có biết cách cư xử như vậy xúc phạm người khác ra sao không ?

- Vậy cách anh qua mặt tôi có thể gọi là xem thường không, có thể xem là xúc phạm không ?

- Tôi chỉ muốn tránh rắc rối, chứ không giấu giếm gì cả, tôi sợ gì phải giấu chứ.

- Sợ chứ, điều anh sợ nhất là không được tự do thân thiết với chị ta khi có điều kiện, mà điều kiện như thế hiếm quá.

- Càng nói càng khó nghe, im đi.

Hoàng Thúy vẫn thản nhiên :

- Anh đã giấu được như vậy, thì còn bao nhiêu chuyện và sẽ giấu nữa. Anh có đáng để được tin không ?

- Tin hay không tùy cô, muốn hiểu sao cũng được, cô làm tôi chán lắm rồi. Lúc trước cô có vẻ thanh cao quá, đó chỉ là bề ngoài thôi sao ?

Hoàng Thúy quay quắt lại, bị xúc phạm nặng nề. Và cô cố làm đau đầu anh bằng mọi cách có thể. Cô cười châm biếm:

- Khi gặp phải một người chồng quen dối trá, mình có thanh cao cũng chỉ vô ích, đức tính đó tôi dành để đối xử với bất cứ ai, trừ anh, vì anh không xứng đáng.

Quốc Uy thật sự bị trúng tên, anh cười nhạt:

-Vậy thì cứ cứ xử như thế, tốt thôi. Đã lỡ lầm lẫn rồi, tôi còn biết làm gì khác hơn.

Hoàng Thúy quay mặt ra cửa, không thềm trả lời. Về khinh thường của cô làm cho anh không kiềm chế nổi nữa. Anh nói lạnh lùng :

- Từ đây về sau, chuyện người nào người ấy biết, đừng ai xen vào đời tư của ai nữa, đừng bám theo tra gạn tôi về Hoàng Uyên nữa, cô không đủ tư cách đâu.

- Anh...

Hoàng Thúy quay phắt lại. Tức đến mức không nói được. Cô cắn răng cố nghĩ cách nào đó trả đũa anh đến cùng. Nhưng cô không nghĩ ra nổi. Vì thấy còn choáng váng vì đòn quá nặng ấy.

Về đến nhà, cả hai không ai nói đến ai. Mỗi người tìm một góc để khỏi phải thấy nhau. Buổi tối cũng không ai muốn vào phòng ngủ. Cuối cùng mỗi người mang gối chọn một nơi.

Lần đầu tiên Quốc Uy có phản ứng thẳng thắn như vậy. Anh không chịu nổi tính tình Hoàng Thúy nữa. Cách ghen tuông và sự nghi ngờ của cô làm anh nản đến mức không buồn giải thích nữa. Sự cố gắng của anh đã đi quá giới hạn rồi.

Điều đó có thể chịu đựng được, nếu cô cư xử dễ thương hơn một chút. Đằng này cô có vẻ thâm hiểm, khó chịu, hay cau có và đặc biệt là cứ xem anh như kẻ thù. Cứ cố tình hạ thấp. Đến nỗi anh có cảm tưởng cô là ai đó chứ không phải là người mình từng yêu.

Hoặc là trước đây cô đóng kịch khéo quá. Và sự thanh tao dịu dàng chỉ là lớp vỏ bên ngoài. Bây giờ sống chung rồi anh mới hiểu.

Quốc Uy không biết rằng phản ứng của anh làm Hoàng Thúy càng khổ sở vì nghi ngờ. Thậm chí không phải nghi ngờ, mà là khẳng định. Anh ta không bao giờ quên được người yêu cũ và không cần đóng kịch với cô nữa. Cô loay hoay tự hỏi mình phải làm gì. Vì cô rất sợ mất. Còn giữ thì không biết phải làm sao.

Cả ngày hai người không nói chuyện với nhau. Buổi tối cô ngồi ủ rũ một mình trong phòng ngủ. Quốc Uy cũng vào phòng. Như cứ nằm xem báo, như không có cô ở đó.

Hoàng Thúy nhìn anh chăm chăm, và tự hỏi mình phải làm gì với thái độ đó. Cô buồn rầu nhận ra rằng mình đang trở thành cái bóng bên cạnh anh. Cũng giống như Hương Chi vậy. Nhưng Hương Chi bị bỏ rơi vì anh Hoài thích công danh. Còn cô thì vì không bằng người yêu cũ của Quốc Uy Sao ra Hương Chi còn đỡ đau hơn cô.

Mẹ cũng đã từng bị bỏ rơi. Mà cô thì rất giống mẹ. Làm sao có số phận khác được.

Không muốn để Quốc Uy thấy mình khóc, Cô đi ra ban công đứng. Cố nín cảm giác tủi thân cứ dâng lên nghẹn cả cổ.

Cử chỉ của cô không qua khỏi mắt Quốc Uy Anh bỏ tờ báo xuống, bước ra đứng bên cô :

- Khuya rồi, ra ngoài này lạnh lắm, vô ngủ đi.

Hoàng Thúy quay đầu chỗ khác, lặng lẽ chùi nước mắt:

- Tôi muốn đứng đây một chút.

Quốc Uy nghiêng đầu qua nhìn mặt cô :

- Nếu cần khóc thì cũng có thể khóc trước mặt anh, tại sao phải giấu như vậy ?

Không nghe Hoàng Thúy trả lời, anh choàng tay qua người cô :

- Hòa đi em, anh xin lỗi vì hôm qua anh hơi nóng. Nếu em không khó chịu khi gặp Hoàng Uyên thì em hãy đi với anh, em chịu không ?

Hoàng Thúy hít mũi nhè nhẹ :

- Đi như vậy anh không cảm thấy vướng víu chứ ?

- Hoàn toàn không, anh chỉ sợ em bức mình thôi.

Cả hai làm hòa nhau để vào ngủ. Ai cũng cảm thấy trút được một gánh nặng ngàn cân. Cau có với nhau thật không dễ chịu chút nào. Nhận thấy mình đã hơi quá đáng. Cả hai trở nên gượng nhẹ cho nhau hơn. Và người này tự thấy sung sướng khi hiểu mình đã làm cho người kia dễ chịu.

Điều Buồn Tình Yêu

Chương 15

Sáng hôm sau hai người hoàn toàn vui vẻ với nhau. Buổi trưa Hoàng Thúy thật dịu dàng và chăm chút bữa ăn thật chu đáo. Cô cố gắng làm mọi việc để Quốc Uy được vui. Anh hiểu ngầm điều đó và cũng đáp lại với một vẻ âu yếm đặc biệt.

Cả hai không ai nói đến chuyện đám cưới. Trước khi đi làm, Quốc Uy tát nhẹ vào mặt cô nói như dặn :

- Chiều nay em chuẩn bị sẵn đi nhé. Anh về đưa em đi mua quà luôn.

Tiếng dạ ngoan ngoãn của cô nghe thật ngọt thật dễ chịu. Đến nỗi anh không kèm được và kéo cô vào lòng :

- Anh thích em cứ dễ thương mãi thế này.

Hoàng Thúy im lặng áp mặt lên vai anh. Cô cũng rất thích được âu yếm như thế này. Đến lúc Quốc Uy rời ra rồi mà cô vẫn còn thấy mình lao đao, muốn cảm giác đó kéo dài hơn nữa.

Cô không làm gì được trong cả buổi chiều. Cô ngồi vào bàn trang điểm, tự hỏi mình phải thế nào với mình. Cô làm cho mình đẹp thì có vẻ ganh tị với Hoàng Uyên quá. Chắc chắn khi thấy cô lộng lẫy, chị ta sẽ nghĩ cô làm thế vì tranh đua với chị ta.

Còn đơn giản thì chẳng khác nào tự làm cho mình thua kém.

Cô loay hoay cả buổi trời với những mâu thuẫn. Thật không sao xua đuổi được hình ảnh Hoàng Uyên. Cô bị ám ảnh đến nỗi đêm ra không muốn đến đám cưới đó nữa.

Nhưng không đến thì cũng chẳng khác nào tạo điều kiện cho họ có dịp gần nhau. Ôi, thật kinh khủng.

Cuối cùng cô quyết định sẽ không làm gì cả. Cô sẽ dùng cách đơn giản để giữ lấy sự kiêu hãnh của mình. Sẽ để cho Hoàng Uyên biết Quốc Uy yêu chính con người cô, chứ không phải vì say mê sắc đẹp. Như thế chị ta sẽ hựt hẫng, sẽ không dám khinh thường cô nữa. Thậm chí nếu cố ý lôi kéo Quốc Uy, chị ta cũng sẽ ngậm mặ cảm.

Cô thay chiếc áo sơ mi, quần tây màu sậm hơn màu đỏ, tóc buột lại bằng sợi thun bình thường. Một bộ đồ đi chợ thậm chí có người còn không dám mặc. Cô cố ý biến thành đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn được nữa.

Khi Quốc Uy bước về, anh nhìn cô một cách ngạc nhiên :

- Sao em không chuẩn bị trước, bây giờ hơi trễ đó.

- Em xong rồi đây chứ.

Quốc Uy mở lớn mắt, nhìn cô từ đầu đến chân :

- Em ăn mặc thế này đến đám cưới à ? Đùa hả Thúy, em lại nghĩ ra cái gì nữa vậy ?

- Em không nghĩ gì cả, chỉ thích đơn giản thôi.

Quốc Uy đứng dựa cạnh bàn, khoanh tay trước ngực:

- Cái này không thể gọi là đơn giản, mà bắt buộc không được vậy, bình thường em biết cách ăn mặc lắm, sao hôm nay kỳ vậy ?

- Anh xấu hổ lắm hả ?

Quốc Uy nhún vai :

- Nếu anh lòi thôi trước mặt bạn em, em có quē không ?

Dù không muốn, nhưng những lời châm chích cứ tuôn ra miệng cô, không kiềm được :

- Anh sợ em xấu lắm chứ gì, như thế em sẽ không đẹp bằng chị Uyên, chẳng phải anh đã từng bảo chị ấy biết cách làm đẹp hơn em sao ? Và anh muốn em phải giống người ta chứ gì.

"Lại có chuyện nữa đây, vẫn là điệp khúc cũ". Quốc Uy lắc đầu ngán ngẩm :

- Em có thể không nói đến chuyện này được không, bộ em không thấy chán sao ?

- Em có thể không nói, nhưng khổ nỗi anh lại cứ hay nghĩ, cứ hay so sánh, anh bắt em không im được.

- Anh so sánh cái gì ?

- Anh muốn em đẹp như chị ấy, không so sánh thì là gì ?

Giọng Quốc Uy bật đi :

- Cô rất biết cách làm người khác bức mình, cô thành công lắm rồi đó Thúy. Con giận đã bùng nổ. Biết là sẽ cãi cộ, nhưng không ai kèm được nữa, chỉ biết lao tới để thỏa mãn ý nghĩ của mình. Hoàng Thúy cũng không thoát khỏi tình huống đó. Mặt cô đỏ bừng lên, lao vào cuộc chiến:

- Cho nên càng bức, anh càng tức vì tôi không bằng chị ấy chứ gì. Vậy thì tôi càng đơn giản hơn nữa, tôi muốn lòi thôi vì tôi thích vậy đó, tại sao tôi phải chiều ý anh chứ, anh không xứng đáng để tôi phải làm đẹp.

- Đồ điên khùng, thần kinh cô có bình thường không vậy ?

Chưa hả giận, anh gạt phăng chồng sách xuống gạch, nói gằn giọng :

- Không đi đâu cả, ở nhà luôn đi.

- Có phải đó là cách đuổi khéo không, tôi không đi anh càng thích hơn, anh muốn như vậy mà.

Quốc Uy nói bừa:

- Đúng đó, thì sao ?

Hoàng Thúy tái mặt, choáng váng vì không tin. Không thể nào tin chính anh nói ra điều đó. Thần kinh cô căng thẳng như muốn đứt ra. Cô hét lên :

- Các người đều là bọn đều giả, các người chết hết đi.

Như không còn ý thức mình làm gì, cô lao người về phía tủ phần, hất đổ những chai lọ linh kinh trên mặt tủ. Và hét khan cả giọng :

- Đồ dối trá, vô lương tâm. Các người chết hết đi.

Quốc Uy nhìn cô không chút cảm tình :

- Có thể đập tất cả nếu cô muốn, như thế để tôi hiểu rõ con người cô hơn.

Thật là đáng sợ.

Anh bỏ đi ra, đóng rầm cánh cửa lại. Chưa lúc nào anh có cảm giác chán cô như lúc này. Những lần trước thấy cô buồn, anh còn mềm lòng. Bây giờ thì không. Chỉ còn cảm giác bức tức vì bị quấy rầy.

Lần đầu tiên Quốc Uy hối hận vì cuộc hôn nhân của mình. Cuối cùng người mà anh say mê điên đảo là như thế. Chỉ là một người hay ghen tuông, tầm thường. Cô làm anh chán đến mức không muốn thấy mặt nữa.

Hoàng Thúy ngồi chống cằm bên giường, mắt nhìn Hương Chi đăm đăm.

Còn Hương Chi thì vẫn còn mê man. Từ lúc vào bệnh viện đến giờ cô đã không còn giấy giũa. Nhưng vẫn không tỉnh lại, thật là đáng sợ.

Uống một lúc mười tuýp thuốc ngủ. Thần kinh nào chịu cho nổi. Đúng là Hương Chi muốn chết, muốn một cách quyết liệt. Nó xem anh Hoài là quan trọng đến mức đó sao. Thật là ngốc nghếch. Người ta thì đá mình như một hòn sỏi vương chân. Còn mình thì đặt mạng sống của mình vào họ. Sao ngốc đến vậy chứ.

Cửa phòng chợt mở nhẹ. Rồi Quốc Uy đi vào. Thấy cô vẫn ngồi bên giường, anh ngạc nhiên :

- Cô còn thức à ? Sao không ngủ đi, khuya rồi.

- Tôi không yên tâm, lỡ nó có thức thì...

- Đêm nay cô chưa tỉnh kịp đâu, cô thức cũng không giúp gì được cả, ngủ đi.

Hoàng Thúy hỏi khẽ:

- Liệu nó có thể tỉnh lại không, có thể sống được không ?

Quốc Uy hơi nhún vai :

- Đừng lo vớ vẩn như vậy.

Nhưng Hoàng Thúy vẫn không yên tâm :

- Nó uống quá nhiều thuốc như vậy, làm sao có thể chắc chắn, tôi chỉ sợ...

Quốc Uy cười khẩy :

- Cô đã hỏi câu này hàng chục lần, và tôi đã trả lời rất rõ. Thế mà vẫn không tin. Hình như cô quen coi lời nói của tôi là không có giá trị rồi, phải không ? Tuy cô.

Và anh bước đến kiểm tra ống truyền dịch. Rồi bỏ đi ra. Hoàng Thúy chớp mắt, cúi nhìn xuống mép giường. Cử chỉ của Quốc Uy lại kéo cô về thực tại. Mãi lo cho Hương Chi, cô đã quên bằng chuyện riêng của mình. Nhưng thà quên để dễ chịu hơn.

Mấy ngày rồi hai người không nói chuyện với nhau. Bất đắc dĩ lắm cả hai

mới nói chuyện. Mà là những câu rất ngắn gọn, chỉ cần đủ ý. Cô biết rất rõ Quốc Uy đã chán và không cần làm hòa nữa. Anh có thể để mặc cô giận mà không thấy bút rút. Miễn là anh được yên thân.

Hoàng Thúy hiểu rất rõ điều đó. Và lòng tự trọng cũng không cho phép cô tìm cách nói chuyện. Nếu không vì lo cho Hương Chi, thì chắc đã không ai nói đến ai.

Suy nghĩ lan man mãi, cuối cùng cô mệt mỏi gục xuống cạnh giường, ngủ thiếp đi. Buổi sáng cô y tá vào phòng cô mới giật mình thức dậy. Việc đầu tiên là quan sát Hương Chi Vẫn còn ngủ. Không biết ngủ vì thuốc hay là giấc ngủ bình thường. Mặc dù Quốc Uy khẳng định, cô vẫn thấy hoang mang vô cùng.

Hoàng Thúy về nhà một lát. Rồi lại trở vào ngay. Khi cô vào phòng thì Quốc Uy cũng bắt đầu đi ra. Hương Chi đã thức. Nhưng vẫn có vẻ chưa tỉnh táo hẳn. Hoàng Thúy thở nhẹ, yên tâm. Cô ngồi xuống bên cạnh Hương Chi, lẳng lặng suy nghĩ một mình. Đủ thứ cảm giác buồn vui lẫn lộn. Giá lúc này có thể nói chuyện với nhau. Chắc sẽ vui được sự nặng nề hơn.

Suốt cả ngày Quốc Uy không hề lên thăm bệnh, chỉ có cô y tá ra vào săn sóc. Hoàng Thúy hiểu rất rõ không phải anh vô tình với Hương Chi, mà là muốn tránh mặt cô. Có lẽ anh đề phòng một cuộc cãi cọ có thể nổ ra ở đây, ngay tại nơi anh làm việc. Hình như anh bắt đầu xem cô không có chút tư cách nào nữa. Cô không hiểu mình đã làm gì Quốc Uy nghĩ như vậy.

Buổi tối anh chợt vào phòng. Hoàng Thúy định tránh ra cửa sổ thì anh nhìn cô, nói ngắn gọn:

- Ra đây nói chuyện một chút.

Hoàng Thúy đi ra hành lang. Cô vừa kịp đứng bên Quốc Uy thì anh quay lại, nói nhanh như không muốn mất thời giờ :

- Ngày mai Hương Chi xuất viện được rồi, vậy cô định thế nào, có nên cho gia đình biết không ?

- Không, đừng nói gì hết.

- Cũng được. Vậy cô định thế nào ? Tuy là ra viện, nhưng chưa bình thường ngay đâu.

Hoàng Thúy dè dặt :

- Vậy, anh có thể cho tôi đưa nó về nhà không ? Tôi muốn tự săn sóc nó.

Quốc Uy thản nhiên :

- Tôi cũng đã nghĩ như vậy, ở nhà trợ phiền người ta lắm. Vậy cô chuẩn bị đi, sáng tôi đưa về sớm.

Nói xong anh bỏ đi ngay. Hoàng Thúy suy nghĩ một chút, rồi gọi lại :

- Anh Uy.

Quốc Uy đứng lại :

- Chuyện gì nữa ?

- Cảm ơn anh vì đã tốt với bạn tôi.

Quốc Uy nhún vai không trả lời. Và tiếp tục đi. Thật giống như hai người lạ với nhau. Hoàng Thúy không hiểu tại sao mình lại nói khách sáo như vậy. Thật buồn cười. Nhưng thật sự cô rất cần nói, nếu không cô sẽ thấy áy náy với anh.

Sáng hôm sau cô dậy thật sớm để thu dọn. Cô hiểu Quốc Uy còn phải trở vào làm việc. Không hiểu sao bây giờ cô rất ngại khi làm phiền anh. Cứ như đó là một người khó khăn chứ không phải Quốc Uy ân cần trước đây nữa.

Hương Chi vẫn chưa thức. Cô đang xếp chiếc áo thì Quốc Uy đẩy cửa vào :

- Xong chưa ?

Thấy Hương Chi còn ngủ, anh lại quay ra :

- Bao giờ cổ thức thì xuống căn tin gọi tôi.

Hoàng Thúy mím môi không trả lời. Tự ái chột bùng lên. Anh ta tránh mặt cô đến như vậy sao ? Thật là quá đáng. Cô đâu phải là con hủi.

Một lát Hương Chi thức dậy. Cô lấy lại vẻ mặt thản nhiên lên tiếng :

- Hôm nay mày khỏe rồi đấy, dậy rửa mặt đi, anh Uy đưa mình về. Đói không ?

- Không đói lắm, tao cũng muốn về, ở đây buồn quá.

Hoàng Thúy nhìn Hương Chi một cái. Cách nói chuyện của nó chứng tỏ nó ý thức lại rồi. Nhưng cô vẫn không yên tâm lắm. Chờ Hoàng Chi thay đồ xong, cô nói như đã quyết định xong :

- Đến nhà tao ở đến khi nào khỏe hẳn rồi về, mày chưa bình thường được đâu.

Hương Chi không phản đối, hình như cô còn rất lơ mơ với những việc xung quanh. Như tất cả những gì liên quan đến cuộc sống, cô đều phụ thuộc vào Hoàng Thúy.

Những ngày kế tiếp. Cuộc sống của cả hai đều bị dặt theo mỗi cách riêng.

Hương Chi suốt ngày nằm dật dờ trên giường, hết khóc lại tiếp tục suy nghĩ lẫn thẩn, đau khổ. Chiều nay ở nhà chỉ có hai người. Hoàng Thúy sang phòng cô Thấy Hương Chi ngồi rũ rượi trên giường, cô thở dài :

- Quên anh ta đi Chi, mày khổ bao nhiêu đó đủ rồi đấy. Đáng lẽ mày phải mừng mới phải. Vì dù sao đã có người khác rước giùm mày con người không ra gì.

Hương Chi héch mũi, mắt vẫn mờ mịt nước mắt :

- Tao biết vậy, nhưng vẫn không chịu nổi.

Cô úp mặt vào tay, oà lên nức nở :

- Có lẽ hôm nay họ về rồi đó Thúy.

Hoàng Thúy ngơ ngẩn :

- Họ về đâu ? Sao mày biết ?

- Họ đi hưởng tuần trăng mật về, bộ mày không biết chuyện đó sao ? Một

tuần rồi mà.

Hoàng Thúy bậm môi, xót xa :

- Mày nghĩ chi chuyện sâu sắc thế, chỉ thêm khổ cho mình thôi. Mày cứ nhìn thẳng vào sự thật là đã mất anh ta, buồn đấy. Nhưng vẫn hơn lấy một người mình coi thường, chần chẫn mày coi thường anh, đúng không ?

Hương Chi lắc đầu :

- Tao không hề coi thường, giá mà ghét được thì còn đỡ, đằng này tao chỉ thấy mất mát, không muốn sống nữa. Sống mà nhìn người yêu cưới người khác thì tao chết cho xong. Sao mày cứu tao làm gì hả Thúy, mày có biết như vậy ác lắm không ?

Hoàng Thúy nhìn cô, sờ sợ :

- Đến giờ mày vẫn còn muốn chết à ? Đáng lẽ phải mừng là mình tránh được sai lầm mới phải. Sao mày yếu đuối thế, tao nhớ mày mạnh mẽ lắm mà.

Hương Chi không trả lời. Chỉ tiếp tục khóc. Hoàng Thúy buồn rầu nhìn mông lung ra ngoài. Ngày nào Hoàng Thúy cũng khóc, lúc lặng lẽ, lúc tức tưởi. Sống như thế này kinh khủng quá. Cả một trời thê lương đổ ập xuống đời. Cô biết làm gì với sự tuyệt vọng của nó bây giờ. An ủi cũng đâu có làm người ta vui đâu khổ được.

Chợt nghĩ ra, Hoàng Thúy kẹp tay Hương Chi :

- Đi chơi đi Chi, ra đường đầu óc mình sẽ thoải mái hơn, mày khóc thế này mãi chẳng khác nào tự làm xấu mình. Nào, đứng lên đi và trang điểm lộng lẫy lên.

Nhưng Hương Chi lắc đầu ủ rũ :

- Thôi, tao không muốn đi đâu cả, ra đường gặp họ chắc tao chết mất.

Hoàng Thúy phì cười :

- Tưởng tượng cho đỡ. Chắc họ rảnh đến mức suốt ngày đi nhông ngoài đường để chờ gặp mày. Mà gặp để làm gì kia chứ, anh Hoài không có hứng thú đó đâu.

Và mặc cho Hương Chi phản đối, cô về phòng mở tủ áo lựa bộ đẹp nhất trở qua, ấn vào tay Hương Chi :

- Thay đồ đi, mày có biết cách hay nhất để thấy đời màu hồng là gì không, cứ tự làm đẹp lên, tự khắc mày sẽ không thấy mình là đồ bỏ đi nữa.

Cô kéo cô nàng đến ngồi trước gương, chìa cây son và hộp phấn ra:

- Làm mặt đi, phải mạnh mẽ lên một chút, uống thuốc và khóc như vậy là dư rồi đó, làm những chuyện đó vì anh ta thế là thừa rồi, quay về sống cho mày đi thôi.

Thái độ cương quyết của Hoàng Thúy làm Hương Chi không từ chối được. Cô miễn cưỡng cầm hộp phấn, bắt đầu thoa lên mặt, Hoàng Thúy đứng một bên ngắm nghía, rồi đọc nho nhỏ :

Em về điểm phấn tô son lại

Ngạo với nhân gian một nụ cười.

Hương Chi bỏ bông phấn xuống hộp, thần thờ :

- Đã bị cho rơi đài như vậy, còn kiêu hãnh nào để cười với nhân gian, tao chán lắm rồi.

- Không được chán. Kẻ môi đi, xài màu son này tươi lắm, rất thích hợp cho mày.

- Này, hôm nay mày làm sao vậy ?

Hoàng Thúy cúi xuống :

- Làm sao là làm sao ?

- Từ nãy giờ mày lạ lắm, cứ như muốn quậy phá lên, đó đâu phải là bản chất của mày.

Hoàng Thúy bặm môi như chùng lại, rồi hất mặt lên :

- Bị bỏ rơi đâu phải là cảm giác dễ chịu, nếu cứ ngồi một chỗ mà buồn thì chẳng khác nào tự hạ thấp mình. Tao chịu không được điều đó. Hai đứa mình đang giống nhau lắm nhưng khóc như mày đâu phải là hay, bỏ đi.

- Nhưng tự dối lòng làm gì, mày có vẻ thay đổi quá Thúy. Cái gì làm mày uất ức như vậy ?

Hoàng Thúy không trả lời. Cô bỏ về phòng. Chọn một bộ áo vừa ý thay ra. Đây là bộ đồ có lần cô mặc đi chơi với mẹ. Rất trẻ trung, gây ấn tượng. Cô cũng không hiểu mình đang ra sao nữa. Có điều thấy Hương Chi khóc cô chịu không nổi.

Cả hai đi ra phố, tươi tắn và xinh đẹp, nhìn bề ngoài đồ có ai nghĩ nổi Hương Chi đang thất tình. Hoàng Thúy đang cố làm cho cô vui lên. Chưa bao giờ cô "bị" chịu đựng một cách quá mức như vậy. Chỉ cần cô bảo muốn đi đâu là được chiều ý ngay. Thậm chí Hoàng Thúy còn mua cho cô một lô những đồ trang sức và quần áo. Cuối cùng mệt quá, cả hai ghé vào quán nước ngắm thiên hạ tấp nập trên phố.

Một cặp nam nữ đi vào quán, tay trong tay thân mật như thể xung quanh họ là những tai nắm mối. Cử chỉ của họ như gọi sự chú ý của mọi người. Hoàng Thúy liếc nhìn về phía họ. Cô chợt giật mình, nhận ra đó là Minh Hoài.

Nhưng cô không chú ý đến anh nhiều. Chỉ tò mò nhìn phu nhân của anh ta. Chẳng có gì gọi là gây ấn tượng. Dù cố gắng vô tư, cô cũng thừa nhận là cô nàng không hay như Hương Chi.

Chợt nhớ ra, cô quay qua Hương Chi. Nó cũng đã thấy Minh Hoài và rõ ràng là thất bại khi cố tạo cho mình vẻ thần nhiên. Cô thở dài :

- Đừng nhìn họ chăm chăm như vậy Chi, lơ họ đi.

Nhưng Hương Chi không lơ nổi. Cô ngó Minh Hoài chăm chăm. Anh ta cũng đã thấy cô và cũng không giấu được bối rối. Cô nàng đi bên cạnh cũng không mù đến độ không thấy gì. Điều đó làm cho cô như hỏa lên. Hoàng Thúy thấy mặt cô ta sầm lại, hứa hẹn một trận giông tố trút vào Minh Hoài.

Khi hai người đi ngang qua Không hiểu mình đang làm gì, Hoàng Thúy buột miệng :

- Khỏe hả anh Hoài, lâu ghê không gặp anh. Chào chị.

Vị phu nhân của anh ta chào lại cô với nét mặt nặng như chì. Minh Hoài phải miễn cưỡng đứng lại :

- Lâu ghê không gặp Thúy.

Không để ý Hương Chi đang ngồi chết cứng bên cạnh. Cô mạnh dạn đứng lên :

- Em cần nói riêng với anh chuyện này. Xin phép chị chút nha.

Cô ta lăm li đi về phía một bàn trong góc. Minh Hoài có vẻ khó xử, dằng anh đứng thẳng đuông, không đợi anh hỏi. Hoàng Thúy nói ngay, giọng cố gắng nhỏ nhẹ :

- Em chỉ nói một câu thôi, Hương Chi nó vừa tự tử đấy.

Nói xong cô ngồi xuống, cầm ly nước hút một hơi để bớt run. Câu nói của cô hình như tác động khá mạnh với Minh Hoài. Anh đứng sững nhìn Hương Chi Khiến cô ngơ ngác không hiểu. Và lúng túng ngó chỗ khác.

Hoàng Thúy quay lại nhắc :

- Anh đến đó đi, để chị ấy chờ.

Như sực tỉnh, Minh Hoài đi nhanh qua bàn bên kia, Hương Chi quay lại :

- Mà nói gì với anh vậy ?

- Tao bảo mày tự tử.

Hương Chi quay mặt đi :

- Hình như mày ghét anh lắm phải không, tao nghĩ nếu tao có chết, anh cũng không vì vậy mà làm khác đi, nói làm gì.

- Tao không có ác ý gì cả. Nhưng gây cho người khác nỗi bất hạnh mà anh ta vô tư như thế tao chịu không nổi.

- Tao biết mày ghét anh, nhưng thôi, ghét làm gì, có trách là tao không được như cô ta, tự mình hận mình mới đúng.

Hoàng Thúy nhìn Hương Chi, lạ lùng. Rồi thở dài :

- Tao không biết mày tự dằn vò như vậy thì ích gì. Nếu biết gặp như vậy, lúc nãy chẳng đi đâu cả.

Hương Chi không trả lời, cô ngồi im cố bình tĩnh. Nhưng không được. Cô chột bum miệng, khóc nức lên. Hoàng Thúy sững sờ, rồi quỳnh quáng nói khẽ :

- Đừng có khóc, đây là quán mà. Nhất là đừng có để họ thấy, nín ngay đi.

Nhưng Hương Chi làm không nổi việc đó. Cô cứ chúi mặt vào khăn, nước mắt tuôn như suối. Đau lòng và tuyệt vọng. Hoàng Thúy nhìn quanh. Cuối cùng cô chịu thua Cả cô cũng không chịu nổi như vậy, làm sao bảo ai bình tĩnh.

Khi về nhà, Hương Chi chạy nhanh lên phòng. Dáng điệu hấp tấp như trôn

chạy. Gặp Quốc Uy đang đi xuống. Cô chỉ gật đầu chào và vẫn tiếp tục chạy. Quốc Uy đi theo Hoàng Thúy về phòng :

- Chuyện gì vậy ?

- Nó mới gặp anh Hoài trong quán, với vợ.

Quốc Uy có vẻ suy nghĩ :

- Cô rủ cô về Đà Lạt chơi đi, đi chơi như vậy biết đâu cô sẽ quên được anh ta.

Hoàng Thúy buột miệng :

- Anh muốn tôi đi với nó lắm à ?

Quốc Uy vẫn vô tình :

- Cô có thể đi bao lâu cũng được, không nên bỏ cô một mình.

- Anh vì lòng tốt vô tư hay có ẩn ý vậy ?

Cách nói gai góc của cô làm Quốc Uy bắt đầu cảnh giác :

- Cô lại nghĩ gì nữa vậy. Nếu cô khơi chuyện để gây thì hãy ngừng lại đi, tôi không thích nghe đâu.

Nhưng nước đã vỡ đê, có muốn ngăn lại cũng không được. Hoàng Thúy mím môi :

- Anh muốn tránh tôi thế nào, tưởng tôi không hiểu sao.

Quốc Uy gằn giọng :

- Tránh cái gì?

- Chứ không phải anh xem tôi như gánh nặng, vì tôi đã hiểu thấu ý nghĩ đen ngòm của anh. Nói trắng ra, không có tôi ở đây anh có thể hẹn hò với chị ta, anh cần tìm một chỗ thoải mái hôn chứ gì.

- Bỏ tư tưởng đó đi, tôi cấm cô nói lung tung nghe chưa, người ta có chồng rồi, muốn hẹn hò dễ lắm sao ?

Hoàng Thúy khoanh tay trước ngực, dáng điệu đầy thách thức:

- Vậy sao ? Theo tôi biết thì lúc trước anh đã hẹn với chị ta trong một quán nước, chị ta dẫn con theo đấy.

Mặt cô chợt rục lên, run giọng :

- Không chừng đứa nhỏ đó là con của anh đấy. Có thể lắm chứ. Nếu không thì cả bao không có những cuộc gặp thú vị như vậy đâu.

Quốc Uy lững thững bước tới trước mặt cô Hoàng Thúy chưa kịp hiểu gì thì anh đã giáng cho cô một bạt tai :

- Ăn nói mất dạy.

Hoàng Thúy ôm lấy mặt, sững sờ. Cô không tin anh làm như vậy. Cô đứng chết sững nhìn anh. Quốc Uy không hề hối hận việc làm của mình, thậm chí có thể nặng tay hơn để cho cô một bài học :

- Muốn hạ thấp ai cũng được hết sao ? Cô cho mình là cái gì vậy. Tôi thì cô muốn nói sao cũng được. Nhưng cô không được phép xúc phạm cô ấy, nếu còn nói một lần nữa, tôi sẽ không nhẹ tay đâu.

Hoàng Thúy lạc giọng:

- Anh công khai bênh vực chị ta trước mặt tôi ?
- Bởi vì chính cô đẩy tôi đến mức như vậy, tôi thấy giải thích nhỏ nhẹ hình như không có kết quả với cô.

- Đồ khốn nạn. - Hoàng Thúy hét lên.

Cô hết còn chịu đựng nổi. Và một sự phẫn nộ ghê gớm choán hết tâm trí cô mất hết ý thức về những gì gọi là sĩ diện, cô lao đến bàn cầm chai nước hoa, ném thẳng vào Quốc Uy. Anh không hề né tránh, chỉ thoáng nhắm mắt khi bị trúng người. Chiếc lọ rơi xuống đất vỡ tan. Quốc Uy nhìn chăm chăm, nhếch một nụ cười ngạo mạn :

- Còn gì nữa không, thể hiện hết đi.

Hoàng Thúy cũng nhìn lại anh, cắn hờn :

- Không ngờ anh tồi đến vậy, dám thừa nhận chuyện ngoại tình của mình. - Cô chột quát lên. - Nếu đã như vậy thì hãy li dị đi.

- Đồng ý, nếu đã nói như vậy thì xin cô giữ đúng lời hứa giùm. Vì tôi chán cuộc sống này rồi.

Cả hai không ai để ý Hương Chi đã có mặt trong phòng từ lúc nào. Cô chột lên tiếng :

- Anh nói như vậy có quá đáng không anh Uy. Em nghĩ hai người đều đang tức, có thể nói bất cứ chuyện gì. Nhưng nói xong rồi bỏ đi. Bộ hai người tưởng đổ vỡ là sung sướng lắm sao ?

Quốc Uy quay lại, dịu giọng :

- Em vào đây làm gì, ở đây chỉ làm em nặng nề thêm thôi.

- Hai người cãi nhau gay gắt quá, em không thể làm ngơ được. Suy cho cùng, em đã làm mai cho hai người, nếu có gì là tại em trong đó.

Quốc Uy quay mặt đi chỗ khác, cười nhếch môi :

- Em đừng tự nhận lỗi như vậy, người đáng hận là anh, em đứng ngoài chuyện này đi.

Hoàng Thúy như bị khiêu khích, cô quắc mắt lên, định mở miệng. Nhưng anh đã nhìn cô lạnh lùng :

- Đừng nói nữa, tôi không nghe đâu, làm ơn đi. Đó là hành động duy nhất thể hiện tự trọng của cô đó.

Nói xong anh bỏ ra ngoài. Hoàng Thúy buông mình xuống giường. Mắt nhìn trần trần vào góc phòng. Cô hãy còn choáng váng vì cách nói của Quốc Uy. Không phải là thách thức hay nói cho hả giận, mà đó là đề nghị gay gắt. Có nghĩa anh ta đã từng nghĩ tới chuyện đó rồi.

Cô ngồi chết lặng, không tin mọi việc trở nên trầm trọng như vậy. Hương Chi lặng lẽ quét mớ thủy tinh mang ra thùng rác. Rồi quay vào, ngồi xuống cạnh bàn :

- Nghe cách mày với anh Uy nói chuyện, tao không ngờ hai người đã tới

mức ấy. Sao mà để nó ra nông nổi như vậy.

Hoàng Thúy chùi mắt :

- Ngay từ lúc mới cưới, anh ta đã không hề thương tao, bây giờ đối xử như vậy cũng đâu có gì lạ.

- Nhưng người gây chuyện lại là mày.

- Anh ta đã như vậy, tao còn nhìn được sao.

Cô ngồi mím môi suy nghĩ. Rồi bật đứng dậy đến ngồi vào bàn rút ra quyển tập và cây viết. Hương Chi nhìn theo :

- Mày làm gì vậy ?

- Viết đơn, mày không nghe anh ta nói gì sao ?

- Khùng, không được làm như vậy.

Thấy Hoàng Thúy cương quyết viết một mạch. Cô bước đến giăng cây viết ra, vò nát tờ giấy.

- Viết thì rất dễ, nhưng đã làm rồi sẽ khó hủy bỏ. Mày có chắc là mày sẽ không hối hận không ?

- Không bao giờ.

- Nếu vậy thì đợi mai mốt viết cũng được.

Hoàng Thúy ngồi yên. Rồi bất chợt gục xuống bàn, khóc nức nở :

- Tại sao trước đây tao đại dốt thế chứ, thấy người ta đeo đuôi, cứ tưởng họ thương mình. Tại sao thấy tận mắt họ gặp gỡ nhau mà không nghĩ ra. Sao tao ngu đến vậy kia chứ.

Hương Chi thần thờ nhìn ra cửa sổ :

- Lúc trước mày nói về số phận, tao không tin. Nhưng bây giờ tao nghĩ là có. Những đứa con gái nghèo và không gia đình như tội mình sinh ra là để chịu bất hạnh. Tránh đâu cho thoát đây.

Hoàng Thúy không trả lời. Nhưng cách nói của Hương Chi lại gieo thêm vào đầu cô tư tưởng bi quan cùng cực. Đề nghị của Quốc Uy đã làm cô chấn động cả người. Giờ lại đến Hương Chi. Và cô chỉ biết khóc vì tuyệt vọng.

Điệu Buồn Tình Yêu

Chương 16

Có tiếng chuông reo. Hoàng Thúy buông cộ xuống, bước tới nhắc ống nghe :

- Alô.

Bên kia đầu dây, giọng Hương Chi vui vẻ :

- Mà y hả Thúy ?

- Tao đây.

- Đang làm gì vậy ?

- Vẽ

- Bỏ đi, đến nhà hàng Hoa Mai ngay hé, có chuyện này thú vị lắm.

- Chuyện gì thế ?

- Đến rồi sẽ biết, tao chờ đó nghe.

Không nghe trả lời, cô nhắc lại :

- Này, có đến không đây ?

- Được rồi, chờ đi, ba mươi phút nữa sẽ có mặt.

- OK.

Hoàng Thúy bỏ ống nghe xuống, hơi cau mặt suy nghĩ. Hình như Hương Chi có gì đó không bình thường. Thậm chí vui vẻ quá mức. Thời gian gần đây nó đâu có như vậy. Sao hôm nay lạ quá, chẳng lẽ...

Một ý nghĩ thoáng qua đầu cô Nhưng cô lập tức xua đuổi ngay Không tin !

Anh Hoài không điên khùng gì mà trở lại tìm nó. Anh ta đang đeo đuổi tham vọng của mình, làm gì còn tâm trí yêu đương.

Cô thay đồ, trang điểm thật nhẹ, rồi xuống nhà. Cô còn đang loay hoay khóa cửa thì Quốc Uy đến. Anh đưa tay giữ chìa khóa lại :

- Để đó tôi, cô đi đâu vậy ?

- Tôi phải báo cáo với anh nữa sao ?

Quốc Uy nhún vai, không hỏi cũng không trả lời. Hoàng Thúy dắt xe ra đường với một thoáng ái ngại. Thật ra cô đâu có muốn gây chiến với anh.

Nhưng có dịp thì những lời gai góc cứ tuôn ra. Hình như sự gai góc cứ luôn tiềm ẩn, lẩn khuất trong đầu cô Nó luôn nhắm vào anh như một kẻ thù. Vì cô biết trong lòng anh, cô luôn là một cái gai. Và anh ta chỉ mơ tưởng người yêu cũ. Cô càng khó ưa thì anh ta càng nhớ đến cô tạ Cô không chịu nổi ý nghĩ đó.

Hoàng Thúy đến nhà hàng. Cô còn đang đứng ở cửa tìm kiếm thì Hương Chi đã giờ tay vẫy :

- Thúy, đến đây.

Cô đi về phía bàn trong góc phòng. Có vẻ là một vị trí khuất tầm nhìn của những người đứng ngoài. Hương Chi ngồi cùng bàn với một người đàn ông khá đứng tuổi. Ông ta trông lịch thiệp và hơi nghiêm. Nhưng không đến nỗi cách biệt. Hoàng Thúy còn đang ngơ ngác thì Hương Chi đã giới thiệu :

- Đây là Thúy, người mà em hay kể với ông đấy.

Cô quay qua Hoàng Thúy với một nụ cười đặc biệt :

- Ông Nam đang làm ở công ty du lịch.

Cách giới thiệu lơ lửng của cô làm Hoàng Thúy cũng không hiểu gì nhiều hơn. Cô chào ông với một nụ cười dè dặt :

- Xin chào.

Ông Nam mỉm cười kèp ghé cho cô :

- Cô Thúy ngồi đi.

- Dạ, cảm ơn.

Cô không biết phải gọi ông bằng gì. Cách xưng hô của Hương Chi khó hiểu như thế. Biết là quan hệ ra sao đây, và cô chọn cách im lặng, chờ nghe họ nói chuyện.

Ông Nam đưa cô thực đơn :

- Cô Thúy chọn đi.

Hoàng Thúy nhìn lướt qua, rồi gọi một món. Cô đưa trả ông tờ thực đơn. Và nhìn Hương Chi dò hỏi. Ông Nam không để ý cử chỉ của cô Chỉ quay lại Hương Chi :

- Vẫn là món đó phải không, tôi biết em ưa món cá đó.

- Vâng, nhưng hôm nay có Hoàng Thúy, em muốn chúng ta uống sâm banh, tất cả cùng uống.

Hoàng Thúy tròn mắt :

- Nhưng mình đâu có biết uống rượu.

- Thì tập cho biết.

Hoàng Thúy ngồi im. Hương Chi quay qua ông Nam :

- Lần đó về em ngủ suốt cả ngày. Ông có tin là lần đầu tiên em uống rượu không. Cảm giác thật là khó tả, có cảm tưởng mọi thứ đều xoay tít, vui lắm.

- Nhưng em không nên uống nhiều, không tốt đâu.

- Sao kia, có gì mà không tốt. Khi say em vẫn rất hiền kia mà.

Ông Nam mỉm cười :

- Không phải vậy, ý tôi muốn nói là uống rượu có hại cho sức khỏe, chưa kể em có thể bị ghiền, không nên.

Hương Chi cười giòn tan :

- Ông sợ vớ vẩn thật đấy. Còn em thì ngược lại, có lúc em thích say để dễ quây, ông không biết đâu, quây tung lên thích lắm, thậm chí lúc đó có thể làm những điều mà bình thường mình không dám làm.

Hoàng Thúy nhìn cô đăm đăm lạ lùng. Thật không cò nhận ra Hương Chi

buồn thảm, ủ rũ. Cô có vẻ thanh thoát, vui nhộn và nũng nịu với người đàn ông này. Dù không thể gọi ông ta là thiếu nghiêm chỉnh. Nhưng Hương Chi có thể bằng tuổi con gái ông. Chuyện gì vậy ?

Hoàng Thúy tò mò ghé góm. Cô muốn hỏi lập tức. Nhưng không thể nói gì ở bàn ăn này. đành giữ im lặng chờ dịp khác.

Hôm nay Hương Chi như nổi hứng. Không những cô uống liên tục, mà còn bắt ép cả Hoàng Thúy. Cố gắng lắm Hoàng Thúy cũng chỉ uống được hai ly nhỏ. Còn cô thì đến gần chục ly. Đến lúc về thì cô say khướt.

Ông Nam giúp cô đưa Hương Chi vào nhà. Rồi quay qua cô, cười như xin lỗi :

- Làm phiền cô Thúy quá, để tôi đưa cô về.
- Sao ông nói thế, nó là bạn tôi mà - Hoàng Thúy nói như đấm chính.
- Hình như hai cô thân nhau từ lâu.
- Vâng, từ lúc chúng tôi còn đi học.
- Chắc Hương Chi vui tính lắm, và hồn nhiên như trẻ con, cô không trầm như cô.
- Da... hình như vậy, tôi cũng không thấy được, bạn thân thì không để ý tính tình của nhau.

Ông Nam định hỏi một điều gì đó. Nhưng hình như thấy không tiện nên lại thôi. Hoàng Thúy theo ông ra xe. Cô cũng rất mệt, và một cảm giác gì đó không hiểu được cứ bốc lên đầu, làm cô muốn hát lên, muốn làm cái gì đó sôi nổi. Nhưng ông Nam là người lạ nên cô không dám nói. Chỉ thận trọng trả lời những câu ông hỏi về Hương Chi.

Khi xe ngừng trước cổng, ông Nam lịch sự bước xuống mở cửa cho cô

Hoàng Thúy khẽ gật đầu :

- Cảm ơn ông.
- Chúc cô Thúy ngủ ngon.
- Chúc ông cũng vậy.

Cô mở cổng đi vào nhà. Lao đao đi lên phòng nằm lăn ra giường. Quốc Uy từ ban công bước vào. Anh khoanh tay tựa vào bàn nhìn cô :

- Hình như cô định thách thức, hoặc là quá coi thường tôi ?

Hoàng Thúy nằm lật người lại, chống cằm nhìn anh :

- Tôi không hiểu, anh muốn nói gì ?
- Tôi đã thấy ông ta đưa cô về, không cần giải thích sao ?

Hoàng Thúy chột hiểu. Cô cười một tiếng nho nhỏ. Anh ta hiểu làm thế đấy. Nhưng cô không muốn giải thích. Thậm chí hết sức thú vị. Cô nói giọng khiêu khích :

- Suy cho cùng, tôi cũng có đời sống riêng của mình. Cũng như anh đã thừa nhận anh yêu người khác vậy đó. Hai chúng ta đều giống nhau cả, soi mói làm gì.

Quốc Uy điềm nhiên :

- Vậy à ?

- Chứ không phải sao, từ đây về sau đừng có tò mò chuyện riêng của tôi nữa nhé.

Quốc Uy bước về phía giường, kéo mạnh cô ngồi lên :

- Săn díp này, hãy có thái độ dứt khoát đi. Nói cho nghiêm chỉnh về chuyện ly dị đi.

Nghe mùi rượu từ người cô, anh buông cô ra như ghê sợ :

- Đồ đồn như vậy lặn sao ?

Hoàng Thúy ngã ập xuống giường. Đầu óc rối mù mờ. Cô chưa biết nói gì thì Quốc Uy lên tiếng :

- Tôi hứa không can thiệp vào chuyện của cô Nhưng đôi lại, cô hãy đồng ý ly dị đi. Sống chung như thế này cô không thấy chán sao ? Còn tôi thì mệt mỏi lắm rồi.

Lại vẫn là điệp khúc đó. Thậm chí anh ta cũng không thêm ghen. Chịu hết nổi, Hoàng Thúy hét lớn :

- Anh im đi, anh biết nắm cơ hội lắm. Nhưng tôi không buông tha anh đâu. Tôi không yêu anh. Nhưng sẽ không ly dị, anh phải trả giá về những gì đã gây cho tôi.

Quốc Uy nhếch môi :

- Liệu làm vậy cô có sung sướng hơn không.

- Sướng chứ, hạnh phúc nhất của tôi bây giờ là được trả thù anh, để anh hiểu thế nào là làm khổ người khác.

- Điên khùng.

Quốc Uy không nói nữa. Và mang gối qua phòng khác. Còn lại một mình.

Hoàng Thúy bắt đầu khóc. Chính cô cũng không chịu nổi cuộc sống này.

Một tuần cãi nhau vài lần, cô lặp lại những gì mà trước kia mình lên án. Cô mệt mỏi vô cùng.

Hôm sau ở nhà một mình, cô lấy giấy ra vẽ. Nhưng đứng mãi trước giá vẫn không tìm được chút hứng thú. Nản quá cô dẹp tất cả. Ngồi thờ trước bàn với nỗi buồn chán mênh mông.

Chợt nhớ ra, Hoàng Thúy thay đồ đến nhà Hương Chi Bây giờ sự tò mò lại nổi lên ghê gớm. Dù biết giờ này nó sẽ chưa dập nổi, cô cũng không thể chờ lâu hơn được nữa.

Không đúng như Hoàng Thúy nghĩ. Hương Chi đã dậy và đang hí hoáy vẽ một bức tự họa. Thấy Hoàng Thúy, cô ngược lên, cười tươi tỉnh :

- Đi đâu vậy ?

Hoàng Thúy giở nón đặt lên bàn, ngồi xuống ghé :

- Như vậy là sao, giải thích nhanh đi.

- Biết là mày sẽ ngạc nhiên mà, ông ấy là ba vợ anh Hoài đấy, rất thích tao,

nếu không muốn nói là yêu.

- Cái gì ?

Hoàng Thúy mở to mắt, sững sốt :

- Yêu mày ? Mà là ba vợ anh à ? Trời ơi, giống phim quá.

Hương Chi mỉm cười :

- Thú vị không ?

- Nói nhanh đi, mày biết ông ấy trong trường hợp nào ?

- Vô tình thôi, gặp ở nhà dì tao, là chỗ làm ăn của dì tao. Lúc đó không ai biết ai cả. Sau đó tao gặp cha con họ đi chung. Thế là tao nhờ dì tao mở tiệc mời ông ấy, và tìm mọi cách làm quen. Lúc đó tao mới nghĩ cách trả thù.

- Mày làm quen kiểu đó à, nguy hiểm lắm, vợ Ông ấy biết được thì...

Hương Chi cười tỉnh bơ :

- Đừng lo, bà ấy chết lâu rồi. Ông ta cũng từng lăng nhăng với nhiều người, không hiểu sao lại muốn cưới tao. Tức cười quá hả ?

- Cưới ?

- Cho nên tao mới giới thiệu với mày.

Hoàng Thúy đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Đến mức cô không biết nói gì. Cô ngồi im nhìn Hương Chi. Cô nàng nheo mắt :

- Làm kẻ mẫu của anh Hoài kẻ cũng vui chứ hả ? Không là vợ được thì là mẹ, anh ta còn tránh đi đâu được nữa.

Cô cười ngặt nghẽo, cười run cả người. Hoàng Thúy nhăn mặt :

- Mày có điên không ?

Hương Chi thôi không cười nữa :

- Rất tỉnh. Điên thì không nghĩ ra được chuyện đó đâu. Đó là sáng tác của người thông minh đấy.

- Nhưng trả thù kiểu đó mày cũng khổ. Chuyện của mày kỳ dị quá. Chắc, giống xã hội đen quá, chỉ thiếu có dao và súng mà thôi.

Hương Chi chống cằm, vẻ mặt dịu dàng trở lại :

- Mày không biết đâu, hủy hoại tương lai một người còn tỉnh vi hơn giết bằng súng nhiều. Tao đã thề và sẽ làm cho bằng được. Anh ta sẽ không trở thành trợ lý giám đốc gì được cả. Mày tin tao chỉ phối và điều khiển được ông Nam không ?

Hoàng Thúy hỏi khẽ :

- Sao bỗng nhiên mày thay đổi vậy, tao nhớ mày đã khuyên tao đừng ghét anh Hoài mà.

- Lúc đó tao đã nghĩ như vậy. Thật ra tao có thể thông cảm được. Dù sao người ta có quyền chọn tương lai sáng sủa chứ. Lấy vợ như tao anh ta chẳng được gì. Nhưng cái cách bạc tình của anh ta làm tao căm ghét.

- Thật lạ, mày đã biết trước anh ta bỏ rơi mày mà.

- Đó là chuyện lúc trước. Nhưng khi biết tao tự tử, lẽ ra anh ta có chút gì đó

ray rút. Đẳng này anh ta mặt kệ. Với một người suýt chết vì mình mà có thể đứng dung như thế. Liệu anh ta có xứng đáng được sung sướng không.

- Nhưng trả thù kiểu đó mày cũng khổ vậy.

Hương Chi nhún vai :

- Tao chẳng thấy khổ, tao chưa nghe ai bảo có chồng giàu mà khổ bao giờ.

- Nhưng ông ấy chênh lệch với mày nhiều quá.

- Suy cho cùng, ông ta không phải là người thiếu tư cách, thế là đủ rồi.

Cô ngồi suy nghĩ, rồi bật cười :

- Mày không tưởng tượng nổi về mặt anh Hoài hôm ấy đâu. Tối hôm ấy ông Nam đưa tao về nhà giới thiệu với đám con. Anh Hoài cầm lặng như đá suốt bữa ăn hầu như không ngẩng mặt lên nổi, tức cười chết được.

Hoàng Thúy tò mò :

- Còn vợ anh thì sao ?

- Con bé gọi tao bằng dì một cách cứng ngắt. Tao bảo đảm cho vàng nó cũng không dám kể cho ba nó chuyện hậu trường của tụi tao. Phải biết thông minh chứ.

Hoàng Thúy lăm bằm :

- Chuyện này ly kỳ sao ấy. Không tưởng tượng nổi, cũng không biết phải làm thế nào.

- Chẳng cần làm gì cả. Mày chỉ cần chúc tao thành công thôi.

- Tao chúc không nổi.

Và cô ngồi thờ người, bản thân. Chuyện của Hương Chi kỳ dị đến nỗi cô không biết đồng ý hay phản đối. Nghe thì lô gích lắm. Nhưng ý nghĩ Hương Chi làm vợ một người đáng tuổi cha mình, cô thấy nó kỳ cục quá.

Có tiếng gõ cửa cọc cằn. Hoàng Thúy bước ra mở. Cô chột chập chới mắt khi thấy đó là Minh Hoài. Anh ta cũng bị bất ngờ vì thấy cô :

- Có Thúy ở đây nữa à ?

- Vâng, anh vô nhà chơi.

Minh Hoài đi thẳng về phía Hương Chi. Cô ngẩng lên nhìn anh, về mặt đầy chế giễu, tự tin. Cả hai nhìn nhau như chà sát, đo lường. Rồi Minh Hoài quay mặt chỗ khác :

- Tôi đến để nói chuyện với cô, ra quán cà phê đi.

Hương Chi kéo ghế cho anh:

- Cứ nói ở đây. Thúy nó đâu phải người lạ, cậu làm vậy xúc phạm bạn tôi đấy.

Cách gọi của Hương Chi làm Hoàng Thúy phì cười. Cô vội quay chỗ khác. Minh Hoài cũng có vẻ rất tức và khó xử. Nhưng cuối cùng anh cũng chịu thua và ngồi xuống :

- Tại sao cô làm như vậy. Cô thừa biết ông ấy là cha vợ tôi mà.

- Phải gọi là dì chứ, đừng có ăn nói loạn ngôn như vậy, hỗn hào.

Bị chinh, Minh Hoài hơi quệ Nhưng anh vẫn ngoan cố :

- Cô đẹp trò đó đi, và hãy chấm dứt trò chơi này đi, đừng có kỳ quái như vậy.

Hương Chi khoanh tay trước ngực, nhìn anh với giọng kẻ cả :

- Cậu có nghe cha vợ cậu tuyên bố đám cưới chưa ? Hôn nhân của cha mẹ mà dám bảo trò chơi à ? Lông ngông vừa vừa thôi chứ.

Minh Hoài quát lên :

- Tôi cấm cô tiếp tục như vậy, cô muốn gì đây.

- Muốn làm vợ Ông Nam, đơn giản là thế. Sao có gì không đồng ý hả ?

- Chúng tôi không đồng ý, và yêu cầu cô chấm dứt chuyện này đi.

Hương Chi ngược mắt nhìn lên trần nhà, điệu bộ đầy châm chọc, khiêu khích một cách vững vàng.

- Nếu phản đối, cậu hãy về nói với ba vợ cậu, cứ nói hết lý do nếu cậu muốn. Còn tôi thì không thay đổi gì cả. Hãy nói ông ấy chủ động bỏ rơi tôi, chứ tôi không bỏ rơi ai cả, làm thế ác lắm.

Minh Hoài không nói gì được. Và ngồi lặng, giận dữ. Anh quắc mắt lên :

- Cô thật là quá quắt, rồi cô sẽ hối hận.

Anh đứng phắt dậy, xô ghế bỏ ra cửa. Hương Chi nhìn theo, rồi phá lên cười :

- Sao mà vui thế, thật là tức cười. Ôi, tức cười chết được.

Hoàng Thúy đứng dựa tường nhìn. Không có ý kiến. Nếu phải nói, chắc cô chỉ có thể thốt lên một câu " không thể tưởng tượng được".

Cô bỗng nghĩ rằng, tất cả những gì xảy ra trên đời này đều không có gì là lạ. Và bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra. Cô chỉ có thể đứng ở ngoài quan sát mà thôi.

oOo

Quốc Uy dừng xe trước ngôi biệt thự sang trọng. Anh bước xuống, đến bấm chuông. Một cô người làm bước ra mở cổng, lễ phép mời anh vào phòng khách. Quốc Uy ngồi xuống, uể oải tựa mình vào thành ghế. Anh lơ đãng ngắm bức hình treo trên tường. Đó là hình đám cưới Hoàng Uyên. Chú rể có vẻ xứng đáng làm cha cô dâu hơn là chồng. Hình như phụ nữ bây giờ có mô-đen kết những người lớn tuổi. Hoàng Thúy cũng vậy.

Quốc Uy nhìn một lát, rồi khẽ nhún vai cười khan một mình.

Hoàng Uyên đi ra. Cô đón anh bằng một nụ cười vui mừng không giấu giếm:

- Anh đến tối vậy ?

- Định đến thẳng Quang, nhưng nhớ ra anh ghé thăm xem bé Lan ra sao.

- Nó khỏe hẳn rồi, về nhà cứ hỏi bác Uy. Cứ đòi trở vào bệnh viện thăm bác Uy nữa chứ.

Quốc Uy mỉm cười :

- Thật vậy sao, nó đâu rồi ?
- Đang chuẩn bị đi ngủ, em giao nó cho bà vú rồi.

Cô nhìn anh khá lâu, như quan sát :

- Sao anh đi chơi một mình vậy, cô ấy đâu rồi.
- Đi chơi với bạn.

Hoàng Uyên hỏi khẽ :

- Em nghe nói hai người định ly dị phải không ?

Quốc Uy khẽ nhướn mắt :

- Em cũng biết chuyện đó nữa à ? Tội nó tào lao thật.
- Nhưng có thật như vậy không ?

Anh nhún vai :

- Có chứ, anh cũng không cần giấu gì cả.
- Anh không có hạnh phúc à ?

Quốc Uy mỉm cười như thấy câu hỏi của cô rất buồn cười :

- Nếu hạnh phúc thì không ai đại dốt làm đổ vỡ gia đình. Cô ấy làm anh thấy mệt mỏi. Mà thôi, anh không muốn nhắc chuyện đó nữa đâu.

Anh ngừng lại một lát, rồi hỏi như quan tâm :

- Đứa nhỏ bệnh như vậy mà ba nó vẫn không về à ?

Hoàng Uyên cười lạnh lùng :

- Với ông ta, nó đâu có quan trọng. Chỉ có một mình em là sống chết vì nó thôi.

- Em không nên nói vậy, cha nào mà không thương con chứ. Nhưng mỗi người sẽ có cách thể hiện riêng.

- Em hiểu ông ta hơn anh.

Cô ngẫ ngửa người ra ghế, mắt lim dim :

- Ba mẹ em đã biến em thành con búp bê thể đấy. Giao em cho ông chồng, ông ta đặt em vào tủ kính với những món đồ lộng lẫy, tất cả chỉ để làm đồ trang sức.

Quốc Uy mỉm cười :

- Không nên bi quan như vậy, dù sao em cũng đã biết trước cuộc sống này, và đã bằng lòng. Đừng hối hận rồi tự làm khổ mình.

- Vậy còn anh thì sao ? Khi cưới Hoàng Thúy, anh có biết trước sẽ không hạnh phúc không ?

- Anh khác em, lúc đó cô ta rất dễ thương, và anh hoàn toàn không hiểu bản chất thật của cô.

Hoàng Uyên nhìn anh một cách nghiêm trang:

- Cả em cũng vậy, cũng rất muốn thoát khỏi cuộc hôn nhân này.

Quốc Uy cười như động viên :

- Cái gì làm khổ mình thì hãy mạnh dạn dứt bỏ. Bé Lan cũng không cần đến cha nó. Thật ra em không có gì để ràng buộc cả.

Mắt Hoàng Uyên long lanh :

- Anh khuyến khích em chứ ?
- Dĩ nhiên, vì nếu cần thì có vẻ là anh khách sáo, chính bản thân anh cũng vậy thôi.

Cô nhìn anh đăm đăm, và nói không chút ngập ngừng :

- Anh có tin rằng, những ngày bé Lan nằm trong bệnh viện, em bị khuấy động ghê gớm không ?
- Khuấy động cái gì ?
- Em luôn nhớ về chuyện của hai đứa.

Quốc Uy cười thông cảm. Nhưng không nói gì. Hoàng Uyên như có vẻ quá xúc động, cô nói nhanh :

- Có lần em đã hỏi anh câu này, và anh đã không trả lời. Bây giờ hãy nói thật đi, nói thành thật nhất, anh còn yêu em không ?
- Nếu còn cũng không thể làm khác được.

Cô nói hấp tấp, như quá bị thôi thúc :

- Còn chứ, còn có thể khác chứ.

Ngay lúc đó, có tiếng đứa bé khóc vọng xuống. Hoàng Uyên ngồi yên lắng nghe. Rồi đứng dậy :

- Anh chờ em một chút.

Quốc Uy cũng nhìn đồng hồ, đứng dậy :

- Em lên dỗ con đi, anh về đây.
- Khoan, anh đừng về, chờ em trở xuống đi.

Nhưng anh lắc đầu :

- Tối quá rồi, thằng Quang đang chờ anh, phải về thôi.

Hoàng Uyên tiễn anh ra cửa. Và nói một cách nhiệt tình :

- Thứ bảy này sinh nhật bé Lan, em không mời ai cả, chỉ có hai mẹ con thôi, anh đến chơi với em chứ.

Quốc Uy suy nghĩ một thoáng. Rồi gật đầu :

- Được rồi, tối đó anh đến. Anh về nhé, em lên với con đi.
- Dạ.

Quốc Uy đi ra xe. Anh đến nhà Minh Quang uống vài lon bia, rồi về. Đã rất khuya, nhưng Hoàng Thúy vẫn còn thức. Hình như cô chờ anh. Quốc Uy im lặng cởi áo, như không thấy cái nhìn nghi ngờ của cô Thái độ của anh làm Hoàng Thúy không nhịn nữa :

- Thế nào, tối nay anh đến nhà cô ta phải không ? Vui không ?
- Tôi phải báo cáo với cô nữa sao ?
- Anh có tin tôi sẽ đến đó quậy tung nhà cô ta không ?

Quốc Uy cười thản nhiên :

- Nếu rảnh cứ làm, tôi không có ý kiến.

Hoàng Thúy bất thần ném mạnh chiếc lược vào người anh.

- Đồ khốn nạn.

Quốc Uy nhìn cô một cách ngạo mạn. Rồi bỏ đi ra ngoài. Anh qua phòng bên khóa cửa lại. Đó là cách để anh chấm dứt những gây hấn của cô. Và Hoàng Thúy dù có tức mấy cũng phải im lặng chịu đựng.

Tối thứ bảy anh ghé mua quà. Rồi đến nhà Hoàng Uyên. Hình như cô đã chuẩn bị mọi thứ và chờ anh khá lâu. Thấy anh, bé Lan chạy ra, hớn hờ :

- Bác Uy tới rồi, mẹ con bảo chờ bác đến mới được cắt bánh. Bác vào đây.

Quốc Uy cúi xuống, đặt chiếc hộp vào tay con bé :

- Quà sinh nhật của con này, thích không ?

Hoàng Uyên đứng nhìn cả hai, cười sung sướng. Không ai để ý Hoàng Thúy đã đứng trong sân từ lúc nào. Cô nhìn trần trời ba người. Bé Lan là người thấy cô trước tiên. Con bé kéo tay mẹ :

- Mẹ Oi, ai vậy mẹ ?

Cả Hoàng Uyên và Quốc Uy đều quay lại, kinh ngạc. Quốc Uy định lên tiếng thì Hoàng Thúy đã đến trước mặt anh :

- Anh công khai đến mức này lặn sao ?

Cô bất thần quay lại, tát mạnh vào mặt Hoàng Uyên :

- Chị là đồ trác nết. Có chồng còn ngoại tình, đồ không biết xấu hổ.

Hoàng Uyên ôm mặt, đứng chết lặng. Bé Lan khóc thét lên :

- Mẹ Oi, mẹ Oi.

Tiếng khóc của bé Lan như làm Hoàng Thúy căng thẳng. Cô lắc mạnh vai cô ta :

- Chị là đồ đê tiện.

- Đủ rồi, Thúy. Thì ra cô theo dõi tôi.

Quốc Uy quát lên, và kéo ngược Hoàng Thúy lại. Giọng anh cứng rắn :

- Cô về nhà đi, nếu cô làm âm ỉ ở đây, tôi sẽ không nhin nữa đâu. Đừng có quá quắt như vậy.

- Câm đi, anh còn dám bênh vực chị ta phải không ?

Cô xô mạnh Quốc Uy ra, lao đến nắm áo Hoàng Uyên, nói như điên dại :

- Các người có phải là người không, chị cũng là phụ nữ, chị không biết làm như vậy là phá hoại gia đình người khác sao. Chị ác vừa vừa thôi.

Tiếng quát của cô và tiếng khóc của bé Lan làm não động lên, hai người trong nhà chạy ra nhìn. Quốc Uy điên tiết tát cho cô một cái như trời giáng :

- Ra khỏi đây ngay, về đi.

Hoàng Thúy choáng váng ngã xấp xuống đất. Trước mặt như tối sầm. Mọi người đứng yên nhìn cô với mỗi thái độ khác nhau. Cô từ từ chống tay đứng dậy, nhìn Quốc Uy bằng tia mắt căm thù :

- Không bao giờ tôi tha thứ cho anh chuyện này.

Cô quay người bỏ ra cổng, với cảm giác như đi trong sương mù. Và cảm thấy phía sau, tất cả họ nhìn cô với một vẻ khinh thường giễu cợt. Chưa bao

giờ cô ý thức được mình đang bị nhục như thế này.
Cô cũng không nhớ mình đã về nhà bằng cách nào. Cô lên phòng. Ngồi chết lặng trong bóng tối. Và trong tận cùng của nỗi tuyệt vọng. Một ý thức vươn lên quyết liệt. Làm cô thấy mình không thể yếu đuối được nữa.

Đến khuya khi Quốc Uy về. Cô bình tĩnh đưa lá đơn ra trước mặt anh :

- Chuyện coi như đã giải quyết xong, anh ký đi.

Quốc Uy cầm đọc lướt qua, thờ nhẹ :

- Cô suy nghĩ kỹ rồi chứ, đúng là như vậy hay hơn.

Anh ngồi xuống bàn, rút viết ra ký ngay lập tức. Rồi nhìn về phía Hoàng Thúy.

- Chúng ta bàn cụ thể chuyện này đi. Tôi sẽ để nhà này lại cho cô, cùng với một số tiền chuyển khoản trong ngân hàng. Cô muốn bao nhiêu ?

Hoàng Thúy lãnh đạm :

- Không cần, tôi không cần thứ gì cả, tôi vào nhà này với tay trắng, thì khi ra đi cũng vậy, không cần phải nghĩ đến chuyện đó.

Quốc Uy nói như khuyên :

- Đừng nên tự ái như vậy, cô cần phải sống chứ, thật tình tôi không muốn cô phải thiệt thòi. Trước đây cô đã sống nghèo túng rồi, nếu tự ái như vậy, cuộc sống của cô sẽ ra sao ?

- Cám ơn kiểu quan tâm đó, nhưng tôi không ham đâu.

Cô quay lại nhìn anh, cái nhìn vô cùng dừng đọng :

- Tối nay tôi muốn được một mình, phiền anh qua bên kia, được chứ ?

- Nay Thúy, nếu cô có ý nghĩ đại dột thì hãy bỏ đi, cô còn trẻ, không tội gì phải...

Hoàng Thúy cắt ngang :

- Tôi không đại như Hương Chi đâu, nói vậy anh hiểu rồi chứ.

- Thôi được, chúc ngủ ngon.

Quốc Uy đi ra, khép cửa lại. Thái độ của Hoàng Thúy làm anh ngạc nhiên vô cùng. Anh cứ nghĩ cô sẽ làm ầm ĩ lên, sẽ đập phá dữ dội và làm tình làm tội anh điên đảo. Vậy mà cô lạnh băng như giải quyết chuyện của ai đó. Cô ta có những hành động bất thường quá, không đoán trước được.

Anh khẽ nhún vai, cho qua. Cô ta có thể ghét anh đến mấy cũng được, miễn là để cho anh được yên. Anh quá ngán với những trận gây gổ rồi.

Trưa hôm sau anh về thì Hoàng Thúy không có ở nhà. Không biết cô ta lại giờ trò gì. Suốt buổi trưa cô vẫn không về. Anh đoán cô đến nhà Hương Chi. Anh nghĩ một lát rồi vào bệnh viện. Vắng cô, anh có tâm trạng tự do như khi chưa có gia đình. Hoàng Thúy không biết cô đã gây cho anh ấn tượng kinh khủng thế nào về mất tự do.

Buổi chiều Quốc Uy về thì Hoàng Thúy đã đi, bàn phấn được dọn sạch. Anh ngạc nhiên đứng nhìn, rồi đến mở tủ áo. Hoàn toàn trống không, cả sách vở

và những bức tranh cô cũng không để lại. Cô biến mất như chưa bao giờ đến nhà này. Đến nỗi anh cứ tưởng trước đó anh chỉ sống một mình.

Anh ngạc nhiên thật sự. Mới sáng hôm qua anh còn không nghĩ Hoàng Thúy sẽ chịu ly dị, thế mà chỉ một ngày sau tất cả đều đảo lộn. Chuyện quan trọng duy nhất một đời người mà cô giải quyết chớp nhoáng như quyết định bỏ một món đồ. Thật không sao hiểu được cô.

Quốc Uy đứng giữa phòng, thù người suy nghĩ. Chợt nhớ ra, anh nhìn đồng hồ, rồi xuống phòng khám. Anh làm việc với sự mệt mỏi nặng nề. Chỉ muốn nhanh chóng được ngồi suy nghĩ một mình.

Buổi tối anh vừa lên phòng thì có tiếng chuông reo vang lên. Anh bước đến nhắc máy :

- Alô.

Bên kia đầu dây là giọng một cô gái lạ :

- Xin lỗi, có phải bác sĩ Uy không ạ ?

- Tôi đây.

- Dạ, bác sĩ nói chuyện với cô tôi.

Hình như cô ta trao ông nghe, Quốc Uy nghe giọng Hoàng Uyên, cô có vẻ thận trọng :

- Em nói chuyện với anh có được không ? Uyên đây

- Anh đang ở nhà một mình, em nói đi.

Hoàng Uyên ngập ngừng "

- Em... chỉ muốn hỏi thăm chuyện của anh, hôm qua giờ chắc gia đình anh sóng gió lắm phải không ? Em xin lỗi.

- Em không có lỗi gì hết, đừng mặc cảm như vậy.

- Thế... thế cô ấy giải quyết ra sao ?

- Cô ta đã đi rồi.

- Ly dị luôn sao ?

- Phải, hình như là vậy.

- Tại em tất cả, em đã làm anh đổ vỡ, có lẽ em sẽ gặp Thúy để giải thích.

Quốc Uy lập tức lắc đầu :

- Em đừng nói gì cả, đừng làm anh thêm khó xử, cứ để mặc cô ấy đi Uyên.

Bây giờ anh chỉ muốn được yên ổn thôi.

- Em biết, vậy khi nào buồn hãy đến em nhé.

- Được rồi. Thôi nghe. Chào em.

Anh bỏ máy xuống. Rồi đến ngồi trước ti vi Nhưng lại nhìn màn hình với tâm trạng lộn xộn. Vừa nhẹ nhàng vừa có chút bất ổn. Dĩ nhiên là anh tha thiết muốn ly dị. Nhưng phải là sự thỏa hiệp rõ ràng. Hoàng Thúy làm như vậy anh thấy áy náy. Nếu như cô đòi chia đôi tài sản thì anh sẽ thấy lương tâm nhẹ nhàng hơn.

Điều Buồn Tình Yêu

Chương 17

Lại có tiếng chuông gọi cửa. Quốc Uy nhú mày. Ai đến vào lúc như thế này, thật là phiền. Anh đi xuống sân mở cổng. Minh Quang đang ngồi trên xe chờ. Anh nhướn mắt :

- Đi đâu vào giờ này vậy ông ? Vô đi.

Vừa ngồi xuống salon, Minh Quang hỏi ngay :

- Mày để Hoàng Thúy đi như vậy à ?

Quốc Uy nhún vai :

- Cô ta tự ý bỏ đi, bây giờ tao cũng không biết cô ta đang ở đâu nữa. Sao mày biết nhanh vậy ?

- Lúc trưa tao gặp cô dọn đồ, cô Hương Chi gì đó phụ, tao có cảm, nhưng cô không quan tâm.

Quốc Uy nhú mày :

- Thì ra vậy.

- Nghĩa là sao, mày không nghĩ ra hay là không cần biết ?

- Có vẻ như mày đến hỏi tội tao vậy ? Mày cũng thừa biết chuyện tụi tao mà.

- Nhưng bỏ mặc cô như vậy, tao thấy mày vô lương tâm quá.

- Suy cho cùng, như vậy lại hay hơn. Cái gì không thể cứu vãn được thì dứt khoát. Cứ làm như vậy tao cũng có chút áy náy. Nhưng còn hơn để quan hệ kéo dài.

- Mày đúng là thằng vô lương tâm, như vậy tao đủ hiểu rồi.

Nói xong anh đứng dậy, bỏ về. Quốc Uy đứng giữa phòng khách nhìn theo, hoàn toàn không gọi lại thanh minh. Anh nghĩ mãi vẫn không hiểu được thái độ của Minh Quang. Không phải chỉ là sự quan tâm bình thường giữa bạn bè. Mà là nóng nảy, sốt ruột. Rõ ràng là Minh Quang quá quan tâm đến sự bỏ đi của Hoàng Thúy. Chuyện gì nữa đây ? Không lẽ trong mắt bạn bè, anh là thằng vô lương tâm đến vậy sao ?

Hôm sau hết giờ làm, anh đến nhà Hương Chi. Cô tiếp anh với thái độ bình thản, pha chút lạnh nhạt :

- Anh ngồi chơi, tìm em có chuyện gì không ?

- Thúy đã về đây với em phải không ?

- Phải, thì sao ?

- Cho anh gặp cô một chút !

- Chi vậy ? Anh bàn cụ thể chuyện ly dị phải không, nó đoán trước thế nào anh cũng nói chuyện đó.

- Vậy Chi cho anh gặp cổ đi.

Hương Chi lắc đầu :

- Nó về quê rồi, đi lúc sáng.

- Cổ có nhắn gì không ?

- Em nói để anh yên tâm, nó nhắn rằng anh cứ lo thủ tục ly dị. Không cần phải phân chia tài sản gì cả. Nó không đòi điều kiện gì đâu. Còn nữa, khi nào có giấy mời thì anh nhận giùm, và mang đến đưa em, em chuyển cho nó sau.

Quốc Uy suy nghĩ một lát, rồi ngẩng lên :

- Em khuyên Thúy đi Hương, cổ đừng nên tự ái như vậy, về chuyện kinh tế anh không hẹp hòi gì đâu. Anh chỉ cần nói như vậy thôi, em nhắn Thúy giùm anh được không ?

- Em nghĩ chắc nó không thay đổi ý định đâu. Nhưng em sẽ nói ý anh.

Quốc Uy chuyển đề tài :

- Chuyện của em đến đâu rồi, chừng nào đám cưới vậy ?

- Cuối tháng.

- Nhanh vậy sao ? Dù sao anh cũng chúc mừng em.

Hương Chi hơi cười :

- Thúy nó bảo cuộc hôn nhân của em kỳ cục, anh lại chúc mừng, anh với nó lúc nào cũng đối nghịch cả.

- Anh theo chủ nghĩa tự do, thích cái gì cứ làm cái ấy, không việc gì phải để dư luận ràng buộc mình. Nhưng này, chuyện của anh với Thúy như vậy, em không ghét anh chứ ?

- Em tức chứ không ghét, mà em nghĩ không ai ghét nổi anh đâu.

Quốc Uy mỉm cười :

- Cảm ơn.

Anh đứng dậy ra về. Hương Chi tiến ra cửa. Cô nói một cách đầy ngụ ý :

- Có lẽ anh đề cao chủ nghĩa tự do mà hơi thiếu trách nhiệm đấy. Anh chỉ muốn rũ bỏ nhỏ Thúy. Còn đời sống tinh thần của nó thì không chịu tìm hiểu, anh ác lắm đó, vô tâm nữa.

Quốc Uy đứng lại, nhướn mắt :

- Em muốn nói gì vậy ?

- Không có gì cả, anh về đi.

Cách nói của Hương Chi làm Quốc Uy hơi khựng lại, suy nghĩ. Cuối cùng anh khẽ nhún vai, cho quạ Đó là bản năng của anh khi không muốn dính đến chuyện phiền toái. Mà hai cô này không là vua nhiễu sự thì là gì. Anh biết tính Hương Chi quá rồi mà.

Mấy ngày sau, Quốc Uy không còn vướng bận về chuyện Hoàng Thúy nữa.

Chỉ còn chờ toà án giải quyết là xong. Không có người phụ nữ bên cạnh để quấy rầy, anh cảm thấy một sự nhẹ nhàng đến mức lạ lùng. Thậm chí lúc nào

cũng có thể cười vì sự thăng hoa của tinh thần.

Nhưng điều làm anh khó chịu nhất là thái độ phê phán của Minh Quang.

Những lúc sau này cả hai không uống cà phê hay nhậu với nhau. Mà sự xa cách đó không phải bắt nguồn từ anh. Minh Quang lúc nào cũng có gì đó gay gắt ngấm ngầm mà anh không hiểu được. Có lúc Quốc Uy suy nghĩ và phán đoán, rằng mọi cử chỉ đó đều xuất phát từ sự bênh vực Hoàng Thúy ? Nhưng có cần phải quá đáng vậy không ?

Hình như không ai hiểu được sự khốn đốn mà Hoàng Thúy gây ra cho anh. Vậy thì anh có lỗi gì nếu muốn chạy trốn cô ? Nếu vậy thì anh không cần thanh minh hay níu kéo tình bạn với Minh Quang, muốn hiểu thế nào cũng được.

Sáng nay vào nhận ca. Quốc Uy nghe trong phòng bàn tán loáng thoáng về một người đẹp nào đó xuất hiện trong bệnh viện. Đến giờ khám, anh gặp Trung Thái đi ngược chiều trên hành lang. Anh ta nheo mắt :

- Lát nữa mày sẽ gặp mỹ nhân trên phòng ấy, báo trước để ông chuẩn bị tinh thần, đừng có choáng vì người đẹp rồi mất hồn đấy. Nhớ khám cho nàng chu đáo nhé.

Quốc Uy nhướng mắt :

- Ghê vậy sao ? Ai vậy ?

- Nàng là người mẫu, vừa đoạt giải á hậu, dân tỉnh lên, nhưng sắc sảo lắm đấy. Mới nhập viện tối qua Chắc phải chuẩn bị một phòng riêng để chứa hoa của nàng. Hôm qua nay có ít nhất một chục cú điện thoại hỏi thăm. Khiếp.

- Nổi đến vậy kia à ?

- Vào thử rồi biết.

Anh ta cười khà rồi tiếp tục đi. Cô y tá đi vắn lên Quốc Uy :

- Thật đấy bác sĩ, cô ta đẹp kinh khủng. Vào bệnh viện mà lòng lầy như lên sân khấu. Sáng giờ tụi nó xôn xao lắm, y như lần chị Thúy vào đây vậy.

- Vậy hả ?

Dư luận quanh nhân vật yêu kiều ấy làm Quốc Uy thấy tò mò thú vị. Anh khám xong các phòng rồi vào phòng cô nàng. Cô y tá không nén được cái nhìn quan sát cô gái ấy. Cô ta đang ngồi tựa lưng vào thành giường. Mỹ miều và tươi tắn với khuôn mặt đã được trang điểm rất kỹ. Nhan sắc thế này mà không được đăng quanh hoa hậu kể cũng lạ.

Quốc Uy đọc bệnh án của nàng. Nàng tên Kiều Mỹ, hai mươi tuổi, bị một chứng bệnh tiêu hóa. Chỉ là bệnh xoàng như vậy mà phải nhập viện. Mà lại nằm phòng đặc biệt. Nàng có vẻ được gia đình chăm chút quá mức cần thiết thật.

Ý nghĩ đó làm Quốc Uy mỉm cười. Anh khám cho nàng với vẻ quan tâm. Và không ngần ngại ngấm nét mềm mại của đôi môi tô thật kéo. Nàng đẹp làm rung tim những tên con trai đa tình. Quốc Uy thấy rất rõ điều đó. Và anh

cũng không còn là thằng bé.

Thấy nụ cười của anh, Kiều Mỹ lên tiếng :

- Em có sao không bác sĩ, bao giờ em có thể ra viện được ?

Cô y tá quay mặt giấu nụ cười. Chao ơi là nũng nịu. Giọng nói nhỏ nhẹ như oanh vàng, uốn nắn rất kỹ đây. Phải rồi, nàng là người của công chúng mà.

Quốc Uy ngồi xuống cạnh giường, nheo mắt :

- Em muốn bao giờ ra ?

- Em muốn càng sớm càng tốt thôi. Còn bao nhiêu chương trình mà em cần thực hiện, vào đây là em phải bỏ dở hợp đồng quay phim quảng cáo và chụp hình, tới mai lại phải diễn thời trang, em bận ghê lắm.

Cô y tá nhìn nàng một cái, cách nói chuyện cũng có vẻ lên gân quá. Nàng đang than thở về nỗi bận rộn của vinh quang. Nghe kêu thật. Nhưng xem ra bác sĩ Uy không bận tâm về điều đó, và rõ ràng là bị sắc đẹp của nàng làm xiêu lòng.

Nàng nhìn Quốc Uy chăm chăm, mắt lúng liếng :

- Em làm việc căng thế này, có ảnh hưởng đến sức khỏe không hả bác sĩ ?

Quốc Uy cười cười :

- Không đến nỗi đâu, em còn trẻ thế này mà, sắc diện của em thể hiện một sức khỏe tốt, không sao cả.

- Nhưng ba mẹ em lo lắm. Ba mẹ em sợ em làm việc nhiều rồi đổ bệnh, hôm qua em vào đây ở nhà lo cuống lên, ai cũng sợ hết hồn.

- Vậy hả ?

- Thế lát nữa em có phải bị chích không ? Ồi, em sợ đau lắm.

- Nếu em muốn thì có thể uống thuốc thôi, không cần làm gì khác cả.

- Bác sĩ tuyệt thật.

- Cảm ơn em.

Quốc Uy đứng dậy :

- Nằm nghỉ đi nhé, bao giờ muốn ra viện thì cứ nói. Nhưng em nên tranh thủ lúc này để nghỉ ngơi.

Anh đi ra cửa, cô y tá đi theo. Kiều Mỹ chợt gọi lại :

- Bác sĩ.

Quốc Uy quay lại, cô y tá tò mò nhìn Kiều Mỹ nghiêng đầu làm duyên :

- Thế chiều nay anh có khám cho em không ?

- Có chứ, nếu em muốn.

- Thế thì chỉ mình anh khám thôi nhé, em không chịu để người khác đâu.

- OK.

Quốc Uy búng tay cái tách. Rồi đi ra. Thấy cái cười ngụ ý của cô y tá. Anh khẽ nhún vai một cái. Gặp Trung Thái trên hành lang, hắt tùm anh lại ngay :

- Thế nào, có bị chói mắt không. Mà thấy nàng ra sao ?

- Có vẻ nhõng nhẽo quá mức.

- Chứ sao , chuyện hiển nhiên thôi.

Anh ta cười tinh quái :

- Xem ra mày đủ tiêu chuẩn đấy, tán công đi kéo uống. Mày là người tự do mà. Chà, tên của nàng cũng kiểu cách như người nghe thật là kiêu.

Quốc Uy đùa đùa :

- Tán công thì được rồi, nhưng sợ có nhiều đối thủ quá, tao chống không nổi.

- Quốc Uy mà cũng thiếu tự tin vậy sao ?

Quốc Uy khẽ nhướn mắt, với một chút giễu cợt. Cả hai cười phá lên, có vẻ thú vị. Quốc Uy cũng cảm thấy buồn cười vì chính mình cũng bị lôi kéo vào sự xôn xao quanh người đẹp mới xuất hiện. Quả thật anh cũng thích tiếp xúc với nàng. Đẹp và lại rất biết cách lôi kéo, làm sao không quan tâm cho được.

oOo

Hoàng Thúy dắt xe vào nhà. Cô buông mình xuống giường một cách mệt mỏi. Suốt ngày ngồi ở phòng tranh làm công việc sao chép, cô thấy chán chường và mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần. Về nhà thì lại một mình để rơi vào nỗi cô đơn. Bây giờ Hương Chi đã có chồng. Cô hoán đổi với nó để sống những ngày lay lắt ảm đạm. Không có niềm vui, chỉ có đau khổ. Cũng giống như Hương Chi cách đây một năm vậy.

Cô lăn mình nằm xấp xuống gối. Khép hờ mắt. Chợt bà chủ nhà đi vào :

- Cô Thúy, có người tìm này.

Hoàng Thúy mở mắt ngồi lên. Đi ra ngoài. Một người phụ nữ không quen đang chờ cô trên ghế. Thấy cô, bà nói ngay :

-Cháu có phải là Thúy không ?

- Dạ phải.

- Là con của chị Hương ?

- Dạ phải - Cô đáp một cách lơ mơ.

Người phụ nữ mím nhẹ đôi môi tô son thật đậm. Bà nói như tự giới thiệu:

- Cô là bạn của mẹ cháu, bạn rất thân đấy cháu.

- Vậy sao. Dạ, mẹ con lúc này ra sao ạ ?

- Sao lúc này cháu không đến thăm mẹ ?

Hoàng Thúy lưỡng lự một lát, rồi nói thật :

- Tại vì ban ngày cháu phải đi làm, còn tối thì không dám đến. Ông ấy không muốn thấy cháu, cháu sợ mẹ bị khó khăn lắm.

- Bây giờ lại còn khó khăn hơn nữa. Cô nói thật để cháu chuẩn bị tinh thần.

Chị ấy bị ung thư ở giai đoạn cuối, không còn hy vọng nữa đâu.

Hoàng Thúy thốt lên một tiếng, điếng người. Cô thì thầm :

- Sao lại như vậy ? Bao lâu rồi cô, sao trước đây mẹ không cho con hay ?

- Chị ấy không muốn làm gánh nặng của con nên bảo cô giấu. Nhưng thấy cảnh chị ấy như vậy cô chịu không nổi, đừng bỏ mặc mẹ như vậy Thúy ạ.

- Con không bỏ mặc mẹ con, không bao giờ.

- Vậy đến với mẹ đi. Mẹ đang ở chung với cô đấy.

Hoàng Thúy ngạc nhiên :

- Sao lại ở với cô, thế còn nhà mẹ thì sao ?

- Đã bán rồi, bà vợ Ông ấy đến đập phá tan hoang, ông ấy cũng không dám đến tìm nữa. Với lại mẹ cháu bệnh nặng như vậy, ông ta sợ trách nhiệm, và cũng đâu còn say mê được nữa.

Hoàng Thúy cúi đầu nhìn xuống, cố nén cảm giác gai gai người. Cách nói chuyện của bà làm cô chịu không nổi. Mẹ sống lang bang như vậy . Dĩ nhiên bạn của mẹ cũng phải là người như thế. Nhìn cách ăn mặc của bà, cô đoán bà không phải là mẫu phụ nữ đức hạnh.

Tuy nhiên, bà đã tốt bụng với mẹ cô. Mà cô thì, dù cho xấu hổ vì cách sống của mẹ, cô vẫn không thể xa lánh.

Cô thay đồ rồi đi theo bà. Nhà của bà rất đẹp cũng có vẻ cách biệt với thành phố ồn ào. Hoàng Hương đang nằm trên ghế dài. Thấy cô đến, chị cười yếu ớt :

- Mẹ biết con sẽ không bỏ mẹ một mình.

Hoàng Thúy ngạc nhiên :

- Sao mẹ biết con đến ?

- Mẹ nhờ dì Sương tìm con thì phải biết chứ.

Hoàng Thúy hơi lạ lùng. Nhưng không hỏi. Chờ bà Sương ra ngoài cô nói khẽ :

- Thế sao cô ấy bảo mẹ muốn giấu con, tự cô ấy đi nói ?

Hoàng Hương có vẻ muốn giấu. Nhưng chị quyết định nói thật :

- Dù không nói ra. Nhưng mẹ biết dì ấy không muốn mẹ Ở đây nữa, bao nhiêu tiền có được, mẹ đã trị bệnh hết rồi, nếu ở đây mẹ sẽ trở thành gánh nặng, dì ấy không thể.

Hoàng Thúy hiểu ngay. Với một chút buồn rầu. Lòng tốt của bà ấy đã cạn cùng với nguồn tiền của mẹ. Vậy thì sao không nói thẳng ra, giả vờ tốt bụng làm gì.

Hoàng Hương kéo tay cô, vuốt ve dịu dàng :

- Mẹ nhớ con quá, mấy tháng rồi mẹ con không gặp nhau. Con sống thế nào, vui vẻ không con ?

- Dạ... cũng vui.

- Mẹ gọi con đến để nhìn thấy con thôi. Vài ngày nữa mẹ sẽ về ngoại và ở đó đến khi chết. Thỉnh thoảng con hãy về thăm cho mẹ đỡ nhớ.

Hoàng Thúy lắc đầu, mẹ không hiểu gì cả. Nhà ngoại bây giờ là dì Út toàn quyền. Chắc chắn vợ chồng dì Út sẽ không đồng ý thế đâu. Mẹ sẽ bị mắng nhiếc nặng nề, làm sao cô chịu nổi điều đó.

Cổ họng cô nghẹn cứng, muốn khóc mà không dám khóc. Cô muốn tự mình lo cho mẹ, sống bên bà đến lúc cuối cùng. Nhưng ngay cả một nơi ở cô cũng

phải bấp bênh, nói gì đến cưu mang ai.

Hoàng Thúy vội đứng dậy ra về. Cô không muốn mẹ hoang mang vì thái độ của mình. Cô đi lang thang ngoài đường với tâm trạng chờ vợ Những nỗi đau khổ như gào thét trong lòng. Bất lực. Lần đầu tiên cô thấy tiếc vì đã tự ái với Quốc Uy. Nếu bây giờ có tiền, cô sẽ làm được mọi thứ. Kể cả mua hạnh phúc.

Cả một buổi tối rã rời ngoài đường. Cuối cùng cô quyết định đến nhà Quốc Uy. Cô bấm chuông. Rồi đứng nép vào trụ xi măng. Cố bắt mình bình tĩnh và lì lợm.

Một lúc sau Quốc Uy đi ra. Trong khoảnh khắc anh quay mặt chỗ khác, như ngao ngán bức mình khi thấy cô Hoàng Thúy rất nhạy cảm để nhận ra điều đó. Trong mắt anh có cả một sự dò hỏi, đề phòng. Rõ ràng anh không muốn liên lạc với cô dù bất cứ hình thức nào.

Quốc Uy như lấy lại tự chủ, anh đẩy rộng cửa lịch sự :

- Cô vào nhà đi. Cô đi bộ đến đây à ?

- Lúc này tôi quên mang theo xe.

Anh đi thẳng ra nhà sau lấy nước, rồi đặt trước mặt cô :

- Cô uống đi.

- Cảm ơn.

Quốc Uy ngồi xuống đối diện với cô :

- Có chuyện gì không ?

Hoàng Thúy cúi nhìn xuống lý nước. Cảm thấy mình đang hạ mình và bị nhục. Cảm thấy cả cái nhìn quan sát của Quốc Uy. Một tia mắt lạnh tanh cảm xúc. Cô xuống tinh thần đến mức muốn đứng dậy về ngay. Nhưng đồng thời sức mạnh của ý chí kèm giữ cô lại. Nhưng dù vậy cô vẫn không sao mở miệng được.

Quốc Uy nhắc lại :

- Tôi có chuyện gì không ?

Hoàng Thúy ngược lên, nói một cách khó khăn:

- Tôi đến nhờ anh một việc.

- Nói đi.

Cô mím môi, như trăn người lại :

- Bây giờ di tôi đang bệnh nặng, tôi muốn tự tay săn sóc. Nhưng mà... bây giờ ngay cả nơi ở cũng không phải là của tôi. Anh hiểu không, vì vậy anh có thể cho tôi đưa bà ấy đến đây không ? Vài tháng thôi, bà ấy không còn sống lâu được nữa, anh hiểu không ?

Quốc Uy nhíu mày :

- Bệnh gì mà trầm trọng vậy ?

- Ung thư.

Anh hơi ngã người ra sau :

- Đến nỗi như vậy à ?

- Vâng

Cô vội nói thêm :

- Khi tôi đã đến đây, thì có nghĩa là tôi không còn nơi nào khác. Vì vậy nếu anh muốn từ chối thì hãy nghĩ lại. Cả tôi cũng vậy. Xin thề là tôi sẽ không làm gì để phiền đến anh.

Quốc Uy im lặng nhìn cộ Cử chỉ lúng túng của cô không lọt khỏi mắt anh. Tự nhiên anh liên tưởng tới tính cách của cô trước đây. Ghét thì ghét tới bến, dứt khoát không muốn gặp. Nhất là hay nghi ngờ, gây hấn. Dĩ nhiên là bây giờ cô cũng không ưa gì anh. Anh bỗng muốn biết nếu bị từ chối, cô sẽ làm gì. Nhưng không muốn kéo dài những lúc thế này, anh nói ngắn gọn :

- Tôi không từ chối.

Hoàng Thúy thở nhẹ :

- Cảm ơn.

Quốc Uy hỏi với vẻ quan tâm :

- Vậy lúc trước đi ấy trị Ở đâu ?

- Tôi không biết.

- Thôi được, cứ đưa đi ấy đến đây, bao giờ đến ?

- Nếu có thể thì ngày mai được không ?

- Cũng được. Cô cứ dọn một phòng mà cô thấy thích, tôi không có ý kiến gì cả.

Anh ta không hề tò mò gì cả. Thậm chí cũng không đặt điều kiện với cô

Hoàng Thúy thấy đỡ nặng nề hơn. Nhưng vẫn chủ động hỏi :

- Anh không đưa ra yêu cầu gì sao ?

Quốc Uy khẽ nhún vai :

- Tôi không muốn làm khó cô gì cả. Còn tôi thì rất đơn giản, điều mà tôi cần là đừng bị quấy rầy, vậy là đủ.

- Tôi hiểu điều đó rõ lắm.

Cô đứng dậy :

- Xin lỗi vì đã làm phiền anh, tôi về đây.

- Chờ một chút, để tôi đưa về cho.

Hoàng Thúy vội từ chối :

- Thôi khỏi, tôi sẽ đi taxi, đưa như vậy phiền anh lắm.

- Không phiền lắm đâu, dù sao bây giờ cũng khuya, cô không nên đi một mình.

- Làm phiền anh nhiều tôi ngại lắm, tôi không khách sáo đâu.

Nói xong cô đi nhanh ra cửa, cử chỉ rất dứt khoát. Quốc Uy cũng không giữ cô lại. Anh khóa cổng rồi đi lên phòng. Ý nghĩ sẽ phải sống chung cùng cô trong nhà làm anh thấy hơi lo, thậm chí có tâm lý đề phòng. Nhưng từ chối một người bệnh thì anh không thể.

Suy cho cùng, đã không còn là vợ chồng nữa. Hoàng Thúy sẽ không có lý do gì để giám sát anh, cho nên việc trở về nhà cũng đâu có ghê gớm lắm.

Điều Buồn Tình Yêu

Chương 18

Trưa hôm sau anh ở bệnh viện về thì Hoàng Thúy đang loay hoay trong bếp.

Anh đứng ở cửa nhìn vào :

- Dì ấy đến rồi à ?

Hoàng Thúy khẽ gật đầu :

- Đến lúc sáng, đang nằm trên giường.

- Để tôi lên chào một tiếng.

Anh đi lên cầu thang. Hoàng Thúy cũng đi phía sau. Cô gọi nhỏ :

- Khoan, anh Uy.

Quốc Uy quay lại, nhướn mắt :

- Chuyện gì vậy ?

Giọng cô dè dặt :

- Tôi muốn nói điều này, có thể anh sẽ không làm vậy, nhưng tôi vẫn cứ nói, là nếu có bức mình điều gì, anh vui lòng nói riêng với tôi, và trước mặt dì tôi, anh đừng có... đừng có...

Quốc Uy quay mặt chỗ khác :

- Thế cô cho tôi là loại người gì vậy ?

- Tôi...

Nhưng anh đã tiếp tục đi. Hoàng Thúy cũng không nói nữa. Cô đi nhanh vào phòng với tâm lý đề phòng một sự sợ hãi nào đó. Nhưng Quốc Uy không để ý cử chỉ của cô Anh ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường :

- Con nghe Thúy nói dì bệnh, tiếc là đến giờ con mới biết nên không đến thăm.

Hoàng Hương cười dịu dàng, chị cố giấu vẻ yếu đuối để giữ cử chỉ bình thường :

- Dì bệnh khá lâu rồi, bác sĩ cho về nhà điều trị, làm phiền con một thời gian nghe Uy, dì thật là...

Quốc Uy khoát tay :

- Dì đừng ngại chuyện đó, miễn là tiện thì thôi. Dì cứ thoải mái, ở đây dù sao con cũng có thể theo dõi bệnh của dì, như thế tiện hơn.

Hoàng Thúy chột xen vào :

- Anh mới về chắc mệt, anh đi nghỉ đi.

Nói rồi cô đến đỡ mẹ nằm xuống. Như không muốn hai người nói chuyện nhiều. Thái độ của cô làm Quốc Uy không nói gì được hơn. Anh đi ra, nhẹ nhàng khép cửa lại. Rồi về phòng mình.

Hoàng Thúy đi theo anh, nhưng không vào hẳn trong phòng mà chỉ đứng ở cửa. Thấy cô, Quốc Uy cũng đi ra :

- Sao cô không chọn phòng phía trước, ở đó tối quá, dì Ba đi ra vào cũng bất tiện.

- Tôi sợ nếu nhà có khách sẽ không có chỗ. Ở như vậy là tốt lắm rồi.

Quốc Uy chống tay vào tường, lắc đầu :

- Cô thay đổi từ lúc nào vậy, ngại những chuyện không đáng ngại. Yên tâm đi, tôi không hẹp hòi gì đâu.

Hoàng Thúy có vẻ không quan tâm chuyện đó. Cô nói mà mắt vẫn nhìn đi chỗ khác:

- Có chuyện này tôi chưa nói với anh, dì tôi không biết chuyện tôi ly dị.

Quốc Uy nhướng mắt ngạc nhiên :

- Cô giấu gia đình à ?

- Vâng.

Anh thở hắt ra :

- Như vậy không hay gì đâu. Nhưng tôi hiểu rồi, trước mặt dì Ba tôi sẽ cư xử rất đúng mực, cứ yên tâm.

- Cám ơn anh nhiều lắm.

- Hình như lúc này cô hay khách sáo đấy.

Nói xong anh đi vào phòng, như không muốn tiếp tục câu chuyện nữa.

Hoàng Thúy cũng lẳng lặng quay trở xuống, cố nén tự ái. Cô không cho phép mình tự ái ở đây. Ở trong nhà này, quyền duy nhất của cô bây giờ là thận trọng, nhẫn nhục chịu đựng bất cứ sức ép tinh thần nào. Khi quyết định đến nhờ Quốc Uy là cô đã tự ra lệnh cho mình như thế rồi.

Những ngày đầu tiên trôi qua bình lặng vô cùng. Và Hoàng Thúy chỉ mong có thể. Cô làm việc quần quật từ sáng đến tận khuya. Vừa làm việc nhà, vừa săn sóc bà Hương và vẽ để kiếm tiền. Thậm chí cô cũng không cho phép mình được mệt mỏi.

Và một điều vượt xa sự mong đợi của cô là Quốc Uy không bỏ mặc bà Hương. Ngược lại, anh đối xử đúng mực một bác sĩ. Hoàng Thúy rất ngạc nhiên khi anh luôn có mặt săn sóc mỗi khi bà lên cơn đau. Đối với cô, sự giúp đỡ đó như cắt bớt một gánh nặng. Nó làm tinh thần cô nhẹ nhàng rất nhiều.

Cô và Quốc Uy rất ít tiếp xúc riêng với nhau, chỉ trao đổi những điều cần thiết xung quanh bệnh nhân. Rồi sau đó mỗi người đều có một cuộc sống riêng. Và ai cũng tự thỏa? hiệp như thế là đủ.

Chiều nay cô ở phòng tranh định vẽ thì Minh Quang đến. Anh có vẻ cố ý đón cô chứ không phải mua tranh. Anh chỉ gật đầu chào ông chủ, rồi đến cạnh cô :

- Thúy về bây giờ chưa ?

- Dạ, em đang định về, anh Quang đến mua tranh hả ?
- Không, anh đến tìm em, chiều nay đi uống cà phê với anh được không ?

Hoàng Thúy vội từ chối :

- Chiều nay không được, em bận lắm.
- Vậy ngày mai.

Cô cười như xin lỗi :

- Lúc này em bận lắm, dì em bệnh nên làm xong là em phải về ngay.
- Vậy bây giờ em đang ở nhà dì à ? Thảo nào mấy lần anh đến nhà trọ tìm không gặp.

Hoàng Thúy ngược lên nhìn anh một cái. Rồi lại cúi xuống.

Sự quan tâm của anh làm cô rất ngạc nhiên và cảm động. Lúc cô còn sống với Quốc Uy, thỉnh thoảng cả bốn người đi chơi vào ngày chủ nhật. Những lúc ấy Minh Quang rủ cả người yêu. Và anh cư xử với cô khá thân thiết.

Nhưng chỉ biểu hiện ở chừng ấy.

Nhưng những ngày đầu chia tay với Quốc uy Minh Quang là người duy nhất về tận nhà ngoại tìm cô. Mấy lúc như vậy cô được anh an ủi rất nhiều, nâng đỡ rất nhiều. Lúc ấy cô mới hiểu được anh tốt đến độ nào. Và dần dần cô xem anh là bạn của cô chứ không phải vì Quốc Uy nữa.

Thấy cô cứ nhìn mặt dưới gạch, Minh Quang lên tiếng :

- Thúy đến ở nhà dì bao lâu rồi, dì em ở đâu ?

Hoàng Thúy nói thành thật :

- Em và dì em ở nhờ nhà anh Uy, vì nhà dì em ở quê xa lắm.
- Ở nhà Quốc Uy, nó đồng ý à ? - Minh Quang ngạc nhiên.
- Vâng, ban đầu em cũng sợ anh từ chối, chính em cũng hơi ngạc nhiên.

Minh Quang khẽ nhăn mặt như tiếc nuối, trách móc :

- Nếu không có chỗ ở, tại sao Thúy không nói với anh, anh có thể giúp em mà. Tại sao lại đến nhờ thằng Uy, không nên như vậy em biết không ?

Hoàng Thúy lắc đầu :

- Em biết là không nên như vậy. Nhưng em không còn ai khác, lại càng không lấy tư cách gì để nhờ anh cả.
- Thôi được rồi, thế thằng Uy đối xử với em ra sao ?
- Không ai nói đến ai, nhưng em không quan tâm chuyện đó, anh tốt với dì em lắm, như thế em đã biết ơn lắm rồi.

Minh Quang lắc mạnh đầu như xua đuổi một ý nghĩ nặng nề nào đó, anh nói một cách bất bình :

- Dù sao thì cũng không tiện cho em, em thấy nặng nề lắm không ?

Hoàng Thúy cười gượng :

- Chuyện em thấy thế nào không quan trọng, chủ yếu là dì em. Chỉ cần dì em thoải mái là em vui rồi.

Cô gơ tay nhìn đồng hồ, rồi nói nhanh :

- Đến giờ em phải về rồi, hôm nào anh Quang tới chơi nghe.

Minh Quang đứng lách qua một bên :

- Em cứ về đi, anh ở lại chọn vài bức tranh, cứ tự nhiên.

- Da.

Hoàng Thúy vội vã dắt xe ra đường. Cô phóng xe thật nhanh luồn lách như con chuột giữa những dòng xe. Vậy mà về nhà vẫn muộn. Cô dựng xe rồi chạy nhanh vào bếp. Quốc Uy đang đứng bên bếp hâm nóng thức ăn. Hoàng Thúy hỏi vội :

- Dì tôi đói à ? Làm phiền anh quá, để đó tôi.

Cô lật bát sắp xếp chén đĩa. Quốc Uy tắt bếp, nhưng cứ đứng dựa tường nhìn cô :

- Cô không thể xin về sớm hơn được sao ?

Hoàng Thúy đứng thẳng người lên, hoang mang :

- Thật tình về sớm mại tôi ngại với ông chủ lắm. Nhưng mai một anh đừng mắt công như vậy nữa, tôi sẽ mua bánh để trong phòng, khi nào tôi về trễ thì dì tôi...

Quốc Uy ngắt lời :

- Ý tôi không phải như vậy, tôi chỉ muốn nói là dì Ba cần có người bên cạnh thường xuyên. Cô đi làm như vậy bất tiện lắm, có lẽ cô nên nghỉ làm đi.

Hoàng Thúy làm thinh, anh ta hiểu gì về cuộc sống của cô mà khuyên với bảo. Nhưng nói với anh ta rằng cô cần phải kiếm tiền thì có vẻ như than thở, muốn nhờ vả. Cô chúa ghét bị hiểu lầm như vậy. Tốt nhất là không nên nói gì cả.

Cô quay lại, lẳng lặng múc món xúp vào chén. Quốc Uy nhắc lại :

- Thế nào ? Cô không có ý kiến gì sao ?

- Tôi không nghĩ được.

- Lý do.

- Xin lỗi vì không thể nói với anh.

- Cũng được. Tùy - Quốc Uy có vẻ tự ái.

Anh đi ra ngoài. Hoàng Thúy cũng mang thức ăn lên phòng. Cô dọn dẹp phòng xong rồi vào bếp, ăn một cách mệt mỏi. Thậm chí cũng không cảm nhận nổi là mình đang ăn món gì. Suốt cả ngày không được nghỉ, lại phải làm những việc trong nhà. Cô cảm thấy như mình không đủ sức gượng lại được nữa.

Cô lừ đừ đứng dậy, uể oải cả người và nhức đầu bụng bụng. Ý nghĩ mình đã bệnh làm cô hoảng sợ. Cô mà bệnh trong hoàn cảnh này thì thật là khổ sở cho cả hai mẹ con.

Hoàng Thúy chậm chạp đi ra phía trước. Giờ này vắng khách, đèn trong phòng khám còn sáng chứng tỏ Quốc Uy còn trong đó. Cô đẩy nhẹ cửa.

- Có thể cho tôi xin thuốc cảm không ?

Nhưng cô im bất, khựng người lại trước cảnh tượng trước mắt. Quốc Uy đang ngồi bên bàn, một cô gái ngồi trên chân anh. Cả hai đang say sưa hôn nhau. Nghe tiếng động, Quốc Uy ngẩng lên, cô nàng cũng quay lại. Rồi đứng xuống đất, tò mò nhìn Hoàng Thúy. Dáng điệu không một chút sợ sệt. Cô tái mặt, lắp bắp :

- Xin lỗi, tôi không có ý, chỉ định vào xin thuốc thôi.

Và cô hấp tấp quay lên lầu, đi thẳng về phòng mình. Cô nằm vật xuống giường. Vui mặt trong gôi với cảm giác đau đến kỳ lạ. Một nỗi đau không làm khóc được, nhưng trái tim muốn nổ tung. Cô tự nhủ liên tục rằng anh ta không quan hệ gì đến mình. Đó là một người hoàn toàn xa lạ. Đó là người đã từng làm mình tăm tối. Nhưng nghĩ để mà nghĩ. Cuối cùng cô vẫn nhận ra mình đau khổ đến tuyệt vọng.

Khá lâu sau, Quốc Uy lên phòng cô, anh đứng ở cửa hỏi vọng vào :

- Cô bệnh gì vậy ?

Hoàng Thúy gắng gượng ngồi lên, cố giữ vẻ bình thản:

- Tôi rất khó chịu, nhất là nhức đầu, chỉ định xin anh thuốc cảm.

- Chờ một chút.

Quốc Uy đi xuống nhà. Một lát sau anh vào phòng với vài viên thuốc và một ly nước :

- Uống đi. Cô bị mất sức rồi đấy, nên nghỉ làm đi.

Anh đi ra ngoài, khép nhẹ cửa lại. Hoàng Thúy đỡ dần uống bùm nước. Rồi chuối người xuống giường. Một lát sau cô buồn ngủ đến díp mắt, và không còn biết gì nữa.

Sáng hôm sau Hoàng Thúy dậy rất trễ. Cô nhìn đồng hồ, rồi bật ngồi dậy.

Việc đầu tiên của cô là chạy qua phòng kế bên. Hoàng Hương đang xem tivi. Thấy cô, chị dịu dàng :

- Con khỏe hẳn chưa, ngủ thêm chút nữa đi.

Hoàng Thúy lắc đầu :

- Con bình thường rồi, mẹ ăn sáng chưa ?

- Mẹ ăn rồi, Uy nó nấu sớm lắm.

Cô hỏi khẽ :

- Tối qua đến giờ mẹ có lên cơn đau không.

- Có, nhưng nó đã chích thuốc cho mẹ rồi.

Hoàng Thúy im lặng nhìn mẹ. Dù đã cố gắng giữ vẻ bình thường sắc diện của mẹ vẫn không giấu được cô. Chỉ còn một thời gian nữa thôi. Thời gian để được tính từng ngày. Và rồi mẹ sẽ không có mặt ở bất cứ nơi đâu trên đời này nữa. Cô cũng sẽ không bao giờ có thể đến thăm nữa.

Ý nghĩ đa cảm đó làm Hoàng Thúy chịu không nổi. Đủ thứ chuyện buồn làm cô muốn điên lên được. Cô chậm chạp trở về phòng thay đồ. Rồi ngồi vào bàn chải tóc. Trên bàn là mấy viên thuốc và một xấp tiền đặt trong bao thư

Cô mở ra xem và hiểu ngay đó là của ai.

Anh ta cư xử thật tốt. Nhưng sau khi đã thấy cảnh ở dưới phòng khám, cô còn nhận tiền của anh ta thì thật là hạ mình. Cô đâu có trơ mắt đến như vậy. Cô mang bao thư qua phòng Quốc Uy, đặt trên bàn. Rồi trở qua ngồi với mẹ. Hoàng Hương đã thiếp đi lơ mơ Chị không biết sự có mặt của cô bên cạnh. Về mặt của một người sắp bước vào cội chết sao mà như tàn lụi khí sắc, Hoàng Thúy không đủ can đảm nhìn mẹ. Cô gục đầu xuống tay Chìm trong những ý nghĩ thê lương không dứt.

Cô lại nhìn dung cảnh tối hôm qua Quốc Uy trở nên lẫm nhẫm thế đấy. Khi đồng ý ly dị, cô tưởng anh sẽ cưới Hoàng Uyên. Hai người đã thương nhau đến thế, lẽ ra khi được tự do, anh phải quay về với chị ta mới phải, đằng này lại quen với người khác. Anh ta thật là không biết mình muốn gì.

Hoàng Thúy nhú mày suy nghĩ. Cô nhớ cô gái hôm qua có nét quen quen. Cô bé đẹp mê hồn. Và chắc chỉ hơn mười tám tuổi. Nhỏ hơn Quốc Uy rất nhiều. Lạ thật, tại sao cô ta có vẻ quen đến thế. Nhưng không nhớ nổi đã gặp ở đâu.

Buổi trưa cô đang làm thức ăn trong bếp thì Quốc Uy đi vào. Anh đã thấy bao thư trên bàn và có vẻ bức mình điều đó. Anh hỏi ngay khi thấy cô quay lại :

- Tại sao cô làm như vậy.

Hoàng Thúy ngơ ngác :

- Anh muốn nói chuyện gì ?

- Chuyện cô đã trả lại tôi, đừng có khư khư quá như vậy, tôi không thích đâu.

Nói những chuyện như thế thật là sống sượng. Hoàng Thúy không thích như vậy. Chỉ còn cách là bình thường hoá nó đi để bớt tầm quan trọng. Cô nói thản nhiên và đầy vẻ khách sáo :

- Thật ra tôi cũng không đến nỗi phải nhờ vả, đến ở đây là phiền rồi, không lý do gì tôi phải nhận thêm sự giúp đỡ nữa. Anh cũng nên để tôi giữ một chút tự trọng của mình, anh hiểu không ?

- Gò bó quá không phải là cách hay đâu, dù ở mọi hoàn cảnh, tôi thấy cô vẫn có năng khiếu làm cho người khác bức mình.

Nói xong anh bỏ đi lên. Hoàng Thúy đứng yên một chỗ. Cô hiểu cách nói của anh theo ý cô Và cô luôn là chiếc gai trong mắt anh tạ Với mỗi cách khác nhau. Tự ái bùng lên. Trong một thoáng, cô nghĩ ngay đến chuyện bỏ đi. Nhưng rồi cô dập tắt ý nghĩ đó. Bây giờ mà tự ái là hoang phí, cô đâu có quyền như vậy.

Đằng nào thì cũng không thể bỏ đi, chỉ có cách nhẫn nhịn. Rồi mọi chuyện sẽ qua Cho đến lúc cô có thể tự do làm theo ý mình. Cô nghĩ như vậy để tự an ủi.

Nhưng giữa ý nghĩ và thực tế là hai chuyện khác nhau. Và mọi chuyện đến với cô đột ngột như một cơn lốc. Làm cô choáng váng không chống đỡ nổi.

Điều Buồn Tình Yêu

Chương 19

Trưa nay cô đưa mẹ xuống sân. Hai mẹ con đang ngồi trên xích đi nói chuyện thì cô gái ấy đến. Cô nàng táo tợn đã âu yếm với Quốc Uy ngay trong phòng bệnh ấy. Hoàng Thúy không biết tên cô ta Cũng không để ý khi cô ta nhìn mẹ cô chăm bẵm. Cô lịch sự mời cô ta vào nhà. Rồi lên gọi Quốc Uy.

Khi cô trở xuống thì cô nàng đang ngồi nói chuyện với bà Hương. Thấy cô, cô nàng hỏi ngay:

- Di này nói bà là di của chị, có đúng vậy không ?

Hoàng Thúy nhìn thoáng mẹ, rồi gật đầu mềm mỏng :

- Phải, đây là di của tôi.

- Đã ly dị với anh Uy mà chị còn đưa di tới ở, chị không thấy kỳ à.

Cách nói xác xược của cô nàng làm Hoàng Thúy giận run. Nhưng vẫn cố nhịn. Thậm chí cô nói rất nhỏ nhẹ :

- Em đừng hiểu lầm như thế. Thật ra chị chỉ ở nhờ một thời gian rồi đi, không ảnh hưởng đến chuyện của em với anh Uy đâu, chị nói thật đấy.

Cô bé cười thoáng, hỏi một cách tai quái :

- Anh Uy có hỏi chị đưa bà di đến ở trị bệnh, anh thì bảo đó là di của chị, còn chị thì sao ? Chị có dám khẳng định đó là di không ? Di thứ mấy thế ?

- Thứ Ba - Hoàng Thúy nói điềm nhiên.

Quốc Uy đã ra sân từ lúc nào. Anh vẫn đứng ở bậc thềm :

- Mỹ đến lúc nào vậy, em vào nhà đi.

Cô nàng nguẩy đầu :

- Anh ra đây đi, ngồi đây chơi. Sẵn dịp có mặt mọi người, em nói cho anh nghe chuyện này hay lắm. Bảo đảm anh sẽ thích mê đi.

Quốc Uy ngồi xuống băng đá, mỉm cười :

- Em đã làm quen với di Ba rồi à, nhanh thật.

- Quen thì mới quen thôi, mới biết mặt. Nhưng tiếng thì biết lâu rồi, biết từ lúc còn ở dưới quê lặn kia. Tiếng của "di Ba" thì ở quê em ai chẳng biết.

Hoàng Hương tái mặt, ngồi lịm đi. Chị cố gắng làm một cử chỉ ngăn lại.

Nhưng vô ích. Chị yếu quá nên không thể có bất cứ nỗ lực tinh thần nào. Và chỉ có thể để mặc mọi chuyện.

Hoàng Thúy cũng không hơn gì mẹ. Cô muốn làm một điều gì đó ngăn chặn.

Nhưng khác với mẹ là cô không đủ sức dối trá, ngoa ngoắt. Cử chỉ của cô làm Quốc Uy có vẻ chú ý. Anh quay lại nhìn Kiều Mỹ :

- Em nói gì vậy, anh không hiểu.

Kiều Mỹ rõ ràng là rất khoái trá với sự im lặng của mẹ con Hoàng Hương. Cô ngoa ngoắt :

- Anh bị gạt mà anh không biết gì cả. Trước đây hai người đã từng là vợ chồng, thế mà chị ta giấu kỹ như vậy. Bộ anh không thấy hai mẹ con họ giống hệt nhau sao.

Hoàng Thúy nghiêng chặt răng. Cách nói hỗn hào của cô ta khiến cô muốn cho cô ta một cái tát. Nhưng cô cố gắng kềm chế. Quốc Uy nhú mày, anh lơ mờ đoán Kiều Mỹ sẽ nói một chuyện gì đó kinh động. Và anh rất muốn biết cụ thể. Bất kể về chết lặng của Hoàng Thúy, anh nói như yêu cầu :

- Em biết chuyện gì, hãy nói với anh. Nhưng phải là nghiêm túc, nếu em nói năng hồ đồ, anh không đồng ý đâu.

Kiều Mỹ nhảy dựng lên, khoa tay :

- Em không hồ đồ, em ở gần nhà chị ta nên biết rất rõ. Lần trước thấy chị ta là em đã nghi rồi, và đã về quê hỏi mẹ em rất kỹ, em không nói láo đâu.

Hoàng Thúy lặc giọng :

- Cô có thể nói bất cứ điều gì cũng được, đối với tôi điều đó không quan trọng. Nhưng trước mắt một người bệnh tật, cô không thấy làm vậy là ác quá hay sao, có thể im lặng được không ?

- Hừ, chị dối gạt người ta như vậy mà còn đòi giấu à. Nếu tôi không vạch mặt chị thì anh Uy của tôi sẽ bị xỏ mũi đến chừng nào.

Cô chanh chua liếc Hoàng Thúy một cái. Rồi quay qua Quốc Uy :

- Từ đó giờ anh bị mẹ con họ gạt đó. Bà này là mẹ của chị ta, chứ không có di diếc gì cả. Nhà bà Sáu có mấy người con em đếm trên ngón tay này. Cậu Hai với cậu Ba ở dưới quê đi Út ở chung với bà Sáu. Còn bà này thứ Tự Tôi nói có đúng không ?

Quốc Uy nhìn Hoàng Thúy chăm chăm :

- Thế nào Thúy, cô có thanh minh gì không ?

Hoàng Thúy cup mắt nhìn xuống đất :

- Tôi không thanh minh gì cả.

Anh chợt đứng lên đến bên xích đu, dịu giọng :

- Di lên phòng nghỉ đi, ngồi ở đây lâu con sợ di sẽ mệt thêm, không tốt đâu.

Anh dìu bà đi lên. Rồi lại trở xuống. Ngoài sân, Hoàng Thúy vẫn ngồi bất động. Kiều Mỹ cười mỉm với một vẻ khoái trá. Anh liếc nhìn hai người. Rồi ngồi xuống trước mặt Hoàng Thúy :

- Bây giờ tiếp tục câu chuyện đi, tại sao cô làm như vậy ?

Hoàng Thúy vẫn ngồi im, cổ họng khô khốc. Anh nhắc lại với giọng gằn gằn :

- Chuyện tày trời như vậy tại sao cô giấu tôi. Tại sao không nói thật cho tôi biết thân thể của mình, cô coi tôi là cái gì vậy.

Kiều Mỹ lạnh chanh :

- Chị không dám nói, nhưng tôi thì biết rõ lý do đấy, để tôi nói nhé, xem có đúng sự thật không ?

Quốc Uy quay lại cô, lắc đầu :

- Anh muốn nói chuyện với cô ta một chút, em về đi Mỹ.

Nhưng cô nàng vẫn ngoan cố :

- Sao lại bảo em về, em có công giúp anh thì phải để em nói cho hết chứ. Tại vì mẹ chị ta làm vũ nữ, rồi làm gái bao. Bà ấy bị gia đình từ luôn rồi, nhục nhã quá làm sao dám nhìn mẹ con.

- Khốn nạn.

Hoàng Thúy chợt đứng bật lên, thẳng tay giáng cho cô ta cái tát nảy lửa. Bị đau, Kiều Mỹ nổi khùng lên :

- Dám đánh tao hả, đồ mất dạy, đồ chó.

Cô nhào vào túm tóc Hoàng Thúy, cào cào túi bụi. Cả hai giằng co dữ dội. Một bên cố đẩy đối phương ra. Một bên đâm đá cào cào, phun ra những câu chửi thô tục. Vẻ thanh lịch của một á hậu biến mất. Nhìn cảnh tượng thật chẳng ra làm sao.

Quốc Uy cố gỡ tay Kiều Mỹ ra :

- Dừng lại đi Mỹ. Em không nên làm như vậy, buông cô ta ra đi.

Anh tách được hai người ra. Hoàng Thúy không quen đánh lộn nên mặt mày tả tơi, bị những đường trầy rớm máu, tóc tai rối tung. Mặt Kiều Mỹ cũng còn đỏ vì cái tát. Nhưng cô tươm tất hơn một chút. Cái đau hãy còn làm cô điên tiết, cô trừng mắt nhìn Hoàng Thúy :

- Dám đánh tao hả, mày ngon bao nhiêu mà lên mặt vậy. Chỉ cần tao gọi vài người tới là mạng mày tao cũng mua đứt, ở đó mà đụng đến tao.

Quốc Uy nhắm mắt quay chỗ khác. Rồi lắc đầu :

- Được rồi, em về đi, để anh nói chuyện với cô ta, anh muốn em về ngay đi. Chiều anh sẽ gọi điện cho em.

Kiều Mỹ như vẫn còn tức :

- Đáng lẽ anh phải cho nó một bài học mới phải. Nó đánh em như vậy mà anh còn đứng đó nhìn, anh không bênh vực em gì cả.

Quốc Uy nhắc lại lần nữa :

- Anh rất cần giải quyết chuyện riêng, em về đi, có nghe anh nói không.

Kiều Mỹ dịu lại. Cô "hứ" một tiếng vào mặt Hoàng Thúy. Rồi ngoe nguẩy đi ra đất xe.

Quốc Uy quay lại Hoàng Thúy, lạnh lùng :

- Đến mức như vậy mà cô còn dám đánh người ta, không ngờ cô quá quắt như vậy.

Hoàng Thúy không trả lời. Cô nuốt nỗi căm hận vào ngực. Cảm giác vừa căm tức vừa sợ hãi, nhục nhã làm cô như quay cuồng. Đầu óc rối tung không

nói gì được.

Quốc Uy càng lúc càng thấm thía hết mặt trái của vấn đề. Anh nhìn cô như một kẻ thù :

- Thì ra cô gạt gẫm tôi suốt mấy năm nay. Ngay từ đầu là đã rắp tâm lừa gạt tôi. Cô luôn sống dối trá với tôi, đồng thời lúc nào cũng nghi ngờ tôi. Cô đầy đoạ. tinh thần tôi đến mức không chịu nổi. Cô đúng là một quái vật.

Hoàng Thúy cắn răng, bụm miện khóc rung rức. Hoàn toàn bị tước mất đòn phản ứng. Quốc Uy lắc mạnh vai cô :

- Tại sao cô cư xử với tôi như vậy. Tôi không tưởng tượng cô giấu giếm tôi chuyện tày trời như vậy. Vừa dối trá vừa lợi dụng, cô thật là ghê gớm. Hãy đi cho khuất mắt tôi, đừng để tôi thấy mặt nữa. Tôi không muốn chứa một người như cô.

Anh hắt cô ra, rồi bỏ đi lên phòng. Sự phát hiện này làm anh choáng váng. Anh không phân tích được mình tức vì cái gì. Nhưng cảm giác đầu tiên là đã bị Hoàng Thúy lừa gạt. Mà lại lừa gạt kéo dài mấy năm. Trong khi anh thì rất vô tội. Có phải trước đây anh đã bị người mình yêu quý nhất chơi xỏ anh hay không ?

Chưa bao giờ anh căm ghét cô như lúc này. Ghét đến mức quyết liệt khó thể dung hòa. Bản năng làm anh muốn tống cô ra khỏi nhà lập tức. Thậm chí làm một cái gì hơn nữa để trút sự tức tối.

Quốc Uy còn đang trong tâm trạng phùng phùng thì Hoàng Thúy gõ nhẹ cửa. Rồi chủ động đi vào. Trước khi để bị quát tháo. Cô đã lên tiếng bằng giọng ướm sưng nước mắt:

- Tôi biết anh ghét tôi, và tôi cũng không muốn thanh minh hay bào chữa cho mình. Cũng không xin anh thông cảm. Chỉ...

Quốc Uy ngắt lời :

- Cô cũng không đáng được như vậy đâu, hãy ra khỏi phòng tôi đi.

Hoàng Thúy mím môi, trăn mình lại chịu đựng :

- Anh có thể trả thù tôi cách gì cũng được. Nhưng đừng đuổi tôi đi, trong hoàn cảnh thế này tôi còn có thể đi đâu bây giờ. Và anh cũng đừng có thái độ gì với mẹ tôi, mẹ tôi không biết gì cả. Bởi vì chính tôi sắp đặt như thế.

Quốc Uy lạnh lùng, có vẻ ghê sợ cô :

- Ngay cả mẹ mình cũng không muốn nhận. Cô ghê gớm hơn tôi tưởng nhiều.

Anh quay mặt nhìn chỗ khác :

- Cô muốn gì cứ làm. Còn bây giờ thì đi ra đi.

Anh đứng dậy, đi về phía bàn như không muốn nghe cô nói tiếp. Chờ cô đi ra rồi, anh bước vào đóng cửa lại. Như sợ cô có thể quay vào một lần nữa.

Trong nhà hoàn toàn tĩnh lặng. Qua một cơn chấn động. Không khí trở lại vẻ bình thường. Nhưng trong lòng mỗi người đều thương tổn. Nhất là Quốc

Uy. Bây giờ anh mang tâm trạng của một người bị đùa cợt, bị lợi dụng. Đến mức anh không muốn gặp mặt ai trong nhà nữa.

Anh lặng lẽ ra khỏi nhà, đến khuya mới về. Khi anh lên đến cầu thang thì bà Hương đi ra, hình như bà đã thức chờ anh. Quốc Uy cố gắng nói bình thường:

- Khuya rồi, sao bác không ngủ, bác bị đau à ?

- Không, bác thức chờ con. Bác có thể nói chuyện được không ?

Quốc Uy lưỡng lự một chút, rồi gật đầu :

- Bác trở vào phòng đi, không nên ra ngoài như vậy.

Hoàng Hương gật nhẹ đầu. Và vịn tường đi lần trở về phòng. Quốc Uy quay mặt đi như không muốn thấy sự khổ sở ấy. Trong lòng anh bây giờ là sự đổ vỡ, anh chưa đủ sức vượt lên chính mình.

Hoàng Hương ngồi dựa vào thành giường, giọng chị yếu ớt :

- Bác không biết hai đứa đã ly dị, nếu biết thế, bác đã không để Hoàng Thúy bị dồn vào đến bước đường cùng như thế này.

Quốc Uy im lặng. Chị nhìn anh với một vẻ quan sát dịu dàng, rồi nói tiếp :

- Cô bé ấy nói rất đúng. Quá khứ của bác là như thế. Nhưng dù cuộc đời mình có bụi bặm. Bác vẫn còn trách nhiệm của một người mẹ. Vẫn muốn con mình sống như những người bình thường. Điều đó đã buộc bác phải xa rời Hoàng Thúy.

Quốc Uy quay lại :

- Cô ta chấp nhận à ?

- Từ nhỏ nó đã sống với ngoại, tất cả mọi người đều giấu nó về cha mẹ. Nó lớn lên trong môi trường nhỏ hẹp. Nhưng lại rất giống bác, lúc nào cũng muốn vươn lên.

Chị ngừng lại như đã mệt. Nhưng vẫn cố gắng nói :

- Bà ngoại và các cậu nó luôn sợ nó đi theo vết đổ của bác, nên con bé vừa mới lớn đã muốn gả đi. Bắt buộc bác phải lên tiếng bảo vệ nó, và bác quyết định giăng nó ra khỏi gia đình. Bác đưa nó lên đây nuôi suốt mấy năm đi học. Nhưng hai mẹ con không dám công khai với mọi người.

Quốc Uy mím môi :

- Cô ta xấu hổ với bạn bè nên không dám thừa nhận bác là mẹ ?

Chị khoát tay, như tha thứ cho anh vì ý nghĩ gán ghép đó. Và nói rất nhẹ nhàng :

- Chính bác muốn như vậy, ở tuổi đó, Hoàng Thúy chỉ biết nghe lời người lớn. Đến lúc nó biết suy nghĩ thì chuyện đã thành nếp rồi, nó không thể làm khác được.

Quốc Uy không nén được tiếng cười khan :

- Con đã cố lý giải, nhưng vẫn không hiểu được tại sao cô ta giấu con. Giống như là một sự gặt gẫm, mà tệ hại hơn, cô ta lừa gạt chính chồng mình.

- Bác thật tình xin lỗi. Trước khi dám cười, nó định nói thật với con. Nhưng bác không đồng ý. Bác sợ con và gia đình bên con coi thường nó. Còn về phía nó thì cuối cùng phải im lặng vì sợ bên chồng coi thường mẹ mình.

Thấy Quốc Uy im lặng, chị nói như van xin :

- Con gái của bác bất hạnh quá sức chịu đựng của một người bình thường rồi. Bác xin con, đừng nhìn nó đầy thành kiến nữa. Nó không quen đối trá với ai, phải làm điều đó cũng là một sự đau khổ. Nếu bình tĩnh phân xét, con sẽ thấy vị tha hơn.

Quốc Uy hơi cúi đầu suy nghĩ. Tất cả những gì bà nói đều rất thật, rất chân thành. Đến nỗi nếu cứ khăng khăng cố chấp anh có thể trở thành tàn nhẫn.

Anh nhìn người phụ nữ ghê gớm trước mặt. Người phụ nữ đã có một quá khứ xấu xa Nhưng thật tình anh không thấy cảm giác khinh thường. Ở bà có một vẻ gì đó quý phái, thanh cao. Từ cử chỉ đến cách nói chuyện đều toát lên nét đài các dịu ngọt. Dù bà có già đến sáu mươi tuổi, những người đàn ông vẫn cứ say mê bà. Hình như người phụ nữ như thế thường bị cuộc sống đưa đẩy cũng như thế. Họ không thể làm người ta ghét được. Bởi vì họ đẹp và đáng yêu kỳ lạ.

Và cách cư xử của bà cũng làm anh ngậm ngùi thấy nể. bà không khóc lóc xin xỏ gì cho mình. Cũng không hạ mình quy lụy. Dù đứng không muốn vững bà vẫn tiềm ẩn một sức mạnh tinh thần nào đó. Ở vào hoàn cảnh của bà, không người phụ nữ nào có thể đảm đảm dịu dàng nổi thế đâu.

Càng nhìn bà, anh càng phát hiện Hoàng Thúy giống bà đến lạ lùng. Những lúc không cúi kính, cô cũng có nét khả ái như thế. Một sự dịu dàng làm người ta khó quên. Nhưng suy cho cùng, anh cũng đã lầm lẫn. Anh không hề trách bà Hương. Nhưng Hoàng Thúy thì không. Tức nhất là đã bị cô ta chơi khăm, còn mình thì cứ vô tư tin tưởng cô ta Nếu Kiều Mỹ không vạch mặt cô ta, thì anh mãi mãi là một tên ngốc.

Anh rời phòng bà Hương. Nhưng vừa ra khỏi cửa thì Hoàng Thúy cũng vừa bước qua Thấy anh cô có vẻ hốt hoảng :

- Anh vào phòng mẹ tôi làm gì, giờ này mẹ tôi đâu còn thức nữa. Có phải anh...

- Vừa nói chuyện xong, thì sao ?

Hoàng Thúy hơi lùi lại, lạc giọng :

- Tôi đã nói rồi, anh có thể làm gì tôi cũng được, nhưng đừng nói gì với mẹ tôi, anh đã hứa thế, tại sao...

Quốc Uy nhìn cô bằng nửa con mắt :

- Lúc nào cũng không tin người khác, đầu óc nhơ bẩn.

Anh không thêm giải thích thêm. Nhìn thấy mặt cô là anh nóng lên, đầy thành kiến. Bỏ mặc Hoàng Thúy đứng hoang mang, anh về phòng mình khóa trái cửa lại. Như sợ cô có thể lì lợm bám riết theo để hỏi.

Điệu Buồn Tình Yêu

Chương 20

Hoàng Thúy ngồi 1 góc trong phòng vẽ. Những nét cọ đưa đều trên khung vải. Cô nhìn công việc mình làm với một vẻ dửng dưng, vô hồn. Tiếng nhạc bên quán cafe vọng tới như than van buồn thảm. Khiến cô không thể không chú ý

"Cho em 1 ngày, 1 ngày thôi. 1 ngày không khắc khoải mong chờ. Một ngày không mưa rơi mưa rơi buồn tủi. Một ngày không tê tái heo may... một ngày cho em cho em một ngày dịu dàng"

Cô lắng lắng nghe hết bản nhạc. Nó đã hết rồi mà cô vẫn như nghe âm thanh đâu đó. Cô chợt nhận ra từ lâu rồi mình sống chuỗi ngày tê tái buồn. Không có nụ cười, không có niềm vui, chỉ cảm lạnh với những đau đớn riêng mình.

Nhớ lại buổi trưa bị Kiều Mỹ vạch mặt, và thái độ khinh ghét của Quốc Uy, lòng cô lại nhói lên, cảm giác ghen ngào làm cổ cô đau thắt lại.. Bị ghét bỏ như thế mà vẫn cứ phai bám theo họ. Cô khao khát được rời bỏ căn nhà đó. Nhưng ngày hai buổi đi làm xong là trở về đó. Chịu đựng cái nhìn rẻ rúng, cô thấy mình chưa cả một con vật.

Ngoài cửa có tiếng lao xao ồn ào, Hoàng Thúy nghe loáng thoáng tên mình.

Cô đứng yên lắng nghe. Chưa kịp hiểu chuyện gì thì ông chủ đã đi vào

-Cô Thúy có người tìm kìa, có chuyện gì mà người ta tìm cô đông quá vậy?

Hoàng Thúy bỏ cọ xuống bước ra. Cô thoáng thấy Kiều Mỹ và vài người đàn bà đứng sau lưng cô. Vừa thấy cô, Kiều Mỹ đã đi xăm xăm đến ưỡn ngực ngạo nghễ

-Tuồng mày sợ mà trốn rồi chứ thì ra mày cũng còn ngon. Hôm nay mày phải trả giá với tao. Có mẹ tao đến hỏi tội mày nè

Cô bé quay sang mấy người phụ nữa

-Nó đồ mẹ. Chị Hai, chị Ba xử nó đi

HP hơi lùi lại, mấy cô thợ vẽ trong tiệm cũng chụm lại 1 góc nhìn họ, lo sợ cho HP. Ng` phụ nữ lớn tuổi xem ra hãy còn hung hăng. Bà xía xói vào mặt cô

-Con tao ra đường được người này người kia hăm mộ Nhàtao cung nó như trứng. Mày là con nào mà dám đánh nó. Đúng à mày ngon lành rồi.

Bà chị Thứ Hai hoa tay múa chân

-Bây giờ có gia đình tao nè, có ngon đánh nó thử đi, đánh đi. Đồ con điếm, con mất dòng mất giống

Cổ họng Hoàng Thúy tắt nghẽn. Cô cố giữ vẻ bình tĩnh

-Cô ta sĩ nhục tôi, bắt buộc tôi phải phản ứng. Và hôm đó cô ta cũng đã đánh lại tôi rồi, vậy không ai nỡ .ai. Bây giờ mấy chị không lý gì gây hấn như thế

Cả 3 người cùng nhào tới phía cô, dí tay vào trán cô

-Mày con dám múa mép nữa à?

Thấy họ lam` dữ quá, ông chủ phòng tranh lên tiếng

- Thôi, thôi, mấy chị đến ba bốn người, còn người ta thì có 1. Ăn hiếp người ta quá đâu có được , mấy chị về đi, chỗ lam` ăn của tôi mà

Bà chị Kiều Mỹ vẫn hoa tay, múa mớ

-Anh đưng`g co bên nó, nói cho anh biết, mẹ nó lam` điếm đó, anh mà mướn loại người này vậy coi chừng bản tiệm. Làm không khá nổi đâu

Mặt Hoàng Thúy trắng bệch, cô run giọng

-Tôi cảm chị xúc phạm mẹ tôi

Bà ta nhảy đong đong lên

-Tao nói đó, lam` gì tao. Là tan hoang lên để ở đây biết rõ góc gác của mày, cho mày khỏi lam` ăn luôn

Kiều Mỹ chống nạnh 1 tay, một tay múa may minh hoa. cho lời nói

Đdôm ặt lì, li dị chồng rồi còn vác mặt về ở nhờ nhà người ta, định mời chài trở lại hả, nếu như không ra khỏi nhà anh Uy, ta sẽ quậy cho mày hết đường đi luôn

-Mẹ lam` điếm nên dạy con cũng làm điếm . Có mấy thằng đàn ông ngu nên mới mê mẹ con nhà mày. Đồ trơ trẽn

Cách thoả mạ của họ lam` HP phát điên lên. Cô quyết định không nhin nữa

-Các người quá đáng lắm, nếu các người không ra khỏi đây, tôi sẽ mời công an đến lam` việc với các người

-Ngon mời đi, dám thách tao ha?

Cả 3 người cùng xông vào Hoàng Thúy cầu xé. Khiến cô tối mặt. Vài cô bạn Hoàng Thúy cùng nhào tới kéo họ ra. Nhưng vô ích. Ngay lúc đó, một giọng quát lên mạnh mẽ :

- Mấy người kia buông cô ta ra ngay Gọi công an tới đây.

Không biết nghe tiếng nạt uy quyền đó hay là sợ chữ công an. Cả ba người đàn bà chột ngừng tay Quay ra ngó dáo dác. Hoàng Thúy ngã quỵ xuống đất. Mọi người xúm lại đỡ cô lên. Người mà bước vào tiệm là Minh Quang.

Thấy Kiều Mỹ, anh cười gằn:

- Cô gọi gia đình tới hành hung người ta sao coi thường pháp luật quá vậy, tôi không để yên chuyện này đâu.

Kiều Mỹ nhìn anh như cố nhớ. Rồi bật ra:

- Anh là bác sĩ Quang phải không ? Em đã gặp anh trong bệnh viện.

Minh Quang nghiêm mặt:

-Tôi cũng là bạn của Quốc Uy nữa. Nó mà biết chân tướng của cô, chắc nó

không dám quen với cô đâu.

Kiều Mỹ lúng túng một chút. Rồi lập tức thay đổi nét mặt, ra vẻ vô cùng khổ sở, oan ức. Cô bắt đầu lu loa.

-Anh không biết đấy thôi, em bị ức hiếp quá mà, làm sao em nhịn được chứ. Anh có biết nó đã đánh em như thế nào không, làm mất mũi em bầm tím, không lên sân khấu được, phải bỏ luôn mấy buổi biểu diễn, rồi phải bồi thường hợp đồng nữa. Em bị như thế bảo sao mẹ em không nóng ruột, em có làm gì quá đáng đâu. Người ta hiếp đáp em thì em phản ứng chứ.

Cô hít hít mũi, những giọt nước mắt ứa ra mi một cách tài tình. Minh Quang nhìn cô kinh ngạc. Không phải kinh ngạc vì cử chỉ hiền lành đột ngột ấy. Mà là không tưởng tượng nổi, một cô gái hai mươi tuổi lại sắc sảo như thế, quỷ quyệt như thế. Cô ta đóng kịch không thua một diễn viên. Mới hai mươi tuổi mà cô ta tai quái như thế. Khi thành một phụ nữ già dặn cô ta sẽ ghê gớm đến đâu.

Thấy cô ta sắp nằm vạ đến nơi, Minh Quang vội xua tay:

-Thôi được rồi, mấy người về đi. Còn bà, bà dạy con gái hung dữ thế, bộ không sợ tai tiếng sao. Nếu bà còn hành hung cô này lần nữa, tôi sẽ đưa chuyện này lên báo ngay. Hãy giữ cho nguyên vẹn danh hiệu á hậu của con gái bà đấy.

Nghe nói tới báo chí, bốn mẹ con có vẻ hơi gợn. Ngoài cửa tiệm, người ta bua đông nghẹt xem mặt Kiều Mỹ. Xì xào bàn tán. Một thanh niên lớn tiếng cười hô hô:

-Á hậu gì mà kém văn hóa như vậy, đẹp người mà xấu nét quá, cho tôi cũng không thêm cười.

Xung quanh cười ồ lên. Bốn mẹ con tím mặt rút lui có trật tự. Đàn đàn mọi người cũng giải tán.

Người ta bình phẩm mẹ con Kiều Mỹ hơn là quan tâm tới gốc gác Hoàng Thúy. Sự nổi tiếng của cô nàng vô tình làm hại cả chính cô.

Minh Quang đưa Hoàng Thúy về. Mặt cô tan nát những vết bầm và vết móng tay cào xước. Họ cứ nhè mặt mà tấn công. Như cố ý làm cho mặt xấu xa. Nhìn vẻ buồn thảm của cô Minh Quang thở dài:

-May là anh đến kịp, nếu không thì chuyện còn tệ hại đến đâu.

Hoàng Thúy ngồi nép trong góc xe, khóc như mưa như gió sự căm ghét làm cô muốn điên cả người. Cô nói một cách tức nghẹn:

-Em hận họ, em thề sẽ làm cho họ đau khổ để trả nỗi nhục mà họ đã gây cho em.

Cô vùng ngồi lên, hét lớn tiếng được tiếng mát:

-Em căm thù mẹ con họ, thù tới chết, họ lấy quyền gì đàn áp em chứ.

Minh Quang nhìn cô tội nghiệp. Rồi dịu dàng:

-Thật ra họ đã tự bôi xấu mình rồi đó, đó là cách họ trả thù giùm em rồi

Hoàng Thúy vẫn không bình tĩnh nổi, cô khóc dữ hơn:

-Em mệt mỏi lắm rồi, em không đủ sức chịu đựng được nữa. Cả mọi thời gian dài em sống trong sự nhục nhã. Mỗi một ngày bình lặng qua đi, em đều thở phào, và đồng thời cứ luôn tự hỏi ngày mai chuyện gì sẽ xảy tới cho mình. Có lúc em muốn hóa điên, em chịu hết nổi rồi... hức...

Minh Quang vỗ nhẹ tay cô:

-Bỏ đi đi Thúy, hãy rời khỏi nhà Quốc Uy, đưa mẹ em đến nhà ở nhà anh, Mẹ anh không phản đối em đâu.

Hoàng Thúy lắc đầu:

-Không được đâu, em không có tư cách gì để làm phiền anh cả. Làm như vậy Mai Ngân sẽ hiểu lầm em, em không muốn vì em mà anh mất hạnh phúc.

-Anh sắp chia tay với cô rồi, có cô hay không cũng vậy, hãy để anh giúp cho Thúy trong thời gian này, em đừng nhờ vả vào Quốc Uy nữa. Bao nhiêu phiền muộn xảy ra rồi, làm sao em chịu đựng nổi.

Hoàng Thúy chùi nước mắt:

-Biết đâu sau đó, em sẽ gây rắc rối khác bắt anh phải chịu. Cuộc sống đã dạy khôn em rồi. Khi đến nhờ anh Uy, em không thấy rắc rối nào phía trước.

Nhưng thực tế, nó đã xảy ra rồi.

Cô im lặng một lát, rồi lại ứa nước mắt:

-Em đã từng bị ghen nên em biết. Không cô gái nào thích thấy người yêu của mình lo cho người khác. Em không muốn em gây cho MN cảnh đó. Tốt hơn là em tiếp tục chịu đựng.

Minh Quang cúi đầu chịu thua:

-Thú thật anh không ngờ một người mảnh mai như em lại có lúc cứng rắn như vậy. Anh sẽ không thuyết phục nữa. Nhưng khi nào có chuyện gì, cứ đến gọi anh. Lúc nào anh cũng sẵn lòng với em.

Hoàng Thúy sụp mắt xuống một hồi:

-Em cảm ơn anh. Trong lúc thế này, anh không biết là anh đã nâng đỡ tinh thần em thế nào đâu, em nói thật đấy.

Minh Quang gật đầu như hiểu. Và để cho Thúy được yên lặng. Anh hiểu Hoàng Thúy đã trải qua cú sốc dữ dội, khủng hoảng cả tinh thần. Và người an ủi cô hay nhất chỉ có thể là Quốc Uy. Nhưng thằng bạn vô tâm ấy lại đang coi cô như kẻ thù. Tội nghiệp cô mà không làm gì được. Thật là bất lực.

Xe ngừng trước cổng. Minh Quang đề nghị:

-anh muốn xem vết thương của em, được không ? Dù sao thì cũng cần bôi thuốc, nếu không sợ bị nhiễm trùng...

Hoàng Thúy vội lắc đầu:

-Chắc em không sao đâu , đây là chỗ em ở nhờ, em chưa bao giờ tiếp bạn bè

ở đây cả.

-Nhưng thằng Uy cũng là bạn anh, mặc nó có đồng ý hay không. Anh không cần biết.

Vừa nói anh vừa bước xuống xe, theo cô vào nhà. Hoàng Thúy cúi mặt đi như chạy trốn lên lầu. Nhưng cô gặp QY ở đầu cầu thang. Theo thói quen bình thường, anh quay mặt chỗ khác như không thấy cô Và đứng nép một bên tránh đường.

Thái độ của hai người không lọt khỏi mắt Minh Quang. Anh bước nhanh vào phòng khách, túm cổ áo Quốc Uy:

-Người ta bị thương tích như vậy mà mày phớt tỉnh được à, tao không hiểu mày còn lương tâm không ?

Quốc Uy gỡ tay anh ta:

Thương tích gì ?

-Mấy mẹ con Kiều Mỹ vừa tới phòng tranh quây cổ. Bốn người đánh một người. Cổ đang bị khủng hoảng tinh thần đó, mày làm sao coi được thì thôi.

Quốc Uy đứng sững, bàng hoàng. Rồi anh thoáng cau mặt:

-Sao mày biết ?

Minh Quang nhún vai:

-Lên mà xem vết thương trên mặt cổ kia. Hy vọng là mày còn lương tâm Anh quay người đi ra cửa. Bỏ về một mạch. Quốc Uy lắc đầu như ngao ngán. Rồi đi lên lầu.

Điều Buồn Tình Yêu

Chương 21

Anh gõ mạnh cửa phòng Hoàng Thúy rồi không đợi cô ra mở , anh tự động bước vào :

- Chuyện gì nữa vậy ?

Hoàng Thúy đang nằm trên giường , thấy anh cô vội nằm xấp xuống gối , như không muốn có người ở đây lúc này . Quốc Uy nhắc lại :

- tôi hỏi , chuyện gì xảy ra nữa vậy ?

- Không có gì hết.

Anh bước tới lật ngửa cô ra . Hoàng Thúy bụm mặt lại , nói như hét :

- Anh làm gì vậy ?

Quốc Uy không trả lời , chỉ mạnh mẽ gỡ tay cô ra , xem xét những vết thương trên mặt cô . Dù Minh Quang đã nói trước , anh vẫn giật mình vì sự biến dạng của khuôn mặt :

- Tại sao để đến mức như vậy ? Ở đó không có ai can thiệp sao ?

Hoàng Thúy giật tay ra , ngồi nhanh dậy như muốn trốn . Cô nhảy xuống giường , chạy đến góc phòng . Cô la lên :

- Anh đừng có nhìn tôi , không được nhìn , đi ra ngay đi.

- Cô sợ cái gì vậy ?

Anh đi về phía cô . Hoàng Thúy lùi lại , quính quáng :

- tôi cấm anh nhìn , nghe không . Đã nói là kệ tôi mà.

Cô che mặt lại như sợ thấy sự xấu xí của mình . Lúc nãy xem gương , cô sợ hãi và đau khổ cuống cuống . Bây giờ cô đã quên cơn tức , quên thù ghét hay đối phó . Chỉ còn 1 nỗi sợ duy nhất là khuôn mặt bị hủy hoại . Cô không muốn để ai thấy mình như vậy . Nhất là anh đã nhìn thấy . Cô vội vã đi nhanh ra khỏi phòng chạy trốn . Nhưng bị anh đuổi theo kéo lại :

- Cô đi đâu vậy ?

Hoàng Thúy vấp 1 mực giật tay ra , cô quay mặt lẩn tránh :

- tôi đã bảo anh đừng nhìn tôi mà.

- Đến mức như vậy mà còn sợ xấu , từ đó giờ cô chỉ giỏi làm những chuyện nghịch lý . Vào trong kia chờ tôi xuống lấy thuốc.

Anh đẩy cô vào phòng rồi đi xuống nhà . Một lát anh trở lên , nhưng Hoàng Thúy đã khóa cửa bên trong . Anh bực mình gọi lớn :

- Mở Cửa đi , cô làm gì vậy ?

Hoàng Thúy nói vọng ra :

- Anh khỏi cần giúp tôi , tôi tự lo được rồi , anh lo công việc của anh đi.

Quốc Uy nổi nóng :

- tôi không hiểu cô định giữ trò gì , thuốc men không lo mà lo xấu hổ , đợi đến lúc bị nhiễm trùng sưng tấy lên mới biết sợ hay sao ?

- Vậy anh cứ để thuốc ngoài đó , tôi tự làm cho mình.

Chịu hết nổi , Quốc Uy gần giọng :

- Đồ ngu.

Anh bỏ chai thuốc xuống gạch , hằm hằm đi xuống phòng khám . Thái độ kỳ quái của Hoàng Thúy làm anh tức điên lên . Anh rất nóng ruột cho vết thương của cô . Còn cô ta thì chỉ lo bị cười . Cô ta chuyển môn làm những chuyện vớ vẩn . Từ đó giờ vẫn vậy . Bây giờ cũng không chừa.

Bị mấy người đánh 1 lúc , nếu lỡ chấn thương nội tạng thì sao ? Sao lúc này Minh Quang không đưa cô ta đến bệnh viện kiểm tra ? Chắc chắn cô ta không dám đi vì sợ mọi người nhìn thấy . Lớn rồi mà ngu ngốc như 1 đứa con nít . Cô ta làm anh bức đến không chịu nổi.

Quốc Uy bỏ mặc những người khách ngồi chờ đầy cả phòng . Anh trở lên phòng Hoàng Thúy , nói như ra lệnh :

- Thúy , ngoài vết thương ở mặt , cô còn bị đau ở đâu nữa không ?

Hoàng Thúy nói vọng ra :

- Không có.

Quốc Uy đá mạnh cửa :

- Bộ cô không thể bước ra đây hả ? Đừng có làm tôi bức nữa . Lúc không cần thì cứ bám riết lấy tôi , đến lúc cần thì trốn như chuột , làm coi không giống ai.

Nhưng Hoàng Thúy vẫn ngoan cố không chịu mở Cửa . Cô nói 1 cách lì lợm :

- tôi đã bảo là không sao . Anh đừng quan tâm đến tôi được không . Không cần phải tốt như vậy , tôi đã nói là tôi cần thật mà.

Quốc Uy tức phùng lên :

- Được rồi , cô có chết thì mặc kệ cô . Từ đây về sau đừng gọi đến tôi nữa.

Và anh bỏ xuống nhà dưới . Khuôn mặt hãy còn lầm lì vì tức.

Quốc Uy định hết khách sẽ gọi điện cho Kiều Mỹ. Anh muốn hỏi lý do việc cô đã làm . Nhưng anh chưa kịp gọi thì Kiều Mỹ đã tự đến . Cô là người khách cuối cùng bước vào phòng . Rất tự nhiên , cô đóng cửa lại . Rồi ngồi sà vào lòng Quốc Uy :

- Anh có biết lúc chiều xảy ra chuyện gì không ?

- Anh định đến hỏi em , tại sao em làm như vậy ?

- Chị ta kể với anh hết rồi chứ gì ?

- Cứ cho là vậy , nhưng tại sao em làm như vậy ?

Kiều Mỹ nũng nịu :

- Em không hiểu chị ta theo dết thế nào . Nhưng em biết chắc bà ấy sẽ tả

Oán để anh ghét em . Bà ta muốn ly gián em với anh mà.

Quốc Uy đẩy cô đứng dậy . Anh cũng đứng lên bước ra khỏi ghế :

- Anh muốn biết đầu đuôi thế nào , em đừng lòng vòng nữa.

Anh ngồi qua bên giường . Kiều Mỹ cũng lại ngồi gần sát vào anh :

- Nhưng anh sẽ nghe em hay nghe bà ấy ?

- Anh nghe cả 2 phía . Có phải em vẫn còn tức vì cái tát của cô ta không ?

Kiều Mỹ phụng phịu :

- Anh nghĩ xem , từ đó giờ chưa ai dám đánh em . Ở nhà cùng em như trứng mỏng . Bà ấy là gì mà dám đánh em chứ.

Quốc Uy hơi cuối đầu suy nghĩ . Anh đã đoán được lý do . Nhưng lại muốn Kiều Mỹ nói thật ra . Anh nhìn cô chần chú :

- điều đó làm em tức đến vậy sao ? Chỉ vì 1 cái tát thôi à ?

- Chứ còn gì nữa , tức quá em về mách với mẹ em . Thế là cả nhà nổi khùng lên . Em đã nói là ai cũng cùng em hết mà , làm sao không nóng ruột được.

- Nhưng hôm ấy em cũng đã đánh lại cô ta , xem như hoà rồi . Anh cũng nghĩ mọi chuyện như vậy là xong . Anh không tưởng nổi em đã đi quá xa như vậy.

Kiều Mỹ giãy nảy :

- Em bị đòn như vậy mà anh không bênh vực 1 tiếng , lại còn bắt lỗi , vậy là anh coi em nhẹ hơn chị ta phải không ?

Thấy Quốc Uy không trả lời , cô đứng bật dậy , chanh chua :

- Phải rồi , dù sao bà ấy cũng đã là vợ anh mà , không bênh sao được .

Người ta bảo tình củm Không rữ cũng tới . Bà Mượn có mẹ bệnh để tìm cách gần gũi với anh . Em nói mà anh đâu có nghe . Anh là đồ ngu , bị bà Xỏ Mũi mà cũng tin rắm rấp , ngu vừa vừa thôi.

Quốc Uy nghiêm giọng :

- Em nói gì vậy , đừng quên anh lớn hơn em đến chục tuổi đó Mỹ . Em chưa là người lớn đâu.

- Ừ đó , em khó ưa như vậy đó . Bộ con nít thì không khôn hơn người lớn được sao . Người lớn mà ngu thì vẫn thua đứa con nít.

Quốc Uy cười khan , lặp lại câu hỏi :

- Em biết mình vừa nói gì không ?

Anh nhìn cô nghiêm khắc . Đúng là người đẹp này quá được nuông chiều .

Cô nàng tự do đến mức mất dạy . Khi đã nổi nóng thì chẳng khác gì hàng tôm hàng cá . Anh nhún vai :

- Có phải đó là lý do để em kéo cả nhà đến ức hiếp Hoàng Thúy không . Em định trả thù thô bạo vậy à.

- Thô bạo kệ cha tôi , anh bênh con mụ Đó thì đừng nói đến mặt tôi.

- nổi nóng nhanh vậy sao Mỹ . Anh chỉ mới nói 1 câu là em đã bị trái ý rồi .

Em đã hiểu ý anh hết chưa ?

- Hừ , cần gì nghe nói nhiều , con này thông minh mà . Nhìn là đủ biết rồi , khỏi đợi nghe nói.

- Em biết chuyện gì ?

- Má tôi với mấy chị tôi nói mẹ Ấy cố tình ẹo ẹo trước mặt anh , để lôi kéo anh trở về với mẹ Ấy . Anh xin quá mà , nhà lầu xe hơi ngon lành , mẹ Ta ngu gì mà để vụt anh.

- rồi sao nữa ?

- Sao trăng cái gì . Vậy mà anh còn để bị gạt . Mẹ ấy còn ở đây không ?

- Còn thì sao ?

Kiều Mỹ quất mắt , giẫy động lên :

- Biết lắm mà . Đoán ra ngay mà . Má tôi bảo tôi tới xem mẹ Ấy đi chưa , rõ ràng là mẹ ấy muốn bám lấy anh , bằng chứng là bị má tôi đánh cho 1 trận cũng không chừa . Con mẹ này lì thật , phải cho nó 1 trận nữa mới được.

Quốc Uy quay mặt chỗ khác , cố giữ điềm tĩnh :

- Như vậy mục đích cuối cùng của em là muốn đuổi Hoàng Thúy đi . Và gia đình em đã dùng cách đó để cô ta sợ . Có nghĩa là chuyện cô ta đánh em chỉ là cái cớ ?

Kiều Mỹ làm thinh .Biết là mình đã nói hớ . Ở nhà cô đã được cô vẫn phải dò hỏi 1 cách khôn khéo . Phải tìm hiểu ý định và phản ứng của Quốc Uy . Cô đã chuẩn bị rất kỹ . Nhưng tức quá nên cô quên mất lời dặn . Làm sao đây.

Cô chột nhún vai , coi khinh , cô không tin Quốc Uy thích tuýp người như Hoàng Thúy hơn cô ? Cô ghét nổi không ? Được 1 người đẹp á hậu để mắt đến , anh không thấy vậy là hãnh diện sao ?

Cô nói 1 cách nóng nảy :

- Anh nói thật em đi , giữa em và mẹ ấy , anh chọn ai ?

Quốc Uy nhếch miệng , không trả lời , cử Chỉ của anh làm cô bức tức và hỏa lên . Cô kiêu kỳ :

- nói cho anh biết nhé , anh đừng có coi thường tôi . Ở thành phố này , bác sĩ như anh có đến hàng triệu . Nhưng á hậu như tôi giỏi lắm chỉ 100 người , chưa chắc ai hơn ai.

- Thế à ?

- Còn nữa , anh xem mẹ ấy hơn tôi ở chỗ nào . Suốt ngày mẹ ta chui rúc ở phòng vẽ , làm công cho người khác . Còn tôi thì lên sân khấu 1 cái là có triệu người hâm mộ . Anh không thấy sao ?

- Vậy hả ?

- Hừ , nói chuyện với anh tức chết được , tôi về đây , tối nay tôi sẽ đi với người khác , tưởng không có anh thì tôi ế chắc ?

Cô dùng dùng bỏ ra cửa . Đẩy mạnh cửa cái rầm ròi nổ máy ầm ầm , có đến 10 phút sau căn nhà mới mất đi tiếng động của cô.

Quốc Uy ngồi yên 1 lát , rồi khẽ nhún vai cho qua . Anh đứng dậy ra khóa cổng rồi đi lên lầu . Anh đứng trước phòng Hoàng Thúy , định hỏi xem cô ngủ chưa . Nhưng gọi mãi vẫn không nghe cô trả lời . Một ý nghĩ thoáng qua làm anh điếng người . Anh tìm chiếc dao cạy cánh cửa , đẩy mạnh 1 cái . Cánh cửa bung ra làm anh lao vào đến giữa phòng.

Hoàng Thúy ngủ mê mết . Tiếng động như vẫn không đánh thức được cô . Quốc Uy bật dậy rồi ngồi xuống bên giường , chăm chú quan sát vết thương . Những vết bầm và những vết móng tay chần chịt trên 2 bên mặt . Chỉ có vầng trán là còn mịn màng phẳng lạng.

Một cơn cuồng nộ ghê gớm kéo đến . Quốc Uy đứng bật dậy , đi về phía cửa sổ đứng , cổ dẫn cơn tức . Những người đàn bà quỷ quyết này , còn chuyện gì để họ không dám làm . Nếu anh có mặt lúc đó , anh sẽ không tin mình có thể kiềm chế để không giết họ . Đúng là những con người vô học , ghê gớm . Chỉ có sống giữa 1 gia đình như vậy , cô nàng á hậu ấy mới quá quắt như vậy mà thôi.

Anh quay lại nhìn Hoàng Thúy . Cảm giác như chính mình bị hành hung . Anh biết đối với cô , như thế này là quá khủng khiếp , quá sức chịu đựng . Hoàng Thúy đâu có đáng bị như vậy . Suy cho cùng , tất cả là do anh gây ra. Quốc Uy trở lại bên giường , nhìn cô chăm chăm . Anh chợt nhận ra những lúc sau này , cô sống câm lạng như 1 chiếc bóng . Khuôn mặt lúc nào cũng ảm đạm , không có lấy 1 nụ cười hay 1 ánh mắt vui vẻ . Những sự giúp đỡ của anh thì quá ít , mà bất hạnh đem đến cho cô thì nhiều quá.

Bất giác anh cúi xuống hôn nhẹ lên má cô . Anh nằm xuống áp mặt lên cánh tay cô buông hờ hững trên nệm . Một cảm giác thương da diết , nhói cả tim . Cảm giác của người chồng đối với người vợ mình thương yêu nhất , chứ không phải là người của quá khứ như anh nghĩ.

Thật ra anh đã bỏ qua chuyện bị cô gạ>t gần . Bỏ qua từ lúc nói chuyện với bà Hương . Thậm chí còn thông cảm nhiều hơn những gì anh nhận ra . Nếu không có cú sốc này , chắc anh sẽ chẳng nhận ra điều đó.

++

++

Bà Hương ra đi 1 cách lặng lẽ . Buổi tối Hoàng Thúy ngồi xếp đồ bên cạnh giường thì bà đang lịm dần , rồi tắt thở . Một sự ra đi êm dịu sau những ngày thân xác bị hành hạ Khi Hoàng Thúy gọi Quốc Uy vào phòng thì bà đã hoàn toàn bất động . Cô đứng bên giường nhìn trần trối , không tin . Rồi chợt ngã quỵ xuống trước khi Quốc Uy kịp đỡ lấy cô.

Đám tang diễn ra lặng lẽ , chu đáo nhưng hẩm hiu . Vì chỉ có những người bà con . Vì bạn bè không ai biết những ngày cuối đời bà trôi gạ>t về đâu. Hương Chi và Minh Quang là 2 người bạn cuối cùng theo họ rời khỏi nghĩa trang . Hoàng Thúy không hề khóc 1 tiếng . Về mặt chết lặng . Tự nhiên cô

nhớ đến 2 câu thơ :

“Sống làm vợ khắp người ta.

Đến khi thác xuống làm ma không chồng “

Cô nghĩ về số phận của em. , lòng đau đớn đến quặn thắt . Cô ước mình có thể làm 1 điều gì đó để vơi bớt cảm giác tê buốt . Nhưng cô không làm được gì cả , chỉ biết lặng lẽ chịu đựng.

Về đến nhà , cô đi nhanh lên phòng . Nhưng Quốc Uy giữ cô lại ở góc cầu thang :

- Anh vào phòng em được không ?

Hoàng Thúy nhìn xuống , không nói gì được , chỉ lắc đầu . Quốc Uy ôm cô lại dịu dàng :

- Em không nên ở 1 mình như vậy , đừng né tránh anh , buồn vui hay khóc gì cũng vậy , cứ nói hết với anh đi.

Cô gỡ tay anh ra , mắt vẫn nhìn đi chỗ khác :

- Cảm ơn , nhưng thật tình tôi không muốn gì cả , chỉ mong được ở 1 mình.

- Đừng như vậy , Thúy . Anh không chịu nổi thái độ xa cách của em . Hai đứa mình đều buồn như nhau . Em không nên tránh anh như vậy.

Hoàng Thúy lắc đầu :

- Sự thật tôi chỉ muốn được yên . Không phải tôi cố ý như vậy đâu . Xin anh thông cảm.

Cô lặng lẽ vào phòng gài cửa lại . Quốc Uy đứng tựa lan can trước cửa phòng cô . Cô lắng nghe tiếng khóc . Nhưng bên trong hoàn toàn yên lặng . Hoàng Thúy không hề rơi 1 giọt nước mắt . Chỉ lặng lẽ thu dọn tất cả đồ đạc trong phòng cho vào vali . Thật ra trước đây cô không mang đến đây.

Điều Buồn Tình Yêu

Chương 22

Nên cô thu dọn rất nhanh . Như người ta chuẩn bị rời khỏi 1 căn phòng trong Khách sạn 1 lát sau cô gõ cửa phòng Quốc Uy . Anh nhìn chiếc vali trên tay cô, mặt anh cau lại:

- Em làm gì vậy ? Tôi muốn đến chào anh, đ ng hơn là muốn cảm ơn anh về tất cả những gì anh để làm cho tôi Em định đi đâu ? Tôi chưa biết, nhưng trước mắt là về nhà ngoại Anh đưa em đi Thôi khỏi, xuống đó xa lắm, tôi đi 1 mình được rồi Em 0 được đi đâu cả, đâu 0 fải là nhà trọ để em đến or đi tùy tiện Vừa nói anh vừa dẫn chiếc vali trên tay cô, đặt vào góc ffòng Thái đô của em có nghĩa là em đã chuẩn bị từ lâu, fải 0 ? chỉ cần xong việc của mình là lập tức bỏ đi, cư xử hay thật Hoàng Thúy mím môi:

- tôi 0 có lý do gì để ở lại nữa, mà thật ra ở đâu để làm gì chứ ? Tôi 0 hiểu anh . Anh cần tôi giúp chuyện gì sao ? Quốc Uy trầm giọng Dám tang vừa xong đã vội bỏ đi ngay, hình như em xem đây là nha trọ ? Hoàng Thúy nói nhỏ Tôi 0 có ý đó . Nhưng bây giờ mọi việc đã xong rồi, tôi 0 còn lý do gì để làm phiền anh nữa Im lặng 1 lát , cô nói với vẻ thành thật:

- Trong đời mình, nếu có người nào đó mà tôi mang ơn lớn 1, thì người đó là anh . Những ngày cuối đời của mẹ tôi 0 đến nỗi hẩm hiu, nêu 0 có anh....

Quốc Uy ngắt lời:

- Nói chuyện khách sáo quá mức rồi, mình đâu fải người lạ với nhau . Em thừa biết anh rất dị ứng cách xã giao của em Anh trở về về trầm ngâm, dịu giọng Đừng đi T, coi như anh yêu cầu em ở lại, nhưng ngày em trở về, anh chợt nhận ra anh rất cần em Hoàng Thúy ngược lên nhìn anh 1 thoáng ngạc nhiên . Rồi lắc đầu, nghiêm mặt lại Anh nghĩ tôi thiếu tự trọng đến vậy sao ? 0 đến nỗi nào đâu anh Uy, cảm ơn lòng tốt của anh Quốc Uy nhú mày:

- Tại sao lại tự trọng Nếu anh nghĩ bây giờ tôi đang suy sụp tinh thần và cần 1 chỗ dựa., thì anh nghĩ sai rồi . Tôi không yếu đuối đến mức vậy đâu Anh 0 có ý nghĩ đó . Chỉ cảm thấy cần có em bên cạnh, anh nói rất thật Hoàng Thúy bật ra:

- Anh đúng là đồ tham lam . Cùng 1 lúc muốn cả cô ta và tôi, anh cứ nghĩ tôi đang bơ vơ và sẵn sàng bám vào anh chứ gì . Sao anh coi thường người khác quá vậy Quốc Uy dịu dàng Thực tế 2 đứa 0 ràng buộc về pháp lý . Nhưng anh vẫn iêu em Anh thật là quá đáng, dám nói với tôi như vậy . Sau khi đã cưa cở với tôi như kẻ thù Hoàng Thúy chọc quát lên, mặt cô đỏ bừng . Sự lịch sự cố gắng lúc nãy không còn nữa; Bị chạm đến đau khổ mà cô đã chịu đựng . Cô muốn điên lên vì căng thẳng . Và 0 khách sáo nỗi nữa . Cô nói

nhanh Anh có biết những ngày ở đâu tôi nặng nề như thế nào không ? Chỉ là địa ngục, 1 địa ngục mà sống trong đó, tôi bị tra tấn tinh thần đến mức 0 muốn sống nữa Anh biết, anh xin lỗi 0, anh biết gì về nỗi khổ của tôi mà xin lỗi . Mà suy cho cùng, anh có lỗi gì đâu, tự tôi xin trở về đây mà . Tự tôi chui đầu vào địa ngục này thì tôi phải ráng chịu . Nếu là 1 người biết điều, thì tôi chỉ có thể cảm ơn anh thôi, làm gì tôi được quyền nghe anh xin lỗi chứ Anh biết anh đã vô tình làm em khổ . Nhưng chỉ là sự vô tình thôi T ạ . 0 bao giờ anh cố ý làm em buồn, anh thề là như vậy Hoàng Thúy bắt đầu khóc lên, nhưng cô lập tức quệt nước mắt Anh 0 cố ý, dĩ nhiên là vậy . Nhưng giá mà anh cố ý có lẽ tôi đỡ khổ hơn . Chính vì 0 cố ý nên anh mới sống quá thật . Anh mang cô ta về và cho phép làm nhục tôi . Thậm chí cho phép cả gia đình cô ta chà đạp tôi . Nhưng suy cho cùng tôi có quyền gì trách anh chứ Em cứ trách, cứ hỏi tội anh, nếu thật sự làm vậy em thấy nhẹ nhàng . Rồi sau đó bỏ qua tất cả để ở lại với anh 0 bao giờ Hoàng Thúy nói như hết Chuyện trước đây đã khủng khiếp quá rồi, tôi 0 đủ can đảm nhớ lại nữa, đừng nói gì là tiếp tục sống . Lúc đó tôi 0 thấy gì mà còn khổ sở thế . Bây giờ tận mắt thấy chuyện riêng tư của anh . Tôi đâu có điên mà đâm đầu vào anh nữa Quốc Uy cúi đầu như buồn chán Những cái mà em đã thấy chỉ là sự thoáng qua trong đời anh . Nó đã chấm dứt rồi .Chỉ còn tình cảm của em là ở lại . Anh 0 thể quên em được Tôi 0 tin Anh thừa nhận đó là sai lầm của mình . Còn em, if còn giữ lại tình cảm cũ, hãy quên nói đi và vị tha với anh hơn, được 0 em ? 0 bao giờ Cô mím môi với vẻ lạnh lùng Trước đây tôi ngu 0 thể tưởng . Bây giờ thì nhìn lại, tôi ngạc nhiên tại sao mình yếu đuối đến thế, quy lụy đến thế . Đúng là tự hạ mình . Tôi cứ bám riết theo anh để xin xỏ tình cảm . Giống như con ngốc vậy Cô ngẩng lên 1 cách kiêu ngạo:
- bây giờ tôi 0 muốn mình làm con ngốc nữa Quốc Uy nói kiên nhẫn Nếu còn 1 chút tình cảm gì đó đối với anh, thì cách cự tuyệt của em bây giờ còn ngốc hơn nữa Hoàng Thúy quay phắt lại Tôi mà dám còn tình cảm với anh à, tôi đâu có ngu ngốc đến vậy Nếu 0 tại sao quay về nhờ anh ? Tại sao trong lúc bơ vơ 1 em lại nghĩ đến anh để cần sự che chở Có phải trong sâu thẳm 1, em vẫn còn coi anh là của em Hoàng Thúy im lặng, như bị soi thấu vào tâm can . Nhưng cô lập tức gạt phắt đi Đó là vì tôi 0 còn chỗ đến . Tôi chỉ nghĩ đến mẹ tôi . Bộ anh tưởng tôi lì mặt đến nỗi lợi dụng tình trạng của mẹ tôi để lợi dụng anh sao Em 0 lợi dụng, em chỉ làm theo bản năng của mình . Vì em vẫn còn vương vấn anh Kiêu ngạo . Đến mức như vậy tôi cũng 0 còn gì để nói nữa Cô định đến cầm chiếc vali . nhưng Quốc Uy lập tức kéo tay cô lại Lẩn tránh như vậy 0 phải là cách hay đâu . Cái gì thật 1 của mình thì 0 lừa dối ai được đâu, em đừng cố chấp nữa . Thú thật với anh đi, là em sẽ 0 quên anh được Hoàng Thúy chột ngắc mặt lên, thái độ cứng cỏi Anh nói đúng, 0 ngờ anh đã hiểu ý nghĩ thầm kín của tôi . Vậy thì tôi 0 giấu . Là tôi luôn nghĩ đến

anh . Ngay cả lúc ly dị tôi cũng 0 nghĩ là mất anh vĩnh viễn . Và những ngày ở đây, tôi cứ hy vọng được hàn gắn . nhưng việc anh yêu người khác làm tôi hết hy vọng rồi Sự vui đùa 0 hẳn là tình cảm nghiêm chỉnh Nhưng tôi 0 tình, vì nếu là tc giải trí thì anh đã 0 để cô ta tự do cho mình quyền lực ràng buộc anh . Nếu anh 0 là của cô ta thì cô ta đã không cảnh cáo tôi bằng trận đòn như vậy Còn anh nếu biết chuyện đó xảy ra, anh đã 0 cho fép cô bé đó đi quá xa, bao giờ anh cũng muốn bảo vệ em Cách bảo vệ của anh khinh khủng quá, tôi sợ la+ m rồi cô đã lấy lại tự chủ cho mình và thậm chí cười dừng dung Cái gì đã đổ vỡ thì đừng tìm cách sửa chữa . Tôi xin phép đi đây . Điều cuối cùng tôi muốn nói là, tôi rất biết ơn là vì anh đã giúp đỡ mẹ tôi . Tôi ghét hay thương đều 0 đáng nhớ . Chỉ nhớ điều duy 1 là biết ơn anh . Nhất định có dịp nào đó tôi sẽ trả Cô chìa tay ra Chào nhé Quốc Uy 0 bắt tay cô, chỉ lắc đầu ngao ngán 0 ngờ em cứng rắn đến vậy . Thôi được em cứ đi đi . có lẽ mỗi đũa cần 1 thời gian xa cách để nhìn lại mình . Em hãy thử nhìn lại, nhưng đừng quên tự hỏi mình cần cái gì 0 cần đâu, ngược lại, tôi sẽ cố quên . Yêu hay quên 1 người nào đó, thật ra 0 khó lắm đâu Quốc Uy 0 trả lời, Anh tỳ tay lên lan can nhìn Hoàng Thúy đi xuống . 1 cảm giác chán chường xâm chiếm anh . Hoang vắng và trống rỗng Quốc Uy đi vào phòng Hoàng Thúy . Không còn lại 1 chút gì dấu vết của cô . Nhưng hình bóng thì 0 bao giờ xóa sạch được . Anh ngồi gát 1 chân lên bàn . Suy nghĩ về khoảng thời gian sống với cô . Khoảng thời gian mà anh cho là đen tối 1 và cố tình tìm cách trốn chạy . Thật ra trốn tránh 0 fải là hết yêu . Và anh đã thật sự thích mẫu người như Hoàng Thúy Quốc Uy chợt nhận ra rằng, trong cuộc sống vợ chồng, cãi cọ 0 fải là bi kịch . Chia tay mới thật sự là bi kịch kéo dài . Và anh, thấy khoảng thời gian đen tối nhất ấy dễ chịu gấp mấy lần so với sự hụt hẫng mà cô để lại cho anh Nếu anh 0 lang thang vào tình cảm với Kiều Mỹ, 1 tình cảm mà anh 0 hề suy nghĩ hay định hướng, thì có lẽ anh 0 mất Hoàng Thúy lần thứ 2 Những ngày đầu Hoàng Thúy ra đi . Cuộc sống đối với Quốc Uy thật sự là 1 nỗi hoang vắng . Mỗi buổi tối anh ngồi 1 mình trong phòng nghe nhạc và nhớ về cô . Bỗng nhiên anh thấy thích bài hát mà trước đây anh rất vô tâm “Từ em xa vắng đời mệnh mông tiếng buồn..... Từ em đi mãi là hoàng hôn tan vỡ, lòng anh đau câu hát đơn sơ Quả thật chia tay với love sẽ 0 làm cho người ta thấy lòng tan vỡ như mất đi 1 cuộc đời đã từng sống chung . Nếu Hoàng Thúy hiểu được sự trống va+ ng trong lòng anh, có lẽ cô 0 đủ sức chia tay như vậy Nh~ng ngày đắm chìm trong nỗi buồn . Anh đã 0 nhớ đến Kiều Mỹ . Nhưng cô thì hình như chưa quên anh . Và cái cách xuất hiện của cô là anh trở nên 0 chịu nổi Khi Quốc Uy khám đến người cuối cùng, thì Kiều Mỹ bước vào, thân nhiên ngồi xuống trước mặt anh Thừa bác sĩ, tôi bị nhức đầu thường xuyên chóng mặt nữa Quốc Uy ngồi yên nhìn cô . Đó là cách tiếp xúc riêng với anh khi cô muốn . Anh nhớ lúc người đẹp này

vào nằm viện, trong khoa đã xôn xao vì sắc đẹp và sự ái mộ quanh cô . Phòng cô ta lúc nào cũng đầy hoa và các chàng trai lui tới . Thậm chí bạn bè anh cũng xiêu lòng vì vẻ hoạt bát của cô ta . Thế mà 0 hiểu sao cô ta chỉ thích anh . Lúc đầu anh thấy cũng vui vui, vì thấy cô nàng ngộ nghĩnh , 0 ngờ cô nàng tấn công anh ráo riết đến vậy khi cô nàng rời bệnh viện . Anh nghĩ cô bé sẽ mau chóng quên anh . Bởi vì anh 0 phải tuýp người tỏa hào quang như cô . Và 0 quan tâm đến cô lắm . Nhưng Kiều Mỹ đã làm anh ngạc nhiên khi cô tự nguyện làm bệnh nhân của anh . Mà luôn là người khác sau cùng . Lần đầu tiên cô đến với chúng bệnh nhưc đầu . Cũng giống như bây giờ vậy, Đó chỉ là 1 cái cơ Quốc Uy làm ra vẻ khám chăm chú, rồi im lặng ghi toa thuốc . Xong anh đưa Kiều Mỹ với nụ cười lịch sự . Thái độ 0 rõ ràng của anh khiến cô hoang mang . Nhưng lập tức cô giành thế chủ động ngay . Cô vò nát toa thuốc, khinh khỉnh Em đến đây 0 phải để trị bệnh Vậy à ? Anh đừng làm cái kiêu đó, suốt cả tuần anh 0 thèm đến, chờ anh biết lỗi, thế mà anh làm thỉnh luôn, coi thường em quá lắm . Anh làm em phải điên lên rồi anh biết không ? Quốc Uy mỉm cười pha 1 chút giễu cợt vậy thì anh 0 giúp được em rồi, nếu em muốn anh có thể giới thiệu đến phòng khám khác vậy Kiều Mỹ giãy nảy lên bộ em giận với anh hả ? Anh cố tình để tránh né em phải không tránh né cái gì ? Quốc Uy nghiêm giọng Chuyện hôm trước đó, anh quên rồi hả Quốc Uy ngửa mặt ra ghế, nhìn cô ta với ánh mắt fán xét Anh nghĩ sau chuyện em làm, em sẽ xấu hổ và 0 bao giờ đến đây nữa Kiều Mỹ lặng người, không tin . Rồi cô lắp bắp Anh dám nói với em giọng điệu đó à Quốc Uy hơi suy nghĩ 1 lát, rồi điềm đạm Thế này nhé Kiều Mỹ, em nghĩ em cần 1 lời khuyên . Em chịu nghe anh nói 0 ? Cô nàng nhìn anh gờm gờm:

- Khuyên gì, nói đi Quốc Uy cười thân ái Em thành công quá sớm, và lại có 1 lợi thế rất lớn về sắc đẹp . Nhưng em có biết sự vinh quang đã vô tình làm hại em 0 ? Kiều Mỹ trề môi, nhún vai rất tây:
- 0 hiểu nói hại chỗ nào à ? có đến hàng triệu người mơ ước như tôi Đúng, có đến hàng triệu cô gái muốn có được như em . Nhưng trong triệu cô gái đó 0 ai có đủ khôn ngoan để thấy sự thất bại mà em phải chịu cô nàng nhướng mắt, trịnh thượng Tôi mà thất bại à ? chưa bao giờ . Xin anh vui lòng cho biết tôi thất bại ở chỗ nào Quốc Uy vẫn điềm nhiên trước thái độ kiêu hãnh của cô Thứ 1, vinh quang đã làm em quá tự phụ, quá coi thường người khác . Em nghĩ rằng được 1 người đẹp như em quan tâm là 1 vinh hạnh lớn cho anh . Và em đến với anh như 1 sự ban bố . Có bao giờ em tự hỏi mình là anh có thích em 0 ? Kiều Mỹ tím mặt Anh nói vậy là sao Từ đó giờ chưa bao giờ anh yêu em, càng 0 có ý nghĩ cưới em . Anh 0 phải là tuýp người thích hợp với hôn nhân . Nếu tính ý 1 chút em sẽ thấy điều đó Cô bất chợt gào lên 0 thích tôi sao anh đồng ý đi chơi với tôi, thậm chí đến xem tôi biểu diễn đến hết buổi để đưa tôi về, đồ đểu Quốc Uy khoát tay như ngăn chặn cơn bùng

nỗ thô tục của cô Nếu em 0 iêu cần thì anh chẳng bao giờ làm như vậy Anh Em khoan nói để anh nói cho hết, cái mà em nghĩ là ty ở anh, thật ra chỉ là do em tưởng tượng, em chủ quan đến nỗi 0 cần biết người ta nghĩ gì về mình . Chỉ quan tâm ý nghĩ của bản thân mình mà thôi . Và em nghĩ anh 0 thể 0 iêu 1 ngôi sao như em, có đúng thế 0 ? Tôi 0 cần biết Quốc Uy nói nhẹ nhàng Em còn trẻ lắm, mà tuổi trẻ bước vào vinh quang quá sớm, nếu 0 có 1 nhân cách làm nền tảng, thì em cũng biết mình là ai và sẽ trở nên kiêu ngạo, cái đó đã và sẽ làm hại em nữa đây Kệ cha tôi, 0 mượn anh quan tâm 0 đâu, lấy tư cách 1 người anh, anh khuyên em 1 điều . Khi 1 người nào đó đến với em, thì em đừng chủ quan cho rằng họ quá tốt . Nếu quá chủ quan, em sẽ mãi mãi thất bại cô bé ạ Kiều Mỹ ngồi im 1 lát, rồi cô ta òa lên khóc Nếu 0 iêu anh, tôi 0 fải xông xáo vậy đâu, có thiếu gì người đủ điều kiện theo đuổi tôi chứ đâu fải trên đời này chỉ có mình anh . Anh tưởng tôi là đồ bỏ sao ? Quốc Uy gạt đầu 1 cách lễ phép Vâng, anh rất biết điều đó Thái độ châm biếm của anh làm cô tức điên lên . Cô đứng bật dậy, dậm chân thỉnh thoảng . Đến nỗi nhà Quốc Uy 0 kiên cố thì có lẽ đất đã sụp xuống rồi . Ý thức mình đang thất bại làm cô nổi khùng lên . Tự ái và tức, cô vừa nói vừa hoa tay múa chân, thể hiện cho hết cơn tức của mình Quốc Uy vẫn ngồi yên trên ghế, tay khoanh trước ngực, im lặng quan sát cô . 1 mực 0 trả lời 1 câu mắng nhiếc nào . Cuối cùng thì cô nàng cũng mệt . Và hằm hằm chụp chiếc sắc tay trên bàn khoát trên vai . Trước khi bỏ ra cửa, cô còn hung hăng quơ tay gạt sạch những dụng cụ trên bàn . Anh cũng điềm nhiên ngồi nhìn, hoàn toàn 0 có ý kiến Khi cô á hậu kiêu diễm đã ra vèn, kèm theo 1 lời hăm dọa rằng anh sẽ hối hận . Anh đã gạt đầu hết sức lịch sự . Rồi tự mình quỳ dưới gạch nhặt cho hết những chai lọ và đơn thuốc la liệt . Với ý nghĩ thương hại những tên con trai ngốc nghếch nào đó sẽ chui đầu vào cô bé bỏng bình ấy .

Điều Buồn Tình Yêu

Chương 23

Hoàng Thúy giật mình thức dậy, thì đã hơn tám giờ. Cô vào phòng rửa mặt. Rồi thay đồ đến phòng triển lãm. Sáng nay cô hẹn đến đó tám giờ để chuẩn bị trang hoàng phòng tranh. Đêm qua cô thức đến hai giờ để hoàn thành nốt bức tranh vẽ gần đây. Tuy có hơi mệt một chút. Nhưng bị cuốn vào sự bận rộn, cô không nhớ gì đến sức khỏe, chỉ có thể lao tới mà thôi.

Vừa đẩy xe trước phòng tranh, Hoàng Thúy thấy Kiều Mỹ từ trong quán bước ra. Miệng hãy còn ngậm tâm. Người thanh niên đi với cô cũng vậy. Thấy cô, Kiều Mỹ rút cây tăm quăng xuống đất, rồi nhìn cô một cách cố ý, với một nụ cười thách thức kiêu ngạo.

Trong mắt cô ta biểu hiện một sự căm thù sâu xa, dai dẳng và bất lực. Hình như người con trai mới này không làm cô ta nguôi ngoai được tình yêu đối với Quốc Uy. Và cô đem sự thù hận đó trút vào Hoàng Thúy.

Hoàng Thúy phớt lờ cô ta, cô đang dồn hết sức cho buổi triển lãm. Cô là một họa sĩ bắt đầu nổi tiếng. Và sự thành công của buổi triển lãm này sẽ đánh dấu một bước ngoặt trong đời cô sẽ khẳng định tên tuổi và sự thăng hoa của cô trong giới nghệ thuật.

Những bức tranh đã được đưa đến hôm qua vậy mà đến giờ vẫn chưa trang hoàng xong. Buổi chiều cô định về thì Hương Chi đến.

-Sao đấy. Chưa xong nữa hả ?

Hoàng Thúy quay lại, rồi chỉ tay về phía góc phòng.

-Còn vài tấm nữa

-Nghỉ tay chút đi.

Cả hai đến góc phòng , ngồi duỗi chân trên nền gạch. Hương Chi lôi trong giỏ ra hai hộp nước trái cây, đưa Hoàng Thúy một hộp:

-Mày không định về sao. Gần tối rồi.

-Chờ làm xong về luôn, đi tới đi lui tao mệt lắm.

Hương Chi nhìn lướt qua bốn bức tường. Rồi gật gù:

-Công nhận sức sáng tác của mày phi thường thật, thao thì có vẽ đến mười năm vẫn chưa chắc đủ lượng tranh triển lãm.

Hoàng Thúy dựa đầu vào tường , mắt chớp một cách mơ màng.

Tao cũng không hiểu được sức ở đâu mà làm việc vượt bậc như vậy. Hôm soạn lại. những bức đã vẽ mấy năm trước, nó chỉ bằng nửa những bức vẽ mới đây.

Cô trở nên tư lự:

-Gần một năm rồi, nhanh thật
Hương Chi cười như hiểu ý nghĩ của cô:
-Nếu nói một cách văn chương, thì trong gần một năm đó mày đã đem nỗi buồn trút vào nghệ thuật.
Hoàng Thúy phì cười:
-Nói nghe kiêu quá. Nổ lớp bốp, thấy ớn.
Hương Chi gật gù:
-Nhưng phải công nhận là mày hay, chính tao cũng ngạc nhiên.
Cô chột ngừng lại, rồi nói như khoe:
-Tao sắp có em bé đấy.
-Ui, mấy tháng rồi ?
-Mới hơn một tháng, ngoài ba nó ra, mày là người thứ hai biết chuyện này.
-Thế ông ấy có mừng không ?
-Mừng chứ sao không.
Hương Chi ngồi im nhìn nhìn, cô nhớ ngày nào Hương Chi còn sô"ng dờ chết dờ trong bệnh viện. Bây giờ thì con nhỏ thay đồ hẳn. CỎ vẻ quá thừa hạnh phúc, chứ như mơ vậy.
Cô chột quay lại:
-Anh Hoài lúc này ra sao rồi ?
-Sắp ly dị.
-Ồi trời.
-Cũng không có gì lạ cả. Cưới vợ để lợi dụng thì sớm muộn gì cũng bị phát hiện. Công nhận con nhỏ dữ như bà chằng. Chính nó xúi ba nó không cật nha+ c ông chồng, còn bồ bịch lung tung để trả thù nữa chứ.
-Có lẽ sự có mặt của mày trong gia đình đã phản ảnh hai người.
Hương Chi nhún vai:
-Tao không quan tâm lắm. Ban đầu tao chỉ muốn làm cái gì đó trả thù.
Nhưng bây giờ không màng nữa. Tao hạnh phúc thế này, trả đũa họ làm chi, thậm chí còn phải cảm ơn vì ngày xưa ông con nó đã bỏ rơi mình
Hoàng Thúy nhăn mặt:
-Nói nghe thấy ớn, chuyện của mày đến giờ tao vẫn không quen được. Ly kỳ dễ sợ.
Hương Chi cười khì:
-Tao đã từng nói rồi, trên đời này bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra mà. Còn mày thì sao, nhất quyết không quay lại à ?
-Ừ
-Cố chấp
Khỏ một lần sợ rồi. Chưa khi nào tao thấy vui vẻ như lúc này, chỉ dồn tâm trí vào công việc buông ra lại ngủ, sống như thế thích hơn nhiều.
-Nhưng ông Uy cứ tấn công như vậy, mày có chắc là không bị đồn không ?

Hoàng Thúy nói một cách tự tin :

-Tao cảm thấy bây giờ mình đã không rồi, đã không còn bị anh ta chi phối nữa. Tại sao phải cho đầu trở lại anh ta chứ.

Hương Chi ngẫm nghĩ một lát rồi bật cười:

-Mày với anh như chơi trò cút bắt vậy. Lúc thì người này săn đuổi, lúc thì chạy trốn. Còn người kia lúc thì chăm bám giữ, bây giờ thì nhất quyết bỏ.

Hai người giống con nít quá.

Hoàng Thúy im lặng hút hút nước trong hộp. Hương Chi cũng không nói gì nữa, một lát cô đứng dậy:

-Tao về đây, mai mấy giờ khai mạc ?

-Tám giờ.

-Tao sẽ rủ anh Nam cùng đi, và sẽ mua mỡ hàng hai tấm, có OK không ? -

Hương Chi hỏi đùa.

-Thôi, cảm ơn Hoàng Thúy cũng đùa đùa.

Cô đưa Hương Chi ra cửa. Rồi quay vào. Những bức tranh cuối cùng đã treo lên xong, cô đi một vòng kiểm tra lại. Rồi rời phòng ra về.

Hôm sau khai mạc triển lãm. Buổi sáng căn phòng đầy người đến xem.

Hoàng Thúy bận rộn tiếp khách liên tục. Khi bắt đầu thưa người, cô ra cửa sổ đứng cho thoáng. Khi cô định trở vào thì chợt thấy Quốc Uy. Anh đi về phía cô, chìa bó hoa ra:

-Chúc mừng em.

-Cảm ơn.

Hoàng Thúy cầm lấy và nói rất lơ mợt Cô không hiểu tại sao Quốc Uy biết có buổi triển lãm này. Ngay cả Minh Quang cô cũng không nói. Hình như Quốc Uy luôn theo dõi cô ở tầm xa.

Hoàng Thúy lắc đầu xua đuổi ý nghĩ đó. Rồi lịch sự:

-Mời anh xem tranh.

Quốc Uy nhìn cô một cái. cái nhìn mà cô biết rất rõ, anh dị ứng với cách xã giao của cô. Cô chờ phản ứng của anh. Nhưng Quốc Uy không nói gì. Chỉ từ tốn bước đi dọc theo tường. Hoàng Thúy cũng lững thững đi bên anh. Im lặng chờ nghe những nhận xét. Nhưng anh chỉ nhìn lơ đãng phía trước.

Rồi chợt quay lại:

Mấy ngày chuẩn bị như vậy... có mệt không ?

Hoàng Thúy hơi ngần người một chút. Rồi lắc đầu:

-Không mệt chút nào, tôi thích công việc này lắm.

-Anh biết.

Anh chợt đứng đối diện với cô, nhìn cô từ đầu đến chân, Hoàng Thúy hơi ngượng về cử chỉ bất ngờ ấy. Cô liếc nhìn những người xung quanh. Rồi liếm môi :

-Anh nhìn gì vậy ?

-Em sắp thành cây liễu rồi. Sau đợt này phải chỉnh đốn lại đi, đừng đổ bệnh không hay cho em đâu.

Hoàng Thúy cười gượng. Rồi lập tức nói đùa.

-Bác sĩ đúng là bệnh nghề nghiệp, đi đâu cũng thấy toàn bệnh nhân cả.

Quốc Uy cũng cười. Và không nhìn cô nữa:

-Anh nói để em nhìn lại và chăm chút cho em hơn chứ không phải để nghe em cười.

Hoàng Thúy bậm miệng lại, nói một cách nghiêm chỉnh :

Cám ơn anh nhiều lắm.

Quốc Uy im lặng một lát, rồi buông ra một câu :

-Từ đó đến giờ em luôn lơ mơ với những cái cần phải làm. Anh thấy đó là biệt tài của riêng em. Bỏ đi là vừa.

Hoàng Thúy buột miệng:

Tôi không hiểu anh muốn ám chỉ gì ?

- Chịu khó suy nghĩ đi sẽ hiểu, hình như em khó chịu suy nghĩ về mình lắm thì phải.

Không đợi cô kịp nói anh đột ngột chuyển đề tài :

Từ sáng giờ bán được bức nào không?

Cũng có

Hoàng Thúy nói một cách miễng cưỡng. Cô không thích nói về đề tài này.

Không phải với anh mà với bất cứ ai cũng vậy. Nó có vẻ trần trụi quá. Thậm chí làm cô thấy cái gọi là nghệ thuật thấp đi. Và cô lặng thinh đi bên anh. Cố ý không nói đến chuyện đó.

Như hiểu ý cô, Quốc Uy lên tiếng :

Anh hỏi như vậy để biết được mức độ thành công của em ở lĩnh vực này. Nếu không có người nào kết được tranh của em thì cái đó không phải chỉ mình em buồn.

Hoàng Thúy nói có vẻ ảm đạm:

-Họ có mua đầy bốn bức tất cả. Đó là những bức tôi thích nhất.

Trong khi chưa hết buổi sáng ?

Vâng. Trong chưa hết buổi sáng.

Quốc Uy cúi xuống nhìn cô, mỉm cười :

-Nghe cách nói , thấy em có vẻ không muốn bán ?

Hoàng Thúy nói buột miệng :

- Nếu không cần đến tiền thì chẳng bao giờ tôi chịu bán những gì tôi đã vẽ. Dĩ nhiên là tranh nghệ thuật ấy, bán rồi tôi tiếc lắm.

Quốc Uy chột búng nhẹ lên mũi cô :

-Em vẫn như trước không có gì thay đổi cả, lúc nào cũng lý tưởng cuộc sống.

Cử chỉ thân mật của anh làm Hoàng Thúy hơi lùi lại. cô lúng túng quay

ma+ .t chỗ khác. Hình như anh ta quên cô không là gì của anh ta Và cùng coi những xung quanh như củ khoai thì phải. Sao mà phớt đời thế ?

cả hai vô tình đi về phía một người phụ nữ sang trọng đang ngắm nghía bức tranh. Bà ta đi vài bước rồi lại quay lại ngắm, ngắm rồi đi. Cuối cùng bà dừng lại hẳn. Quốc Uy tò mò đứng phía sau bà ta, quan sát. Hoàng Thúy cũng im lặng nhìn cả tranh lẫn người phụ nữ. Cuối cùng bà ta tự động gỡ bức tranh xuống, đi về phía bàn. Hoàng Thúy chặn lại:

-Xin lỗi. Bà muốn lấy bức này?

- Đúng đây, ở đây ai đứng bán nhỉ ?

Đạ tôi.

Người phụ nữ lại ngắm một lát nữa. Quốc Uy cũng nhìn vào tranh. Đó là bức vẽ hai đứa bé nằm chống tay trên thảm cỏ, bên cạnh là hồ nước xanh biêng biếc, vài cành liễu rủ xuống mặt hồ. Trên nền trời cũng là màu xanh nhẹ nhàng . Khuôn mặt đứa trẻ bụ bẫm và đôi mắt trong veo. Toàn bộ bức tranh toát lên cảnh thanh bình. Một cuộc sống phẳng lặng của thế giới trẻ thơ.

Quốc Uy nghiêng đầu quan sát nét mặt Hoàng Thúy. Cô nhìn bức tranh hau háu, nhưng đang nhớ lại cảm xúc lúc vẽ. Khi người phụ nữ tuyên bố lấy nó. Vẻ mặt của cô cũng ảm đạm giống như lúc nói với Quốc Uy số tranh bán.

Anh mỉm cười một mình . Rồi nhẹ nhàng :

-Xin lỗi bà. Bức này tôi đã đặt cọc trước từ sáng, bây giờ tôi đang định lấy.

Bà vui lòng chọn bức khác vậy.

Hoàng Thúy ngó anh một cách ngạc nhiên, Người phụ nữ cũng tiếc rẻ :

-Ồ, vậy hả, thật là tiếc, tôi thích nó lắm. Tôi vừa nhìn là ưng ý ngay. Cậu có thể nhường lại cho tôi không ?

Quốc Uy lắc đầu cương quyết :

-Rất tiếc là không, xin lỗi bà vậy.

Người phụ nữ trả lại anh rồi bỏ đi. Hoàng Thúy ngơ ngác :

-Sao anh làm như vậy ?

Quốc Uy trả lời bằng một câu hỏi :

-Có thật sự là em muốn bán không ?

Điệu Buồn Tình Yêu

Chương 24

Cô cười ngượng
Tôi tiếc lắm, nhưng suy cho cùng tranh bày ra là để bán, tôi
giữ lại làm gì
vậy thì để anh giữ
Ồi, vậy thì tôi tặng anh đây . Để tôi ký tặng rồi gởi đến chỗ anh nhé
Anh cười bằng nụ cười rất lạ.
Cũng được anh không từ chối
Hoàng Thúy định mang bức tranh đem cất thì Quốc Uy giữ tay cô lại
Cứ treo lên đó cho mọi người xem . Đến lúc cuối cùng gỡ xuống cũng được
Anh cầm nó trên tay cô, bước đến treo trở lại tường . Rồi lùn 1 bước ngắm
nghía . 1 cụ cười tinh quái trên môi anh
2 đứa bé này dễ thương lắm, hình như em rất thích trẻ con . Anh thấy nên
giữ lại để sau này con em xem
Hoàng Thúy "hứ" thảm 1 tiếng, rồi quay mặt đi, cô không ngóc đến nỗi
không hiểu ẩn ý của anh . Đến lúc này mà anh ta còn ngông nghênh tự tin
như thế . Kiêu ngạo
Cô còn đứng lóng ngóng chưa biết phải làm gì thì Quốc Uy nhìn đồng hồ
Bây giờ anh về đây, chúc em thành công
Cảm ơn
Anh đi ra cửa . Hoàng Thúy đứng im nhìn theo rồi đến gỡ bức tranh xuống,
đặt reing 1 góc phòng . Buổi trưa cô mang về nhà, hí hoáy ghi lời đề tặng .
không ngờ Quốc Uy cũng thích tranh của cô . Tặng cho anh ta cô không hề
tiếc chút nào
Sáng hôm sau, 1 người khác đến phòng triển lãm thật sớm . Khi Hoàng Thúy
vừa mở cửa bước vào . Hình như anh ta chờ cô . Cô mỉm cười chào người
khách đầu tiên này . Rồi đến mở cửa sổ và bật đèn, căn phòng sáng hẳn lên,
dịu dịu
Người khách chấp tay phía sau, lững thững đi 1 vòng ngó các bức tranh .
Nhưng anh ta hình như đếm số lượng hơn là xem . Bất chợt anh ta quay đầu
nhìn cô
Tôi sẽ mua toàn bộ số tranh này, cô bằng lòng bán chứ ?
Hoàng Thúy đứng thẳng người lên, sững sờ như không tin, cô mở mắt lớn
nhìn anh ta mà không nói được câu nào, anh ta nhắc lại:
Cô nghĩ sao ?

Hoàng Thúy lặp lại

Mua toàn bộ à ? Anh không đùa đấy chứ

Mới sáng sớm tôi đâu dám nói năng lung tung, tôi thích thì mua, không có vấn đề gì cả?

- Anh mua lại để trưng trí hay sẽ bán lại cho ai thế?

- Kô, tôi muốn mua về để treo trong phòng của tôi. Tôi thích chơi tranh, thế thôi. Tôi thích tranh của cô lắm. Thế nào? Cô đồng ý nhượng lại tranh của cô cho tôi chứ?

Hoàng Thúy gật đầu như trong mơ Thật không thể tưởng tượng được. Bỏ một số tiền lớn như vậy để mua tranh. Anh ta chắc phải giàu lắm. hay là anh ta chơi nông?

Hoàng Thúy còn đang mơ màng thì anh ta bỗng nói như bàn bạc:

Cô thống kê số tranh và tiền đi. Tôi sẽ để trả tiền trước cho cô Nhưng con tranh thì cứ để lại đây triển lãm. Tuần sau tôi sẽ cho người đến lấy.

- Nêu vậy thì tôi sẽ giảm giá 20% cho anh

Anh ta khoát tay

- Thôi khỏi . Tôi không cò kê trả giá với cái gì thuộc về nghệ thuật đâu.

_ vị công tử này hào phóng không thể tưởng tượng được. Hoàng Thúy cố đoán xem anh ta làm nghề gì nhưng không đoán nổi. Có lẽ đây là trường hợp đặc biệt nhất trong lịch sử triển lãm tranh. Một người khách mua toàn bộ tranh triển lãm. mà lại còn để lại cho người khác thưởng thức nữa chứ. Cứ như trong mơ vậy.

Khi cô đưa biên nhận. Anh ta thậm chí cũng không nhìn tới. Chỉ khoát tay nói:

- Thôi khỏi, tôi tin cô mà. Không lẽ hoa. sĩ Hoàng Thúy dám để mất danh tiếng của mình chỉ vì mấy bức tranh sao?

Cô mở miệng định nói thì anh ta chặn lại:

- Tuần sau tôi sẽ đến lấy tranh. Cô sẽ nhớ mặt tôi chứ?

-Vâng tôi sẽ nhớ.

Anh ta chào cô, rồi đi ra cửa. Phòng tranh lác đác vài người bước vào nhưng Hoàng Thúy không để ý. Cô bỏ nhào đến bên chiếc máy ĐT gọi cho Hương Chị Vừa nghe thấy tiếng của nó. Cô nói như quá phấn khích:

- Ôi trời. Mà có tưởng tượng nổi không? Có một ông khách đến mua tranh của tao. Ông ấy mua hết, mua tất cả. mà có tưởng tượng nổi không?

Hương Chi cũng nín thở vì kinh ngạc:

- Mua hết rồi à? Lúc nào vậy?

- mới vừa đây thôi, Mới tức thì đấy. Anh ta về là tao gọi cho mà liền. Ôi trời, cứ như trong mơ vậy.

- Ai mà hào phóng thế hả trời? hay là anh ta định chinh phục mà đấy? Đó là món quà đầu tiên ông ấy tặng mà đấy.

Hoàng Thúy lắc đầu:

- Không phải đâu. Thậm chí ông ta cũng không nhìn mặt tao hay tán tỉnh?

Chi lại hỏi : Chị có phải là Hoàng Thúy không?" Rồi mua tranh ngay.

Hương Chi im lặng hơi lâu. Rồi nói như hét.

- Với số tiền đó mày có thể mua một căn nhà đấy . mày có nghĩ ra không hả T?

Hoàng Thúy ngẩn người

Vậy à. tao cũng không nghĩ ra. Vì tao không nghĩ là mình bán hết tranh. Ôi thật là kinh khủng.

- Chuyện này lạ thật đấy. hay là có ai đấy muốn giúp mày. Anh Quang hay anh U Có thể là một trong hai người này đó T. mày có nghĩ ra không?

- Không phải đâu. Anh Quang thì chắc không biết tao mở triển lãm. Còn anh U thì tao đã tặng một bức rồi, Không phải vậy đâu.

- Cuối cùng thì chỉ có thể lí giải rằng: đó là một người mê tranh. Chấm hết.

Hoàng Thúy lẩm bẩm:

- Có mê thì cũng đâu đến mức phải mua hết như vậy. Thật tao không hiểu nổi. Nếu anh ta không trả toàn bộ tiền. Chắc tao nghĩ có người đang đùa giỡn với mình.

Hương Chi cười khúc khích

- Quên, đáng lẽ phải chúc mừng mày mới phải.

- Chúc mừng cái con khỉ. tao còn đang choáng đây này.

- Tốt hơn là mày cứ cho mình may mắn. Thắc mắc làm gì cho mệt. Giờ thì làm ơn cúp máy để cho tao còn đi ăn sáng

- Ủa, đến giờ mà còn chưa ăn sáng à? Dậy trể thế.

- Hay là để tao qua đó rủ mày đi. Được chứ?

- Ừ, qua đi. tao chờ mày đó nghen

Hoàng Thúy cúp máy, rồi ngồi xuống ghế. Ngơ ngẩn suy nghĩ. Nhưng nghĩ mãi cũng không lí giải được gì. Cuối cùng cô lắc đầu bỏ qua Điều này đột ngột đến nỗi cô không nghĩ gì tới việc tiếc những bức vẽ của mình nữa.

Minh Quang đi lên tầng một của nhà hàng Hương Duyên. Tiếng nhạc vọng xuống trầm trầm êm dịu. nghe loáng thoáng cả những tiếng cười. Một cảm giác phấn khích vì sắp được gặp Hoàng Thúy làm anh bước những bước nhanh hơn. thậm chí anh cũng không nhận ra được mình trong rất trẻ con trong những cử chỉ như thế.

Hoàng Thúy đứng chờ khách ở cửa. Cô có vẻ ngạc nhiên khi thấy anh đến có một mình. Và đưa mắt ngó xuống cầu thang. Minh Quang đến trước mặt cô :

- Chúc mừng sinh nhật.

Hoàng Thúy đỡ món quà trên tay anh , mỉm cười nói:

- . Thế còn chị Ngân đâu?

Minh Quang nói như tránh né:

- Tối nay cổ bạn. Anh đến có trễ quá không?
- Bạn em đến đông lắm rồi. Chỉ thiếu có vài người thôi

Và cô vẫn không ngừng thắc mắc:

- Em gửi thiệp từ tuần trước. Vậy mà chị ấy vẫn không sắp xếp được thời gian sao? Em muốn hai người cùng đến lắm

Minh Quang cười gượng:

- Anh cũng không biết.
- Thế hai người có giận nhau không?
- Anh cũng không để ý

Nói xong Minh Quang bỏ vào phòng. Anh không muốn trả lời những câu hỏi quá quan tâm ấy. Nhưng Hoàng Thúy không hiểu. Cô nghĩ họ đang giận nhau và thái độ tránh né ấy hoàn toàn không phải vì cô.

Nhưng chỉ một lát sau. Cô quên ý nghĩ đó ngay. Mải vui với bạn bè, cô không để ý đến cử chỉ săn sóc quá mức của Q. Cũng không thấy Quốc Uy xuất hiện ở cửa. Nhìn vào bàn cô với nụ cười ngang ngang. Rồi lặng lẽ đi tìm một góc ngồi hút thuốc.

Hương Chi thấy anh. Cô lập tức đứng dậy bước về phía anh:

- Lâu rồi không gặp. Anh dạo này thế nào?
- Bình thường.
- Đây, T nó cũng mời anh à?

Quốc Uy lắc đầu

- Không . tự anh đến
- Vậy à. Vậy để em cho nó hay.

Quốc Uy khoát tay:

- KHÔNG cần . Để xem cô ta làm gì.

Hương Chi nhìn theo ánh mắt Quốc Uy rồi mỉm cười:

- Anh có bức nó cũng không biết. Anh Quang tấn công nó ráo riết lắm. Anh không có ý kiến gì sao?

Quốc Uy quay lại nhìn cô Một nụ cười rất lạ trên môi anh

- Anh tôn trọng quyền tự do của mỗi người.
- Nhưng anh đang muốn giành lại nó mà. Phải làm một cái gì đó chứ. Em nghe nói anh Quang chia tay với chị N rồi phải không?
- Bạn bè anh ai cũng biết chuyện đó.
- Vì nhỏ T phải không?

Cô dừng lại, chặc lại:

- Mấy ông con trai này thật lạ. Cái gì có trong tay thì không biết giữ. Đợi đến khi mất mới giật mình.

Thấy Quốc Uy không nói gì. Cô kéo áo anh:

- Là em nói luôn anh trong đó đó

- Thì anh có phủ nhận đâu

Quốc Uy trả lời mà mắt vẫn không rời khỏi Hoàng Thúy. Cô đang nhảy với Minh Quang. Họ lẫn lộn trong các cặp khác. Nếu không chú ý thì không thể nào nhìn ra được. Hương Chi nhịp nhịp chân:

- Tiếc là em không được cử động mạnh. Lâu rồi không có dịp nhảy với nhau như thế này. Anh nhớ lúc trước không? Bốn người đến vũ trường đến khuya mới về. Anh với nhỏ T như không biết ai ngoài hai người. Giờ nghĩ lại em thấy như mới ngày hôm qua ấy.

Cô chột ngừng lại, kéo tay Quốc Uy.

- Này, anh có nghe em nói gì không đấy?

- Nghe chứ.

- Sao anh không nói gì hết vậy?

- Bởi vì đâu còn chuyện gì để nói. Anh tự hỏi cô ta sẽ còn làm những chuyện gì nữa.

-Nhưng rõ ràng nó không có lỗi với anh. Chính anh bỏ rơi nó trước mà.

Quốc Uy nhướng mắt:

- Em không cần phải bênh vực bạn em kỹ vậy đâu.

Vừa nói anh vừa đi ra sàn nhảy. Cả Hoàng Thúy lẫn Minh Quang đều không thấy anh. Quốc Uy bình tĩnh gỡ tay Hoàng Thúy đang đặt trên vai Minh Quang, rồi kéo cô lại phía mình. Minh Quang ngạc nhiên quay lại. Nhưng khi thấy người đó là Quốc Uy thì anh chỉ khẽ nhún vai rồi đi về phía bàn.

Hoàng Thúy cũng ngạc nhiên vì bị bất ngờ. Cô vội rút tay lại, định bỏ đi.

Nhưng Quốc Uy ngang nhiên kéo cô lại. Đặt tay cô lên vai anh:

- Nhảy tiếp đi

Hoàng Thúy hơi ngược lên:

- sao anh lại đến đây?

_ em không thích phải không?

Hoàng Thúy làm thinh. Bị kéo sát vào anh quá. Cô hơi dần ra:

- Anh đừng có làm như vậy. Không được tùy tiện như thế

Quốc Uy thản nhiên không quan tâm đến cử chỉ chống đối của cô Anh chuyển đề tài.

- Em không được giao thiệp với Minh Quang như vậy

- Tại sao?

- Em không được phép làm như vậy. Với anh và với M ngân.

Hoàng Thúy tìm cách đẩy anh ra nhưng không được. Cô nguẩy đầu phản đối:

- Anh thật là quá đáng

- Có thể. Nhưng anh nhắc lại lần nữa. Từ nay về sau em không được để Minh Quang thân mật như vậy

- Tôi chả thân mật với ai cả. Mà có như vậy thì sao?

- Em có biết vì em mà nó bỏ rơi Mỹ Ngân không?

- Cái gì?

Hoàng Thúy mở lớn mắt... lắp bắp...

- Tôi không tin... Anh đừng có gán ghép

Quốc Uy điềm nhiên:

- Em không biết hay là vì em sợ? hoặc muốn trốn tránh trách nhiệm? Để người khác phải khổ vì mình, em không thấy lương tâm áy náy sao?

- Tôi không làm gì bậy mà phải áy náy

Hoàng Thúy kêu lên. Cô chột đẩy mạnh anh ra, rồi lách người bỏ đi. Quốc Uy cũng lững thững đi theo. Anh kéo cô xuống cầu thang. hai người cứ đứng dựa tường. Không ai nhìn đến ai. thật lâu, Quốc Uy lên tiếng:

- Em là người thông minh. lẽ ra em phải nhận thấy thái độ của mQ như vậy là không đúng. Và phải ngăn chặn, tại sao em lại để nó đi quá đà như vậy?

Anh liếc nhìn cô, nói thêm:

- Mỹ Ngân đã từng đến khóc lóc với anh. theo cô thì em cố tình quyến rũ Minh Quang . Nếu em ở vị trí của anh thì em sẽ làm thế nào?

- Tôi sẽ không tin và bảo cô ta tìm hiểu thêm

- Nói nghe hay lắm. Có vẻ như em còn chút hiểu biết. Nhưng hành động thì không dứt khoát chút nào. Còn những gì cần yếu đuối thì lại quá cứng rắn.

Cách nói của Quốc Uy làm cô nổi sùng lên.

- Không cần anh phải dạy tôi. vậy tức là tối nay anh đến là để bảo vệ Mỹ Ngân chứ gì? Nói theo cách của anh thì tôi giành giật người yêu của cô ta Và điều đó làm anh thấy đau lòng?

Quốc Uy ngồi ghé một chân trên lan can, nhìn cô một cách giễu cợt:

-Nói nghe giống ghen quá.

-Tôi không đùa... Hoàng Thúy phẩy tay.

-Anh cũng không chịu khó đến đây để đùa.

Anh hất mặt lên phía trên, nói nghiêm chỉnh:

-Em lên với bạn đi. Xong rồi nói chuyện tiếp, anh sẽ ở lại chờ.

Hoàng Thúy suy nghĩ một lát, rồi kéo áo đi lên. Quốc Uy nói với theo:

-Hãy nhớ dè dặt với thằng Quang lại, đừng để mình đi xa quá không hay cho em đâu.

-Cảm ơn.

Cô buông thõng một tiếng. Rồi tiếp tục đi lên. Bỗng nhiên tâm trạng vui vẻ bay mất như bong bóng hết hơi. Và bị bẹp dí bởi sự chán nản. Những gì Quốc Uy nói như nước lạnh tạt vào nhiệt tình của cô với Minh Quang. Anh ta là người đầu tiên nói thẳng vào mặt cô, rằng cô là người phá hoại tình cảm của người khác. Còn cô thì có biết gì đâu.

Sao tự nhiên có chuyện kỳ cục đến thế. Mà điều tệ hại nhất là hình như anh

ta nói không sai. Cô đã từng ngạc nhiên về sự nhiệt tình quá đáng của Minh Quang. Nhưng lại không nghĩ ra nổi đó là sự chinh phục. Trên thực tế, Minh Quang có quyền theo đuổi một phụ nữ khi đã ly dị. Nhưng trong tình cảm nó vô cùng kỳ cục, gần như là một sự khiêu khích đối với bạn bè. Bộ anh không thấy điều đó sao.

Thấy Hoàng Thúy vào phòng, Minh Quang đi về phía cô.

-Nãy giờ Thúy đi đâu vậy ?

-Em và anh Uy nói chuyện dưới cầu thang.

-Chuyện riêng của hai người à ?

Hoàng Thúy với tay lấy lon bia trên bàn, uống một hơi:

-Không phải, anh nói với em rằng anh đã chia tay với chị Ngân.

-Thì sao ? Chuyện đó đâu có ảnh hưởng đến nó.

-Nhưng chị Ngân đã đến khóc với anh, và bảo lý do là tại em.

Minh Quang im lặng, không hề phản đối. Hoàng Thúy cúi mặt nhìn xuống bàn có vẻ buồn bã:

-Tại sao anh làm như vậy, em cảm thấy mình vừa có lỗi, vừa mất mát tình cảm, em không muốn như vậy.

Minh Quang hơi cúi đầu nói nhỏ :

-Em hoàn toàn không có lỗi. Nếu lỗi làm thì người đó là anh. Có lẽ tính anh thiếu chung thủy. Vì khi tiếp xúc với em rồi, anh không thể yêu Mai Ngân được, dù đã cố gắng hết sức. Cổ không làm anh rung động được.

Hoàng Thúy không quan tâm đến chuyện đó, cô nói thẳng suy nghĩ của mình:

-Em thích sự quan tâm của một người anh hơn, bây giờ không còn được như vậy nữa, em cảm thấy muốn rút lui, anh có hiểu từ mất mát em đã nói không ?

Minh Quang trả lời bằng cách hỏi lại:

-Em có thể nói lý do từ chối anh không ? Anh rất muốn biết.

-Không có gì phức tạp cả, vì em sợ vướng vào tình cảm, em nói thật đấy, một lần là đủ để sợ rồi. Từ đây về sau em không yêu ai nữa đâu.

-Trừ phi em còn yêu Quốc Uy, còn thì anh không bao giờ bỏ cuộc. Suy nghĩ lại đi Thúy.

Hoàng Thúy chưa kịp trả lời thì thấy một phụ nữ đi xăm xăm về phía bàn cô. Cô tò mò nhìn bà ta. Bà ta có vẻ khắc khổ, đã lớn tuổi. Nhưng cử chỉ hãy còn mạnh mẽ, dứt khoát. Sự có mặt đột ngột và thái độ của bà ta làm mọi người trong phòng quay lại, nhìn một cách tò mò.

Bà đi thẳng đến trước mặt Hoàng Thúy, nhưng không thèm nhìn cô, mà kéo vai Minh Quang lại:

Đi về.

Minh Quang ngược lên. Thấy bà, anh có vẻ kinh ngạc, bối rối :

-Mẹ đi đâu vậy . Sao mẹ biết con ở đây.

-Thiếp mời con mẹ đã đọc đến mấy lần , làm sao không biết được . Con đi về ngay.

Bà quay qua Hoàng Thúy:

-Cô là cô họa sĩ Thúy phải không ?

Đạ phải , mời bác ngồi.

Bà ta quạt ngay:

-Tôi không rảnh để ngồi , tôi đến để bắt con tôi về . Còn cô nữa , cô biết con trai tôi sắp có vợ không mà dám quyến rũ nó . Cô bị chồng bỏ thì ráng chịu , sao đi giật chồng người khác . Nếu nó có muốn cưới thì gia đình tôi cũng không nhìn nhận cô đâu.

Mặt Hoàng Thúy đỏ bừng . Bị bất ngờ quá cô không biết phản ứng thế nào . Cô định nói thì Minh Quang đã nhăn mặt:

-Kìa mẹ , đây là chỗ bạn bè con , mẹ nói như vậy không sợ mất thể diện con sao , mẹ về đi.

Bà ta la ong óng lên:

-Con mà cũng sợ mất thể diện nữa sao . Nếu sợ thì con đã nghe lời mẹ rồi , đàng này mẹ nói tới cô ta là con bệnh chằm chặp . Mẹ phải làm như vậy cho cô ta quê mà chừa con ra . Làm bộ tổ chức sinh nhật để dụ dỗ con nữa chứ.

Hương Chi nóng mũi xen vào:

-Nè bà kia , con bà theo đuổi người ta , người ta cũng không thèm , bà nói quyến rũ là sao . Không biết rõ ràng thì đừng hồ đồ , bà về đi.

-Cô là ai mà dám đuổi tôi ?

-Là bạn nhỏ Thúy , được không . Bà ăn nói kỳ cục quá tôi đuổi đấy.

-Con gái bây giờ mất dạy thật , dám chưởi cả người lớn.

Bà quay lại Minh Quang , chì chiết :

Đó , con thấy chưa . Con chơi với bạn mất dạy vậy đó , để mẹ bị mất mặt mà cũng không nói một tiếng , tao từ mày luôn , thằng con bất hiếu.

Bị quê quá , Minh Quang sáng giọng:

-Tại mẹ tự gây ra cả , con lớn rồi chứ đâu phải con nít mà mẹ làm cách đó . Mẹ về đi.

Đồ mất dạy.

Bà thẳng tay tát vào mặt Minh Quang . Rồi quay phắt qua Hoàng Thúy , dạy giọng:

-Cô bỏ bùa gì để con trai tôi cãi lại tôi vậy ? Cho cô biết , nếu cô cố tình quyến rũ nó thì tôi sẽ ra tay đấy . Con Ngân là dâu do tôi chọn , nó hiền lành chứ đâu phải thứ lẳng nhăng như cô . Làm sao mà tôi dám cưới dâu ghê gớm như cô , mẹ cô ngày trước làm điếm , lấy gì bảo đảm cô không bắt chước mẹ cô chứ.

-Tôi cấm bà nói đến mẹ tôi . Hoàng Thúy chột hét lên , giận dữ điên cuồng.

Bà ta hất mặt về phía cô , đầy khinh miệt:

-Cô mà cũng đủ tư cách cảm đoán à ? Nếu xấu hổ sao không biết cảm mẹ cô lang chạ.

Hoàng Thúy run giọng:

-Nếu bà còn nói như thế , tôi sẽ không nhìn đâu.

Cô hất tóc ra phía sau, định cầm lon bia lên . Nhưng bạn bè xung quanh vội cản lại :

-Bình tĩnh đi Thúy , đừng làm cho bà ta có cớ gây chuyện.

Ngay lúc đó , Quốc Uy ở đâu bước tới . Anh rẽ mấy người bạn Hoàng Thúy ra, và choàng tay qua vai cô:

-Tối nay sinh nhật Hoàng Thúy, con chủ động mời Minh Quang, dù sao tại con cũng từng là bạn , sao bác lại cư xử như vậy . Con không đồng ý để bác nói nặng vợ con

Hương Chi thở phào, nhẹ nhõm . Người phụ nữ có vẻ bất ngờ khi thấy Quốc Uy , bà lúng túng:

-Có con ở đây nữa à ? Vạ^y ra con với...

Quốc Uy ngắt lời:

-Vợ chồng con mời thằng Quang , bác thấy không hài lòng chỗ nào ?

-Vậy tại con đã sống chung lại rồi à , bác cứ tưởng... xin lỗi . Bác chỉ lo cho thằng Quang của bác bị gạt , bây giờ...

Minh Quang giận xanh mặt , anh mím miệng:

-Tối nay mẹ đã làm nhục con , con không bao giờ quên hành động này của mẹ.

Anh gạt mọi người , bỏ đi một mạch . Bà mẹ trở nên bối rối vì chính cách cư xử của mình . Bà nhìn Quốc Uy định nói . Nhưng anh quay chỗ khác . Về mặt khắc nghiệt , giận dữ . Chứng tỏ anh tức bà ghê gớm . Bà ta lúng túng phân bua một hồi . Cuối cùng hấp tấp rút lui.

Hoàng Thúy buông mình xuống ghế . Gục mặt trên bàn khóc nức nở . Bạn bè quanh cô định an ủi . Nhưng Hương Chi ra hiệu cho tất cả ra về . Rồi cô cũng lặng lẽ đi ra , sau khi đã nói nhỏ với Quốc Uy:

-Anh dỗ nó đi.

Căn phòng trở lại vắng lặng , chén đĩa ly tách còn la liệt trên bàn . Kết thúc buổi sinh nhật vui vẻ là một biển nước mắt của Hoàng Thúy.

Có lẽ chưa ai có một buổi sinh nhật kỳ quái như thế , lộ bịch như thế.

Ý nghĩa đó làm Hoàng Thúy tức điên lên . Cô nắm tay xuống bàn , khóc tức tưởi . Quốc Uy ngồi xuống bên cô , dịu dàng:

Đừng khóc nữa Thúy . Để anh đưa em về.

Hoàng Thúy chột ngắc lên , đầm đìa nước mắt . Cả khuôn mặt đỏ bừng:

-Tôi không muốn đi đâu cả , làm sao tôi đủ can đảm chia mặt ra đường chứ , nhục nhã quá rồi.

-Sao lại nhục . Tất cả bạn bè em đều lên án bà ấy , bà ta cư xử không ra gì cả , không đáng để em giận đâu.

-Nhưng bà ấy đã mang mẹ tôi , ai cho phép bà ta làm thế , bà ta có quyền gì chứ.

Càng nói càng trở nên cuồng giận , cô hét lên:

-Bà ta khôn nạn lắm , họ đều là những người ác độc , họ chà đạp đau khổ của người khác một cách khoái trá , họ la ó y quyền gì chứ . Sao không chết hết đi.

Cô chụp lon bia , ném mạnh vào tường . Bia trong lon bắn ra tung tóe . Cú chỉ quyết liệt đó như làm thần kinh cô dịu lại một chút . Cô lại gục mặt xuống bàn , khóc lặng lẽ như vô cùng thấm thía.

Quốc Uy để yên, chờ Hoàng Thuy dịu lại . Một lát sau cô ngẩng lên , cười nhếch môi:

-Anh biết không , trong đời mình , tôi luôn phải chịu hậu quả những gì không phải mình gây ra , thượng đế rất biết cách công bằng phải không ?

-Không phải , đó chỉ là những câu nói hồ đồ , không đáng để em quan tâm . Thực tế là em được yêu mến nhiều hơn là bị bỏ rơi.

Hoàng Thuy lắc đầu như không tin . Cô nhìn đăm đăm vào tường:

Đó đây là lần thứ ba tôi bị làm nhục , hai lần trước là Kiều Mỹ của anh . Bây giờ là đến người đàn bà xa lạ.

Cô cười khan lên:

-Từ giờ về sau không biết còn ai nữa , đến luôn một lần đi để tôi đừng bị tâm trạng đề phòng.

Quốc Uy định nói , nhưng cô khoát tay chặn lại :

-Suy cho cùng, tôi chỉ là một đứa con mất gốc , cha thì sở Khanh , mẹ lại làm lạc , xuất thân như thế , xã hội nào mà chấp nhận được tôi chứ.

-Em hoảng loạn quá mức rồi , về đi Thuy.

-Tôi không muốn về.

Hoàng Thuy khui một lon bia , uống một hơi không cần rót ra ly . Quốc Uy chờ cô bỏ lon xuống , anh dần tay lên tay cô:

Đừng làm như vậy , em đâu có quen mấy thứ này.

-Mặc tôi , đừng can tôi.

Vừa nói cô vừa đẩy tay anh ra , ngửa cổ uống liên tục . Cú chỉ đầy vẻ bứt phá , nổi loạn . Rồi cô ngước lên nhìn Quốc Uy . Bắt gặp cái nhìn đăm đăm của anh , cô cười loạn lên:

-Anh có biết không , buổi sáng ở tòa án về , tôi cũng đã thèm uống như thế này , lúc đó tôi đau khổ quá mà không biết làm gì cho bớt khổ . Thế là tôi mua bia về uống một mình . Khó chịu thế nào anh biết không , nhưng không làm vậy thì tôi biết làm sao , thế là tôi phải uống.

Quốc Uy quay mặt chỗ khác , thở dài . Anh không chịu nổi và sự thương xót

cứ nhói lên . Và nói nhỏ:

-Anh xin lỗi ! Không ngờ có lúc anh làm khổ em như vậy.

-Chuyện đó qua rồi , tôi hết buồn rồi . Suy cho cùng , tại sao tôi phải buồn vì một người bỏ rơi mình chứ.

Cô cười ngặt nghẽo , nhìn thật không bình thường . Quốc Uy lắc đầu:

-Em say rồi , về đi Thúy.

Hoàng Thúy đẩy tay anh ra:

-Tôi không muốn về , anh về đi . Tôi muốn ngồi đây một mình.

Cô nghiêng người tới tìm một lon bia , lặng lẽ uống . Quốc Uy ngồi yên quan sát cô . Tối nay cô có một cái gì đó khác thường . Vừa buồn trầm lắng . Tối nay cô có một cái gì đó khác thường . Vừa buồn trầm lắng , vừa uất ức lại vừa nổi loạn ngấm ngầm . Cô khác với Hoàng Thúy dịu dàng lúc bình thường . Đúng là một thế giới nội tâm không yên ổn.

Hoàng Thúy chợt quay lại:

-Anh không uống sao , uống cho vui.

Quốc Uy lắc đầu:

-Nếu hai đứa cùng say hết thì không về được đâu.

Cô nhướn mắt , nâng lon về phía anh:

ĐDừng có lo xa thế . Uống đi.

Rồi cô khe khẽ đọc mấy câu thơ , giọng lúng lú không nghe được gì . Đọc xong cô hỏi Quốc Uy:

-Anh thấy thế nào , thơ có hay không ? Tôi thích thơ Nguyễn Công Trứ lắm nhé , những nhà chí sĩ khi về ở ẩn họ thường uống rượu làm thơ . Thơ của họ đọc nghe khí phách lắm . Vậy người đời mới nể họ.

Quốc Uy không thể không mỉm cười , nhưng anh nghiêm mặt lại :

-Em say lắm rồi . Bây giờ chịu về chưa ?

Hoàng Thúy nhăn mặt phản đối:

ĐĐã bảo là tôi không có say mà.

Quốc Uy không trả lời . Anh gọi người chạy bàn đến thanh toán tiền . Rồi cương quyết kéo Hoàng Thúy đứng dậy:

-Nhà hàng sắp đóng cửa rồi , họ bảo mình về đó.

-Vậy hả ?

Hoàng Thúy đi theo anh một cách ngoan ngoãn . Khi ngồi vào trong xe cô giơ tay ra ngoài hứng gió rồi cười giòn tan một mình . Chưa lúc nào Quốc Uy thấy cô hưng phấn theo cách như vậy . Thậm chí còn sửa thơ của mấy thi sĩ nổi tiếng rồi cười một mình . Cô vui vẻ hoạt bát hẳn lên , khác xa với con tước tuổi lúc này.

Quốc Uy sửa kính chiếu hậu cho dễ quan sát Hoàng Thúy . Điều bộ của cô làm anh thấy vui vui có lúc không nén được cười . Khi say cô quây cho huyền ảo như thế đó . Bảo đảm ngày mai tỉnh lại , thế nào cô ta cũng xấu

hồ , nếu nhớ tối nay mình đã làm gì.

Hoàng Thúy chợt ngửa đầu vào ghế , lim dim mắt như ngủ . Bỗng cô ngồi bật dậy, mở choàng mắt nhìn anh:

-Anh đưa tôi đi đâu vậy ?

-Về nhà . Em không thấy em say quá rồi sao ?

Hoàng Thúy thò tay qua nhéo mũi anh một cái:

-Không hiểu sao anh cứ gán ghép cho tôi gì đâu không . Say đâu mà say.

Quốc Uy quay lại , hơi ngạc nhiên về cử chỉ thân mật đột ngột ấy . Nhưng anh khẽ nhún vai , cô đang say , và chắc chắn cũng không biết mình đang làm gì . Cử chỉ như vậy không nói lên cái gì cả.

Vào đến nhà , anh đưa cô lên phòng một cách chật vật . Hoàng Thúy say đến nỗi không nhận ra mình đang ở đâu . Cô vừa ngồi xuống giường đã bật đứng dậy:

-Mở nhạc đi , nhảy vài bản đi , sao hôm nay vui thế , tôi muốn nhảy lắm .

Cassette của anh đâu rồi ? Mở lên đi.

Quốc Uy kéo tay cô lại :

-Thôi ngủ đi , giờ này còn nhảy nhót gì nữa . Khuya rồi.

-Không có khuya.

-Em quậy thật đó Thúy . Nhưng khuya quá rồi , muốn nhảy thì để sáng đi , quậy bao nhiêu cũng được.

Anh định dẫn cô nằm xuống , nhưng Hoàng Thúy không chịu . Và choàng tay qua cổ anh , kéo ghì cổ anh xuống:

-Này , tại sao lúc này anh đến dự sinh nhật . Tôi đâu có mời , sao anh biết mà tới , có phải anh còn thích tôi không , nói đi . Còn không ?

Quốc Uy gỡ tay cô ra:

-Chuyện đó để mai nói , bây giờ lo ngủ đi.

Nhưng cô ghì anh chặt hơn:

-Tôi không thích ngủ , nói chuyện thích hơn . Lúc này anh đã nói gì nhỉ , nói gì nghe hay lắm , tôi thích nghe lắm . Sao bây giờ quên mất tiêu rồi.

-Anh nói nhiều lắm , bây giờ nhắc lại không hết đâu.

Hoàng Thúy khép hờ mắt trên vai anh, cười sung sướng:

-Anh đến sinh nhật tôi làm tôi thích lắm , tôi nói thật đấy.

Quốc Uy hơi dẫn cô ra , nhìn nhìn cô:

-Thích , tại sao không mời ?

-Vì tôi tự ái , và sợ anh , anh không biết đâu , chỉ cần thấy mặt anh là tim tôi nhảy loạn xa lên , anh bảo gì tôi cũng muốn làm theo , cho nên tôi sợ lắm.

-Em sợ gì ?

-Sợ là cuối cùng tôi lại ngã theo anh , rồi lại bị ly dị . mấy lúc như vậy khổ lắm.

Quốc Uy nhìn cô chăm chú . Anh chợt hiểu ra , Hoàng Thúy đang nói thật ,

rất thật . Khi say cô sống thật với mình và không còn giữ kẽ hay cố tình chống đối , giấu giếm . Tại sao anh không lợi dụng lúc này để biết tình cảm thật của cô chứ.

Anh chợt ghì cô vào người:

-Em nói thật đi , em còn thương anh không , còn muốn về sống với anh không ?

-Còn đây , tôi muốn thế lắm . Nhưng rủi sau đó anh lại bỏ tôi nữa thì sao ?

-Không bao giờ.

Quốc Uy háo hức tìm môi cô . Hoàng Thúy cũng đáp lại cuồng nhiệt . Thậm chí nhiệt tình hơn cả lúc bình thường . Anh biết nếu tỉnh lại , chắc chắn cô sẽ không sống hết mình như bây giờ . Anh muốn giải thích tất cả những điều mình nghĩ để trấn áp sự lo sợ nghi hoặc của cô . Nhưng bây giờ Hoàng Thúy không có khả năng nghe hay hiểu , chỉ nói một cách vô thức . Cho nên anh thấy không cần phải nói nhiều.

Hôm sau cả hai dậy thật muộn . Quốc Uy quay qua nhìn Hoàng Thúy . Cô vẫn còn ngủ say . Có vẻ khó mà thức nổi trong buổi sáng . "Thật giống như cuộc sống trước đây" - Anh cười một mình với ý nghĩ đó rồi bước xuống giường , đi qua phòng rửa mặt.

Sự có mặt của cô trong phòng anh , khiến anh càng nhận thức hết có lúc mình đã cô đơn thế nào . Đó là một sự thiếu vắng không người nào có thể thay thế được . Dĩ nhiên bây giờ cả hai đều đã khác đi . Đã chịu suy nghĩ và nhìn lại mình . Chắc chắn anh sẽ không để cuộc sống biến thành địa ngục nữa . Nếu Hoàng Thúy hiểu điều đó thì cô sẽ không còn do dự nữa.

Quốc Uy trở ra ngoài . Anh rất ngạc nhiên khi Hoàng Thúy đã thức . Cô ngồi bó gối trên giường , chiếc khăn khoác lên người . Dáng điệu có vẻ ủ rũ . Thấy anh, cô chỉ hơi ngược lên nhìn rồi lại cúi xuống . Vẻ ủ rũ vẫn không thay đổi.

Quốc Uy bước đến gần giường , quan sát cử chỉ của cô:

-Em ngủ thêm chút nữa đi , còn sớm lắm.

Hoàng Thúy lắc đầu:

-Thôi , ngủ nhiều rồi.

-Có thấy mệt mỏi gì không ?

-Không thấy.

Quốc Uy khẽ nhún vai:

-Lại nói dối , trong chuyện đó anh có kinh nghiệm hơn em đấy . Rửa mặt và tắm một chút đi , em sẽ thấy dễ chịu lại ngay.

Hoàng Thúy không trả lời , chỉ tiếp tục ngồi rầu rĩ . Một lát sau cô ngược lên , ngáp ngừng:

-Hôm qua tôi quậy lắm phải không , tôi không hiểu sao mình lại nói nhiều thế , hừng lên thì nói lung tung , anh đừng để bụng nghe.

Quốc Uy nhìn cô chăm chăm :
-Em nhớ cả những gì mình nói à ?

Điều Buồn Tình Yêu

Chương 25

-Vâng, nhớ chứ.

-Kể cả toàn bộ chuyện xảy ra tối qua ?

-Vâng.

Cô nói như rên rỉ :

-Tôi không hiểu sao mình nói năng bừa bãi như vậy, xin đừng cười tôi, chỉ tại tôi uống nhiều quá, đáng lẽ tôi không nên làm như vậy.

Quốc Uy cười thành tiếng :

-Không sao.

Anh hất mặt về phía cô :

- Đi tắm đi.

Hoàng Thúy im lặng bước xuống giường, cẩn thận choàng chiếc khăn kín người. Một cử chỉ hơi thừa và vô cùng không cần thiết đối với Quốc Uy.

Nhưng anh không có ý kiến. Anh đứng bên cửa sổ chờ cô Tiếng nước chảy thật mạnh vọng ra khiến anh nghĩ đến tâm trạng thay đổi của Hoàng Thúy.

Và chờ xem cô sẽ phản ứng như thế nào.

Một lát sau cô đi ra. Cử chỉ có vẻ lạnh lẽ. Cô im lìm dọn dẹp chiếc giường.

Rồi tìm chiếc xác tay khoác lên vai :

-Tôi về đây, xin lỗi vì đã phiền anh nhiều như hôm qua.

Quốc Uy bước đến chắn trước mặt cô :

-Em đừng về. Thật sự em không cần nói gì sao ?

-Không

-Anh nhớ tối qua em nói nhiều lắm mà.

-Những lời nói lúc say điều nhăng nhít, không có giá trị.

-Ngược lại, đó là những câu giá trị nhất , vì nó quá thật.

Về mặt Hoàng Thúy lạnh băng :

-Tôi không biết lúc đó tôi nghĩ gì, nhưng lúc đó tôi đúng là đồ điên. Bây giờ tôi hối hận lắm.

-Hối hận vì đã nói thật ?

-Không, hối hận vì đã theo anh về đây.

Quốc Uy nghiêng đầu qua nhìn mặt cô, rồi cười khẽ :

-Thái độ của em đêm qua thật khác xa với sáng nay, em dối lòng hay thật.

Hoàng Thúy hơi nhìn chỗ khác, khuôn mặt và dáng vẻ đều như một tượng đá. Quốc Uy cố giấu một nụ cười, và nói nghiêm chỉnh :

- Đêm qua em rất dễ thương, và yêu anh rất nhiệt tình. Anh chỉ muốn em

luôn luôn như vậy, bỏ vẻ cách biệt đó đi Thúy.

Cách nói của anh làm cô như chịu hết nỗi, không còn đè nén nỗi, cô quay phắt lại, lắp bắp:

-Tại sao lúc đó anh lại làm như vậy, anh thừa biết tôi say mà, đáng lẽ phải tránh tôi đi thì lại làm thế. Có phải anh cố ý lợi dụng lúc tôi say không ?

-Anh không lợi dụng, mà là em tự nguyện thể hiện tình cảm của mình.

-Tôi không cố ý, anh là đồ lợi dụng.

-Em nghĩ gì cũng được. Nhưng hãy nói chuyện nghiêm chỉnh với anh đi.

Hoàng Thúy vung tay như bất lực, rồi òa lên khóc :

-Anh có biết bây giờ tôi sợ lắm không, tôi sợ là nếu .. nếu như tôi sẽ...

Quốc Uy điềm nhiên nói tiếp:

-Anh rất muốn chuyện đó xảy ra, anh muốn hai đứa sẽ có con, sẽ là một gia đình thật sự chứ không nửa vời như bây giờ.

-Anh im đi, sống với nhau dễ bị hắt hủ như gánh nặng của anh à ? Anh không biết tôi sợ viễn ảnh đó thế nào sao ? Bị mặc cảm nhục nhã đủ thứ. Nói thật, thà tôi chết còn hơn phải sống lại cảnh như vậy.

-Bình tĩnh đi Thúy, anh thề sẽ không để nó xảy ra lần nữa. Anh xin lỗi là thời gian đó anh nóng nảy quá, và không chịu cố gắng xây dựng. Nhưng như vậy không có nghĩa là lúc đó anh đã hết thương em.

-Nếu thương thì đã không ly dị thẳng thừng như vậy.

-Lúc đó anh chỉ nghĩ một điều là thoát khỏi phiền toái, thậm chí không hình dung hết sự đổ vỡ của nó, chỉ tại em cứ dồn anh vô chân tường.

Anh cúi đầu suy nghĩ một chút rồi nói thật tình :

-Nếu không còn thương em thì có lẽ anh đã không để em trở lại nhà này, tuyệt đối không bao giờ. Lúc đó anh có nhiều cách để giúp em lắm, chứ không chỉ có cách đó.

Hoàng Thúy làm thinh. Rồi thấy mình sắp bị chao đảo đến nơi, cô vội lấy lại vẻ cứng rắn, nói một cách lãnh đạm :

-anh có thể nói đủ thứ, nhưng tôi chỉ biết tôi không còn tin anh nữa.

Cô dứt khoát bỏ đi ra cửa. Quốc Uy chán nản đứng nhìn theo. Không ngờ cô lì lợm hơn anh tưởng. Anh chợt nhận ra sự kiên nhẫn của mình thật là vô nghĩa.

Hoàng Thúy đi nhanh về phía cầu thang. Nhưng đến phòng khác, cô dừng lại, sững sờ và kinh ngạc khi nhìn thấy những bức tranh treo trên tường:

-Trời

Cô thốt lên một tiếng, đi nhanh đến những bức tranh. Toàn bộ số tranh mà cô bán cho vị công tử hào phóng nó đều nằm ở đây. Cô lăm lăm một cách kinh ngạc :

-sao lại thế này mình không hiểu gì cả.

Quốc Uy đã đi ra, anh đứng ở cửa, cho hai tay vào túi quần, im lặng quan sát

cô Hoàng Thúy quay lại

-Có phải cái này là của anh không?

-Phải, anh đã nói rồi, anh giữ nó lại cho em đó, anh đã nhờ thằng bạn đến mua giùm.

-Sao anh lại làm như vậy? - Hoàng Thúy nói một cách bàng hoàng.

Quốc Uy đi về phía cô:

-Anh muốn tặng nó cho em, chỉ chờ ngày nào đó em trở về nhận nó.

-Tôi đâu có đáng để anh hào phóng như vậy, cách si tình đó là để dành cho những người yêu nhau, như vậy đâu có hợp với tôi và anh.

Quốc Uy khẽ nhún vai:

-Khi đã chinh phục thì hình thức nào cũng vậy, không có chuyện người yêu hay đã từng là vợ chồng.

Hoàng Thúy nói một cách dửng dưng:

Đù sao cũng cảm ơn anh đã giúp đỡ tôi. Nhưng anh không biết là đã vô tình làm tôi khó xử. Tôi sẽ tìm cách trả tiền lại anh.

Cách nói phủ nhận của cô khiến Quốc Uy hết kiên nhẫn nổi, anh nổi nóng lên:

-Đã đến mức như vậy thì tôi không hạ mình được nữa, quá đủ rồi. Nếu cô cảm thấy không muốn thì tôi cũng không ép, dù sao cũng đã chia tay rồi, không cần phải hàn gắn làm gì nữa. Cô về đi.

Hoàng Thúy đứng chết sững vì bị đột ngột. Cô không ngờ anh phản ứng như vậy. Cô chưa biết làm gì thì Quốc Uy đã nói tiếp:

Khỏi cần phải suy nghĩ hay đắn đo. Không có chuyện tôi tiếp nhận cô trở lại đâu. Từ giờ về sau cứ sống thoải mái theo ý thích của mình, tôi không cho cô cơ hội quay về nữa đâu.

Nói rồi anh bỏ vào phòng, đóng sầm cửa lại. Hoàng Thúy vẫn không tài nào nhấc chân đi nổi. Cô cứ đứng chết dí một chỗ. Đủ thứ ý nghĩ mâu thuẫn quay cuồng.

"Mình cần có thời gian suy nghĩ, phải! Mình cần như vậy. Nếu yếu đuối thì hậu quả sẽ là gì nữa. Bây giờ anh ta có vẻ yêu mình như thế. Nhưng trước kia anh ta cũng đã say mê mình, và cũng đã từng nhàm chán.. Dù sao thì mình cũng không thể không thận trọng"

Cô ngẩng mặt lên, hít một hơi thật sâu. Rồi cương quyết đi xuống cầu thang. Hoàng Thúy ngồi ở phòng chờ của phòng khám phụ khoa. Tâm trạng bị đè nặng bởi sự hồi hộp. Nửa mong mỏi nửa hoảng sợ. Cô nhि dăm dăm về phía cửa. Cảm thấy cả người lạnh toát.

Cửa phòng mở ra, rồi một cô gái yếu ớt bước ra ngoài. Bên cạnh cô là bà mẹ đang cố sức dìu. Hoàng Thúy nhìn cô nàng với một chút thương hại. Cô ta vừa phá thai, trông cô ta yếu đuối nhột nhạt quá.

Cô thấy cô nàng quen quen, nhưng không nhớ nổi. Cô nhìn thoáng qua bà

mẹ. Và giật thót người. Người đàn bà hung dữ ấy, cái người đã từng hành hung cô.. khuôn mặt ấy cho đến lúc chết cô vẫn không quên. Ôi, bà ta là mẹ của Kiều Mỹ. Vậy ra cô nàng là Kiều Mỹ, nàng á hậu Kiều Mỹ hôm nay rũ rượi thế sao ? Cô đã quen nhìn cô ta lúc trang điểm lộng lẫy, nên khi cô ta bình dân, cô không nhận ra nổi.

Bà mẹ như cũng nhận ra Hoàng Thúy, mặt bà ta thoáng bối rối, sượng sùng. Vẻ mặt của một người quen kiêu hãnh vô tình bị người khác bắt gặp sự thảm hại của mình. Nhưng lập tức bà ta nhìn chỗ khác, phớt lờ cô Như cố vớt vát lại vẻ đài các đã bị hoen vết.

Có nghĩa là cô ta bị lừa gạt bởi một tên Sở Khanh. Hoàng Thúy suy nghĩ và hiểu rất rõ điều đó. Bởi vì nếu có chồng thì cô ta không việc gì phải lên lút phá thai như vậy. Bà mẹ có thể không ngoan từng trải. Nhưng suy cho cùng cô ta còn là một đứa con gái khờ khạo, hung dữ đâu có nghĩa là khôn ngoan. Đến lượt mình, Hoàng Thúy hồi hộp bước vào. Cô run run nằm lên giường chờ khám. Rồi bác sĩ tuyên bố:

-Em có thai rồi, vừa qua một tháng thôi.

Hoàng Thúy đã đoán trước rồi. Nhưng vẫn bị thảng thốt :

-Hơn một tháng trời ời

-Em suy nghĩ kỹ đi, nếu không muốn giữ thì trở lại sớm, đừng để lâu quá , thai lớn sẽ khó cho em hơn.

-Không , tôi không muốn phá thai. Tôi chỉ đến khám thôi.

Bà bác sĩ như hiểu tâm lý của cô, chỉ mỉm cười :

-Bây giờ còn sớm, sức khỏe chưa có gì thay đổi. Vài tháng sau trở lại mỗi tháng thăm thai là được rồi. Cứ yên tâm, không sao cả.

Đạ , cảm ơn cô.

Hoàng Thúy bước xuống giường. Cô rời bệnh viện với một cảm xúc khó tả. Tâm trạng giằng co một tháng nay đột ngột biến mất. Chỉ còn có thể lao tới, chỉ còn một con đường để đi mà thôi.

Cô nghĩ tới Quốc Uy với sự hoang mang. Hơn tháng nay anh không đến tìm cô, không gọi điện cũng không hỏi thăm Hương Chi về cô. Lúc đó cô hơi giận, nhưng cố gắng tự nhủ như vậy tốt hơn. Nhưng bây giờ thì không dừng được nữa. Như vậy không tốt chút nào, mà là tai họa. Bây giờ nếu Quốc Uy lạnh nhạt, cô sẽ đau khổ gấp chục lần.

Cô nhớ lại thái độ của Quốc Uy buổi sáng hôm ấy. Nỗi giận và đuôi thẳng thừng. Anh làm cô hoang mang ngơ ngác. Cô phải làm sao trong tình trạng này bây giờ đây ?

Buổi tối Hoàng Thúy đến nhà anh. Nhưng đến như một bệnh nhân. Cô cố ý chờ đến người cuối cùng rồi mới bước vào phòng. Quốc Uy nhìn thấy cô , chỉ một thoáng ngạc nhiên, rồi giữ vẻ thản nhiên như bao bệnh nhân khác. Anh chỉ về chiếc ghế trước mặt.

-CÔ ngồi đi.

Hoàng Thúy bối rối ngồi xuống :

-Tôi muốn khám bệnh.

-Vậ à ? Dĩ nhiên ai có bệnh mới tới đây chứ. Thế triệu chứng ra sao ?

Cách hỏi của anh làm Hoàng Thúy hơi nhụt chí, với một chút tức giận. Cô đẩy tay anh ra khi anh định đặt ống nghe lên ngực cô :

-Tôi không có bệnh gì cả. Đúng hơn là không bình thường, nhưng cái đó không phải gọi là bệnh.

-Vậ à ? Vậ nói cụ thể triệu chứng đi.

Hoàng Thúy có cảm giác anh ta cố tình không hiểu. Cô quyết định nói thẳng rồi mọi

việc có ra sao thì ra :

-Bác sĩ bảo là tôi có thai.

Nét mặt Quốc Uy vẫn điềm nhiên :

-Vậ hả ? bao lâu rồi.

-Anh thừa biết bao lâu mà - Thúy kêu lên

Ánh mắt anh đầy vẻ giễu cợt :

-Tôi không phải là bác sĩ sản khoa, cô bệnh nhân ạ, mà cho dù là bác sĩ giỏi nhất nước, họ cũng không thể nhìn người phụ nữ mà biết được cô ta có thai bao lâu.

"Rõ ràng là một cách trốn tránh trách nhiệm"

-Ý nghĩa đó làm Hoàng Thúy nổi giận lên. Cô đến đây với tâm trạng căng thẳng quá nên không có thời giờ phân tích thái độ của anh ta Cô bậm môi giọng hấp tấp :

-Tôi đến đây để cho anh biết như vậy. Tin hay không là tùy anh. Không ngờ anh đều như vậy. Bây giờ hãy còn rất sớm, nếu anh không muốn nhìn nhận nó thì tôi sẽ tự mình giải quyết. Không cần đến anh.

-Cô nói chuyện này với tôi làm gì, trước đây một tháng cô đã bảo không muốn dính dáng đến tôi mà. Sao bây giờ lại lôi tôi vào cuộc.

-Cô nói chuyện này với tôi làm gì, trước đây một tháng cô đã bảo không muốn dính dáng đến tôi mà. Sao bây giờ lại lôi tôi vào cuộc.

-Anh...

Hoàng Thúy đứng bật dậy , tức run cả người. Cô định bỏ đi ra thì Quốc Uy lập tức ấn cô trở lại ghế :

- Đùa thử xem em phản ứng ra sao ? Không ngờ cô nàng nóng nảy thế.

Anh cười phá lên. Rồi đứng dậy nhắc bổng cô trên tay Hoàng Thúy cố đẩy anh ra để đứng xuống :

-Buông ra. Đến mức như vậy mà còn đùa được, bộ anh không còn chuyện gì vui hơn sao mà lôi chuyện đó ra đùa. Anh vô duyên lắm.

Quốc Uy thả cô xuống, nhưng không buông ra. VẬ vẫn cười với vẻ thú vị :

-Cuối cùng thì em cũng tự đến tìm anh. Anh biết em không thể làm khác được mà.

-Anh đã biết trước à ? -Hoàng Thúy kinh ngạc

Đĩ nhiên

-Vậy sao anh không đến tìm tôi, không hỏi thăm tôi ?

-Tìm để bị đuổi thì tìm làm gì.

Hoàng Thúy buột miệng :

- Đồ quỷ, anh thấy ghét không thể tưởng. Rõ ràng là anh cố ý, chắc chắn là anh đã cố ý.

-Nhưng không cưỡng ép. Và em cũng đã tự nguyện.

"Thật ra chuyện không ghê gớm như mình nghĩ, mình không hề bị bỏ rơi, không có lý do gì để nghi kỵ nữa " - Hoàng Thúy nghĩ thầm. Và thở nhẹ.

Tự nhiên cô thấy buồn cười về thái độ của Quốc Uy. Chuyện như vậy mà còn chọc ghẹo. Vô duyên dễ sợ. Cô chạy ào vào lòng anh, thì thầm :

-Em chưa thấy ai khó ưa hơn anh.

-Vậy , có thể xem là hoà rồi chứ ?

Hoàng Thúy cười, không trả lời. Thật ra cả hai đã không có lý do gì để nghi kỵ nhau nữa. Nó hòa hợp sớm hay muộn mà thôi. Và đến tận lúc này cô mới thấy trước đây cuộc sống của mình quá nặng nề...

Hết

Nguồn: vietlangdu.com

Người đăng: mickey

Thời gian: 07/02/2004 9:45:47 CH